

΄Εκπτωτος Άγγελος

... Η "πορεία" από την Κόλαση προς τη θέωση.

Φτάσαμε στην τρίτη χιλιετία και ο άνθρωπος, ενώ έχει ανακαλύψει σχεδόν τα πάντα, αγνοεί αυτά, τα οποία θα έπρεπε να γνωρίζει εξ' αρχής και τα οποία αφορούν τον εαυτό του. Πάνω στον υπερχιλιετή αγώνα του για την κατάκτηση της απόλυτης γνώσης, έχασε τον "προσανατολισμό" του. Παρασυρμένος από τη "μέθη" τής ανακάλυψης, δεν μπόρεσε να διατηρήσει τις σταθερές πάνω στις οποίες στήριξε την προσπάθειά του. Ξεκινώντας φτωχός — και με την σχεδόν τυφλή πίστη ότι καθοδηγείται από τον Θεό — σε μια μεγάλη, δύσκολη και απολύτως προδιαγεγραμμένη "πορεία" σωτηρίας, φτάνει στο τέλος της πάμπλουτος και σχεδόν άθεος. Ξεκίνησε από μια βεβαιότητα, για να καλύψει την άγνοιά του και μετά από τιτάνιο αγώνα συγκέντρωσης γνώσης — αντί να ισχυροποιηθεί — έχασε κι αυτήν την ίδια τη θεμελιώδη βεβαιότητα, που ήταν το ασφαλές καταφύγιό του.

Έχοντας εθιστεί στη δημιουργία νέας γνώσης, ξέχασε τη Δωρεά τού Θεού, αντιμετωπίζοντάς την σαν μια κοινή γνώση, η οποία μπορεί ν' ανατραπεί. Γνωρίζοντας ότι η κάθε νέα γνώση προέρχεται από την αμφισβήτηση της προηγούμενης, έφτασε στο σημείο ν' αμφισβητήσει κι αυτά που δεν έπρεπε ...Ξέχασε την ίδια την "κινητήρια" Γνώση, η οποία τον έσπρωξε στην αναζήτηση αυτής. Ανακαλύπτοντας διαρκώς νέα γνώση και ερμηνεύοντας οτιδήποτε μέχρι κάποια στιγμή τού φαινόταν μυστήριο, αμφισβήτησε τα πραγματικά Μυστήρια.

Σήμερα, και σχεδόν έχοντας χάσει την πίστη του στον Θεό, είναι παντελώς αποπροσανατολισμένος ...Ένας μπερδεμένος άνθρωπος σε όλα τα επίπεδα ...όχι μόνον με τον Θεό, αλλά ακόμα και με τους συνανθρώπους του ...Άθεος, άφιλος, αλλά με ένα γυαλιστερό iphone στο χέρι. Δεν έχει ούτε έναν άνθρωπο να βγει να πιει μαζί του έναν καφέ, αλλά τους "φίλους" τούς μετρά σε εκατοντάδες στο Facebook. Μπορεί ο ίδιος να μην ξέρει ν' αλλάξει μια λάμπα σε φωτιστικό, αλλά θεωρεί δεδομένο ότι ο άνθρωπος μπορεί να παράγει αυτοκίνητα, τηλέφωνα, ψυγεία ...Τα θεωρεί περίπου φυσικά προϊόντα, σαν αυτά να παράγονται πάνω σε "δένδρα".

Μέσα σ' αυτήν τη δίνη τής υπερπαραγωγής γνώσης και της υπερπληροφόρησης δείχνει σήμερα πιο αδύναμος και πιο μπερδεμένος από ποτέ. Τώρα, που απέκτησε όλα εκείνα τα υλικά αγαθά που νόμιζε ότι θα τον κάνουν ευτυχή, έπεσε σε κατάθλιψη. Γιατί η κατάθλιψη ήταν αναπόφευκτη; Γιατί ο άνθρωπος τον τελευταίο αιώνα μπήκε σε μια υλιστική και χωρίς ηθικούς φραγμούς "κούρσα", συνδέοντας την ευτυχία του με τον υλισμό. Όμως, αυτή η "διαδρομή" δεν είναι ατέρμονη ...Κάπου τελειώνει. Τώρα, λοιπόν, που θεωρεί ότι τα έχει αποκτήσει ΟΛΑ, συνειδητοποιεί ότι κάπου στην πορεία έχασε τον εαυτό του. Νιώθει ότι έχασε το πιο σημαντικό ...Αυτό, το οποίο είχε από την εποχή της Δημιουργίας — και άρα πολύ πριν αποκτήσει το παραμικρό υλικό αγαθό — και τον έκανε ευτυχή.

Ο άνθρωπος ως είδος, ο οποίος με τους πολέμους του εκμηδένισε την αξία τής ανθρώπινης ύπαρξης, προκειμένου να αποκτήσει τη σημερινή τεχνογνωσία, τώρα, που τα απέκτησε όλα, κατάλαβε ότι το σημαντικότερο πράγμα στη ζωή είναι ο ίδιος ο άνθρωπος. Ο άνθρωπος ως άτομο, ο οποίος εκμηδένισε την αξία τής προσωπικής του ζωής, για να κυνηγά πλούτο και καριέρα, τώρα, που απέκτησε ό,τι ονειρευόταν, κατάλαβε πόσο μικρό είναι το δώρο της ζωής, όταν δεν υπάρχει καλή διαχείρισή του.

Συνειδητοποίησε με τον πιο οδυνηρό τρόπο πόσο μικρό είναι αυτό το δώρο, για να μπορέσει ο άνθρωπος να καταναλώσει αυτά τα εντελώς περιττά "βουνά" τού πλούτου που συγκέντρωσε, εξανεμίζοντας τη ζωή του. Το τραγικό είναι πως στη θλιβερή αυτή κατάσταση έχουν περιέλθει κυρίως οι "πετυχημένοι" αυτού του κόσμου ...Οι έχοντες και οι κατέχοντες. Μικροί καθημερινοί τραγικοί ήρωες σαν τον Steve Jobs, ο οποίος αφού απέκτησε ένα τεράστιο "βουνό" πλούτου, διαπίστωσε ότι έχει ένα πολύ μικρό "κουταλάκι" ζωής για να το καταναλώσει. ΕΝΑΣ από τους πιο πλούσιους ανθρώπους τής παγκόσμιας ιστορίας, έζησε τις τελευταίες ημέρες του, ζηλεύοντας τη ζωή που είχαν μπροστά τους ΟΛΟΙ οι φτωχοί του κόσμου.

Ο σύγχρονος άνθρωπος βυθίστηκε σε μια βαριά κατάθλιψη, εφόσον έχασε το κύριο "άλλοθι-δικαιολογία" για τα όσα θυσίαζε για την εξασφάλιση των υλικών αγαθών που ένιωθε ότι του έλλειπαν και δικαιολογούσαν τα πάντα ...Έχει περιπέσει σε μια κατάσταση τρομερής θλίψης, η οποία, όπως είχε προφητευτεί εδώ και αιώνες, θα κυριαρχούσε στις ύστατες ημέρες. Σήμερα, περισσότερο από ποτέ, ο άνθρωπος αναζητά τον Θεό ...Ο ίδιος άνθρωπος, ο οποίος μέχρι και πριν λίγα χρόνια έβλεπε ακόμα και την αθεΐα ως το υπέρτατο Δικαίωμά του στην προσπάθεια χειραφέτησης και τελικά ανεξαρτητοποίησής του από το πατρονάρισμα της θρησκείας. Αυτός ο ίδιος άνθρωπος σήμερα νιώθει την ανάγκη ν' ανακαλύψει εκ νέου έναν Πατέρα, που θα τον προστατεύσει από το "κενό" ...Νιώθει την ανάγκη να επαναπροσδιορίσει τον εαυτό του, την πορεία του, αλλά και τη σχέση του με τον Θεό.

Το μεγάλο "ατύχημα".

Η "πτώση" τού Υιού τού Θεού ανάμεσα στους ανθρώπους.

Εδώ και χιλιάδες χρόνια ο άνθρωπος πιστεύει στον Θεό, αλλά ταυτόχρονα έχει και αμφιβολίες για την ύπαρξή Του. Διαβάζοντας τις Ιερές Γραφές, προσπαθεί να φανταστεί πώς θα μπορούσε να ήταν η "επαφή" των Πρωτόπλαστων μαζί Του, ώστε να καταλάβει όλες τις πιθανές κι απίθανες εκείνες συνέπειες, οι οποίες θα μπορούσαν ν' ακολουθήσουν μια τέτοια μοναδική, αναπάντεχη και βέβαια συγκλονιστική "επαφή" ...Να καταλάβει τι απ' όλα αυτά που γνωρίζει είναι μύθοι και υπερβολές και τι είναι πραγματικότητα ...Να εξηγήσει αυτά, τα οποία ακόμα και σήμερα — στην εποχή των άπειρων μέσων και της τρομερής επικοινωνίας — μοιάζουν ακόμα ανεξήγητα...

...Να καταλάβει, για παράδειγμα, πώς μετά από μια τέτοια επαφή μπήκαν τα "θεμέλια" του ανθρώπινου πολιτισμού ...Να καταλάβει πώς, σε ανύποπτο χρόνο — σε εποχές ανύπαρκτης τεχνολογίας — και μετά από μια "στιγμιαία" επαφή δρομολογήθηκαν παγκόσμιες εξελίξεις. Πώς, δηλαδή, σε μια εποχή κατά την οποία ένας άνθρωπος δεν διέθετε κανένα μέσον

επικοινωνίας μπόρεσε και έκανε "κοινωνό" τής επαφής του με τον Θεό ολόκληρη την ανθρωπότητα. Πώς σε μια εποχή, που δεν υπήρχε αναπτυγμένη γλώσσα και γραφή, μπόρεσε και έγινε "καταγραφή" τού συνόλου των όσων "ειπώθηκαν" μεταξύ του Θεού και των ανθρώπων.

Ποιος θα μπορούσε να είναι ο καταλυτικός αυτός παράγοντας, ο οποίος μπορούσε μια τέτοια στιγμιαία και μεμονωμένη επαφή να τη μετατρέψει τόσο γρήγορα σε μια παγκόσμια εξέλιξη; ...Μόνον η γνώση μπορεί να καταφέρει κάτι τέτοιο ...Μόνον η γνώση μπορεί να "πέσει" ανάμεσα στους ανθρώπους και να τους κάνει ν' αλλάξουν συμπεριφορές στο σύνολό τους ...Μόνον η γνώση μπορεί να πέσει "ουρανοκατέβατη" και να "σκάσει" σαν πυρηνική "βόμβα" ανάμεσα στους ανθρώπους ...Μια "βόμβα", η οποία — πέρα από τον θάνατο που θα σκορπίσει γύρω της — θα μεταμορφώσει και το ίδιο το περιβάλλον μέσα στο οποίο ζει ο άνθρωπος ...Θα μεταμορφώσει τα πάντα και για πάντα.

Πώς μπορεί να συνέβη κάτι τέτοιο και να υπάρχει μια εξήγηση, η οποία μπορεί πραγματικά να στέκει πάνω σε μια λογική; Ας φανταστεί ο άνθρωπος μια σύγχρονη πλούσια και μορφωμένη οικογένεια, η οποία μετά από ένα διαστημικό ατύχημα βρέθηκε απομονωμένη σε έναν άγνωστο Πλανήτη, ο οποίος όμως όχι απλά είναι κατοικήσιμος, αλλά κατοικείται ήδη από μια άγνωστη φυλή ανθρωποειδών, οι οποίοι είναι απολύτως όμοιοι με τους γήινους ανθρώπους ...Έναν Πλανήτη γηγενών πρωτόγονων και αγαθών ανθρώπων, οι οποίοι, βλέποντάς τους να πέφτουν από τον Ουρανό, τους καλοδέχθηκαν ως Θεούς,

Αυτό λοιπόν το ζευγάρι των ανθρώπων μαζί με το νεογέννητο βρέφος τους βρέθηκαν στο "πουθενά" και συνειδητοποιώντας ότι δεν υπάρχει γυρισμός, αντιλαμβάνονται πως το μόνο που τους απομένει είναι να επιβιώσουν δίπλα σε καλοκάγαθους ανθρώπους, που κι αυτοί δίνουν τη μάχη τής επιβίωσης. Μια οικογένεια, η οποία έχει ζήσει μέσα σε κάποιον προηγμένο πολιτισμό και έχει εξοικείωση με ένα ανώτατο επίπεδο διαβίωσης, καλείται να δώσει την απλή αλλά σκληρή μάχη τής επιβίωσης ...Μια οικογένεια, η οποία έχει χρησιμοποιήσει το σύνολο των υλικών αγαθών που αυτός ο πολιτισμός έχει παράγει, αλλά που πλέον δεν υπάρχει πιθανότητα να προσεγγίσει εκ νέου.

Όμως, αυτήν την οδυνηρή διαπίστωση της παντοτινής στέρησης ανώτατης τεχνογνωσίας υλικών αγαθών και μέσων την αντιλαμβάνονται λόγω γνώσης, εμπειρίας και ηλικίας μόνον οι γονείς και όχι βέβαια το παιδί τους. Το παιδί αυτό δεν θυμάται το σπίτι με τον ηλεκτρισμό, δεν θυμάται το βενζινοκίνητο αυτοκίνητο ή το κινητό τηλέφωνο που είχε μονίμως στα χέρια του ο πατέρας του ...Τίποτε δεν θυμάται, γιατί τίποτε δεν πρόλαβε να γνωρίσει και βεβαίως τίποτε δεν χρησιμοποιούσε το ίδιο. Απλά θυμάται ότι μαζί με την οικογένειά του βρισκόταν κάπου αλλού και ζούσαν με έναν διαφορετικό τρόπο — και προφανώς με άλλα τεχνολογικά μέσα — αν σκεφτεί κάποιος τα "άχρηστα" πράγματα που διατηρεί η οικογένειά του στην καλύβα της.

Το παιδί αυτής της οικογένειας μέσα στον χρόνο μεγαλώνει και όταν το παιδί μεγαλώνει μαζί του "μεγαλώνουν" και οι απορίες, αλλά και οι απαιτήσεις για τις απαντήσεις στις απορίες αυτές. Ο πατέρας — με βάση τον ρόλο του — πρέπει να επιλέξει σε ποιες απ' όλες

αυτές τις απορίες θα πρέπει να δώσει απαντήσεις και σε ποιες όχι. Υπάρχουν απορίες, οι οποίες δεν πρέπει να απαντώνται, γιατί αυτό μπορεί να λειτουργήσει εις βάρος τού παιδιού; Βεβαίως. Γιατί; ...Γιατί μπορεί να δρομολογήσει καταστάσεις ανεπιθύμητες ...Γιατί μπορεί να εμφυσήσει στο παιδί φιλοδοξίες, οι οποίες μπορεί να είναι επικίνδυνες ή ακόμα και θανατηφόρες για το ίδιο ...Μπορεί ακόμα να είναι επικίνδυνες και για το περιβάλλον του. Να κάνουν κακό όχι μόνον στο παιδί, αλλά και στους καλοκάγαθους ανθρώπους που τους περιβάλουν.

Αν, δηλαδή, το παιδί θεωρήσει ότι αυτά, τα οποία ζει εκείνη τη στιγμή, είναι παντελώς ασήμαντα σε σχέση μ' αυτά τα οποία άφησε πίσω της η οικογένεια, μπορεί να αποκτήσει εμμονές. Μια τέτοια εμμονή — η οποία μπορεί να εξελιχθεί και σε αρρώστια — είναι και η θέλησή του να βρει τρόπο να επιστρέψει στη Γη των γονέων του ...Να επιχειρήσει μια πτήση προς την "πατρίδα" ...Μια διαστημική πτήση, η οποία θα είναι η λύση όλων του των προβλημάτων ...Μια πτήση, όμως, η οποία μπορεί να εξελιχθεί σε "παγίδα". Γιατί; ...Γιατί, η ανάπτυξη της διαστημικής τεχνολογίας προϋποθέτει τη γενική τεχνολογική ανάπτυξη. Μέχρι τότε, όμως, είναι παγιδευμένος ...Παγιδευμένος θανάσιμα, εφόσον μπορεί να σκοτωθεί από την έλλειψη πτητικής τεχνολογίας ...Παγιδευμένος θανάσιμα, εφόσον υποτιμά τη ζωή του, αναζητώντας μονίμως έναν άλλον "κόσμο", όπου θεωρεί ότι όλα τα προβλήματα είναι λυμένα.

Το άλλο — και επίσης μεγάλο — πρόβλημα, το οποίο προκύπτει — λόγω των συγκυριών εκείνων, οι οποίες σχετίζονται με το ατύχημα της οικογένειας—, είναι ότι από τις εσωτερικές εξελίξεις τής οικογένειας επηρεάζεται και ο αγαθός περίγυρος. Όταν ο στόχος, που μπορεί εντελώς εσφαλμένα να θέσει το παιδί, δεν είναι δυνατόν να επιτευχθεί με ατομική προσπάθεια και άρα χωρίς βοήθεια, ευνόητο είναι ότι θα προσπαθήσει να παρασύρει και τους άλλους. Αυτά, τα οποία του αποκάλυψε ο πατέρας και τον "έπεισαν" για την αξία τού εγχειρήματος, θα τα αποκαλύψει στους υπόλοιπους ανθρώπους και αυτό σημαίνει ότι κάποιοι απ' αυτούς θα "πειστούν" επίσης. Δεν θ' αναζητά μόνον αυτός τρόπο να πάει στον "άλλο" κόσμο, αλλά μαζί του θα έχει κι άλλους πολλούς "συνοδοιπόρους" ...Το μέχρι τότε οικογενειακό "πρόβλημα" θα γίνει μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα κοινωνικό "πρόβλημα".

Μέσω μιας αλυσιδωτής αντίδρασης η γνώση γίνεται μια πυρηνική "βόμβα", η οποία που αλλοιώνει σε καταστροφικό βαθμό το σύνολο της κοινωνίας. Ο ένας το λέει σε λίγους, οι λίγοι σε πολλούς και από τους πολλούς το μαθαίνουν όλοι. Η επιλογή τού ενός γίνεται επιλογή λίγων, η επιλογή λίγων γίνεται επιλογή πολλών και εφόσον ο άνθρωπος είναι πάντα ίδιος, η επιλογή τού πρώτου τελικά γίνεται επιλογή όλων. Η "αυτοκτονική" τάση τού ενός γίνεται μαζική "αυτοκτονική" υστερία. Ο ένας, δηλαδή, γίνεται "Εωσφόρος" τού άλλου και όλοι μαζί γίνονται μια γενιά "Εωσφόρων" για την επόμενη γενιά.

Αυτό, το οποίο μέχρι τότε ήταν μια οικογενειακή υπόθεση και άρα ήταν επικίνδυνο μόνον για το παιδί τού παραδείγματός μας και θα μπορούσε να το σκοτώσει, θα γίνει επικίνδυνο για πολλούς και θα μπορούσε να οδηγήσει σε εκατόμβη νεκρών. Αυτό είναι φυσικό, εφόσον μπορεί να σκοτώσει και όλους όσους αυτό το παιδί θα παρασύρει στο εγχείρημά του ...Όλους όσους μπορεί να παρασύρει στην εμμονή του ...Όλους όσους από το πρωί μέχρι το

βράδυ προσπαθεί να πείσει για την αξία τής θυσίας, η οποία θα οδηγούσε στη μεγάλη "δραπέτευση" ...Να παρασύρει όχι μόνον τους σύγχρονούς του, αλλά και τους μελλοντικούς ανθρώπους για όσο διάστημα δεν επιτυγχάνεται η "δραπέτευση" ...Να μην σταματάει ποτέ δηλαδή το αρχικό "σφάλμα".

Ξαφνικά, δηλαδή, η ήσυχη και αγαθή κοινωνία των "ανθρωποειδών" αρχίζει και απειλείται από την "ενηλικίωση" του παιδιού των "εξωπλανητικών" επισκεπτών. Ξαφνικά ολόκληρη η κοινωνία αρχίζει και κινδυνεύει εξαιτίας ενός θέματος, το οποίο μέχρι τότε δεν το γνώριζε καν και άρα δεν την αφορούσε καθόλου. Ξαφνικά ολόκληρη η κοινωνία "βλέπει" λύσεις σε προβλήματα, τα οποία μέχρι τότε δεν φανταζόταν ότι είχε. Σαν να έχεις στην κατοχή σου άχρηστα φάρμακα και να προσπαθείς να προκαλέσεις αρρώστιες, για να τα κάνεις χρήσιμα. Το ακόμα χειρότερο είναι ότι βλέπει τις λύσεις αυτών των προβλημάτων της στον ουρανό και στην κυριολεξία "ξεχνά" τη ζωή της στη Γη.

Στο τέλος μπορεί να υπάρξει τέτοια μεγάλη σύγχυση, που μπορεί να φτάσουν στο σημείο να νομίζουν πως όλα αυτά τα σκέφτηκαν μόνοι τους και πως οι απόψεις αυτές ήταν δικές τους ...Να ξεχάσουν ακόμα κι από πού ξεκίνησαν ώστε να υπάρχει μια πιθανότητα να διορθώσουν την κατάσταση. Προκάλεσε λοιπόν ή δεν προκάλεσε μια τρομερή "πυρηνική" έκρηξη η αποκάλυψη μιας γνώσης; Το λάθος τού ενός γίνεται λάθος τής γενιάς του και το λάθος τής γενιάς μεταφέρεται μέσα στις γενιές αναλλοίωτο, εφόσον οι άνθρωποι δεν αλλάζουν και βεβαίως δεν έχουν καλυφθεί οι ανάγκες εξαιτίας των οποίων ξεκίνησε αυτό το "σπασμένο τηλέφωνο".

Ο πατέρας του παραδείγματος όλα αυτά τα γνωρίζει. Γνωρίζει τα πάντα, γιατί έχει ο ίδιος ζήσει τα πάντα. Γνωρίζει την τεχνολογία που άφησε "πίσω" του, αλλά γνωρίζει και πόσο δύσκολη ήταν για την κοινωνία που την απολάμβανε η ανάπτυξή της. Ξέρει, δηλαδή, πόσο εύκολα ή δύσκολα είναι όλα αυτά για να γίνουν. Εξαιτίας τής αγάπης, της γνώσης και της ωριμότητάς του φυσικό είναι ότι πρέπει να επιλέξει σε ποιο επίπεδο γνώσης θα κάνει τη δωρεά του. Το προφανές — ως πιο συνετό γι' αυτόν — είναι να επιλέξει να δίνει απαντήσεις σε απλές χρήσιμες ερωτήσεις, οι οποίες κάνουν πιο άνετη την επιβίωση υπό τις — εκείνη τη στιγμή — υπάρχουσες συνθήκες ...Να αποφεύγει τις απαντήσεις σε πιο σύνθετες ερωτήσεις, οι οποίες, όσο σημαντικές κι αν είναι, δεν παύουν να είναι περιττές και ανώφελες για την κατάσταση στην οποία ζουν.

Έτσι, για παράδειγμα, χρήσιμη ήταν η απάντηση για το πώς ανάβουμε φωτιά σε ένα άγριο περιβάλλον και άχρηστη ήταν η απάντηση για το πώς φτιάχτηκε και πώς λειτουργεί το "συντρίμμι" το οποίο κάποτε τους κουβαλούσε στον ουρανό και εκείνη τη στιγμή είναι ένα άχρηστο σκουπίδι. Η μία απάντηση είχε πρακτικό νόημα και αφορούσε την καθημερινότητα και η άλλη απάντηση δεν είχε κανένα πρακτικό νόημα, εξαιτίας τού εγκλωβισμού τους σε ένα περιβάλλον, όπου δεν ίσχυε τίποτε απ' αυτά τα οποία πρόσφερε ο προηγμένος πολιτισμός που άφησαν "πίσω" τους.

Όση γνώση κι αν είχε ο πατέρας, δεν θα μπορούσε να τη δώσει στα παιδιά του, ώστε ν' αρχίσουν να παράγουν τα αγαθά εκείνα, τα οποία ήταν γνωστό σε αυτόν ότι μπορούσε ο

άνθρωπος ως ευφυές ον να παράγει για να απολαύσει. Τι σημαίνει αυτό; ...Ότι, από τη στιγμή που ακόμα και ο πιο καταρτισμένος σύγχρονος άνθρωπος βγει από το τεχνητό περιβάλλον τού πολιτισμού, θα πρέπει να περιοριστεί στο επίπεδο του πρωτόγονου, αν θέλει να επιβιώσει. Καμία ατομική επιστημονική ή επαγγελματική κατάρτιση — όποιας ποιότητας κι αν είναι αυτή — δεν θα του επιτρέψει να δημιουργήσει μόνος του ένα περιβάλλον πολιτισμού όπως αυτό που βιώνουμε σήμερα όλοι μας και το θεωρούμε δεδομένο — και το οποίο βέβαια δεν είναι—.

Κάπου όμως εδώ ξεκινάνε και τα πολύ πιο "πονηρά"; Τι γίνεται αν ο ίδιος πατέρας είναι αυτός, ο οποίος σκέφτεται λίγο πιο "μακριά" από το προφανές και το καθημερινό; Αν είναι δική του επιθυμία — μέσω του μυστηρίου και της "εκκωφαντικής" άρνησής του — να έλξει το παιδί του προς μια κατεύθυνση; Αν αυτή η άρνηση δεν είναι ένα είδος πολιτικού "μάρκετινγκ", για να κάνει ακόμα πιο δελεαστική την απαγορευμένη γνώση; Τι γίνεται δηλαδή, αν ο ίδιος είναι αυτός ο οποίος θέλει να δώσει "ώθηση" τόσο στο παιδί του όσο και στην υπόλοιπη κοινωνία ν' αναπτύξει μια ανώτερη τεχνολογία, η οποία μακροπρόθεσμα θα λύσει όλα της τα προβλήματα; Τι γίνεται όταν ο "πήχης" τού Ουρανού έχει επιλεγεί εκ του πονηρού και είναι ένας πολύ πονηρός "πήχης"; Γιατί; ...Γιατί, αν "δείξει" τον Ουρανό ως λύση των προβλημάτων του και άρα αν θα του εμφυσήσει — κατά "λάθος" — τη φιλοδοξία τής διαστημικής πτήσης, πολλά πράγματα θα πάρουν το δρόμο τους.

Όταν έχεις έναν τόσο ψηλό "πήχη", όλα τα άλλα είναι κάτω απ' αυτόν. Ο Ουρανός συνεπάγεται την ανάπτυξη της τεχνογνωσίας τής πτήσης ...Μιας τεχνογνωσίας, η οποία για τον άνθρωπο είναι από τις πιο περίπλοκες γνώσεις. Μέχρι ν' ανακαλύψει τα μυστικά τής διαστημικής πτήσης, όλα τα κατώτερα και χρήσιμα δεν θα τα ανακαλύψει; Θα ανακαλύψει τα μυστικά τής πτήσης και δεν θα μπορεί να κατασκευάσει ένα μπρίκι για καφέ; Θα φτιάξει διαστημόπλοια και δεν θα έχει φτιάξει αυτοκίνητα; Θα φτιάξει διαστημόπλοια και μετά θα σκεφτεί ότι πρέπει να επικοινωνεί με αυτά ασύρματα; Αν δηλαδή θέλει ο πατέρας ν' ανακαλυφθούν αυτοκίνητα, υπολογιστές, τηλέφωνα ή κλιματιστικά δεν θα ήταν χρήσιμο να υψώσει τον "πήχη" πάνω απ' όλα αυτά;

Ποιος μπορεί να κρίνει αυτόν τον πατέρα για το αν είναι καλό ή κακό αυτό το οποίο σκέφτεται...όποιο κι αν είναι αυτό; Ποιος μπορεί να ξέρει τι έχει αυτός στο μυαλό του, όταν "αρνείται" επίμονα ν' αποκαλύψει τα μυστικά του, αλλά στο τέλος υποκύπτει; Θα υπέκυπτε ένας πατέρας στην οποιαδήποτε πίεση, αν από τη γνώση του ή ένα μυστικό του απειλούνται τα συμφέροντα του παιδιού του, χωρίς κανένα κέρδος; ...Όχι βέβαια. Άρα; ...Άρα, σε τέτοιες καταστάσεις τα πράγματα είναι πιο περίπλοκα απ' ό,τι φαίνονται ή απ' ό,τι "σερβίρονται" στο παιδί.

Ο πατέρας σε μια τέτοια περίπτωση — ως υπεύθυνος γονέας ανθρώπου και προσπαθώντας να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα του παιδιού του — μπορεί να "παίξει" με την αλήθεια, χωρίς όμως να λέει ψέματα. Εφόσον αυτό το οποίο κάνει εξυπηρετεί το παιδί του και ταυτόχρονα το βάζει στον κόσμο των ενηλίκων, οι οποίοι αποφασίζουν για τις ζωές τους, δεν υπάρχει δόλος. Ποιος γονέας δεν έχει περιέλθει σε μια τέτοια κατάσταση. Προτείνεις στο παιδί σου κάτι, το οποίο έχει κόπο κι αναζητάς τη συνευθύνη ...Λες, για παράδειγμα, όλα τα

καλά, τα οποία θα απολαύσει αν τελειώσει το Πανεπιστήμιο, αλλά δική του απόφαση είναι να κάνει τη θυσία και να καθίσει να διαβάσει, για να περάσει σ' αυτό. Πιο αποτελεσματικό δεν είναι αυτό από το να αρχίσεις να τον τιμωρείς που δεν διαβάζει, χωρίς να γνωρίζει γιατί πρέπει να το κάνει; Κάνεις αυτό το οποίο σου επιβάλει το γονεϊκό σου καθήκον, προκειμένου να εξυπηρετήσεις τα μακροπρόθεσμα συμφέροντα των παιδιών σου, αλλά ταυτόχρονα μοιράζεσαι την ευθύνη τού κόστους με αυτά.

Από τη "γαλουχία" τής βρεφικής ηλικίας, στον "πόθο" για μάθηση

...Πες μου ...Αποκάλυψέ μου

Αν στη θέση λοιπόν του "εξωπλανητικού" πατέρα τού παραδείγματος βάλει κάποιος τον Θεό — ο οποίος την εποχή τής Δημιουργίας τα γνωρίζει όλα σαν να είναι πραγματικά "εξωγήινος" — και στη θέση τού παιδιού βάλει τον άνθρωπο — ο οποίος δεν γνώριζε τίποτε—, καταλαβαίνει αυτόματα τα δεδομένα εκείνα, τα οποία ίσχυαν στην "αυγή" τού ανθρώπινου πολιτισμού ...Στην εποχή που διαβάζουμε στις Ιερές Γραφές ότι ο Θεός Δημιουργός είχε τακτική επαφή με τον άνθρωπο, προκειμένου να τον βοηθήσει στη βασική επιβίωση ...Μια επαφή σχεδόν αναγκαστική, εφόσον ο άνθρωπος δεν ήταν "εξοπλισμένος" όπως ήταν τα άγρια θηρία για μια εύκολη επιβίωση στην άγρια και αφιλόξενη φύση. Διέθετε ένα τρομερό μυαλό, αλλά την εποχή εκείνη ήταν σαν να έχει έναν τεράστιο δίσκο μνήμης εντελώς άδειο από αρχεία γνώσης.

Εκείνη την εποχή ο Θεός είχε έναν σχετικά εύκολο και ανώδυνο ρόλο να φέρει εις πέρας ...Είχε αναλάβει να του δώσει τα πρώτα "φορτία" γνώσης. Ως Δημιουργός ήταν η μητέρα και ο πατέρας τού ανθρώπου, αλλά εκείνη την πολύ πρώιμη εποχή η πρωτεύουσα ιδιότητά Του ήταν αυτή της Μητέρας. Φυσικό είναι αυτό, εφόσον ο άνθρωπος στο πρώτο στάδιο της ζωής του είναι εξαρτώμενος αποκλειστικά από τη μητέρα του. Το πρώιμο της ανθρώπινης ύπαρξης έκανε απολύτως περιττή την ιδιότητα του πατέρα. Τα πάντα γύρω από τον άνθρωπο "φώναζαν" μητέρα. Ο άνθρωπος λάτρευε τη Μητέρα του, είτε την αποκαλούσε Κυβέλη είτε Ρέα είτε Δήμητρα είτε της απέδιδε οποιοδήποτε άλλο όνομα. Η απόλυτη

κυριαρχία τού θηλυκού στοιχείου — όπως ήταν φυσικό — είχε την προβολή της στην ανθρώπινη κοινωνία. Ήταν απόλυτα φυσικό η κοινωνία να λειτουργεί σε φάση μητριαρχίας, χωρίς να υπάρχει εναλλακτική πρόταση, η οποία θα δημιουργούσε κάποιο είδος "τριβής" ή σύγκρουσης απόψεων.

Ήταν η εποχή τής "γαλουχίας" τής γνώσης. Ο Θεός-Δημιουργός τού Ανθρώπου — σαν μια μάνα — έδινε "γνώση-γάλα" στον παντελώς εξαρτώμενο από αυτήν γιο της. Ο άνθρωπος, ως υιός, αρεσκόταν στη "συναναστροφή" με τον Θεό. Ήταν εξοικειωμένος με αυτήν την επαφή, γιατί δεν είχε κόστος και δεν ήταν επικίνδυνη. Στην εποχή που γνώριζε ελάχιστα, εξίσου ελάχιστες ήταν και οι απαιτήσεις του ...Μικρές οι γνώσεις μικρές και οι απορίες. Ό,τι αντιλαμβανόταν ως ανάγκη ο Θεός, του το παρείχε. Στην κυριολεξία ήταν η εποχή των θαυμάτων. Ό,τι απορία είχε, αρκούσε να κάνει μια ευχή και ο Θεός τού την έλυνε αμέσως. Ήταν τόσο άμεση και συνεχής η επαφή με τον Θεό, που η ύπαρξή Του έγινε Απόλυτη Βεβαιότητα για τον άνθρωπο ...Δεν είχε εφεύρει ο άνθρωπος τον Θεό ...Ο Θεός τού αποκαλύφθηκε ...Τον είδε ο άνθρωπος τον Θεό και γι' αυτό πίστευε απόλυτα στην ύπαρξή Του ...Τον έβλεπε κάθε φορά που Του ζητούσε κάτι και ο Θεός ανταποκρινόταν άμεσα.

Αυτόν θαύμαζε για τις γνώσεις Του. Αυτόν ήθελε να μιμηθεί ως πρότυπο. Αυτόν πίεζε, για να μάθει ό,τι τον ενδιέφερε. Αυτόν πίεζε, για να του δώσει "γνώση". Όμως, αυτή η πίεση ήταν "μαλακή", όπως είναι "μαλακές" οι απαιτήσεις για τις μικρές ανάγκες ενός βρέφους. Ο Θεός ήταν Αυτός, που του αποκάλυψε τα "μυστήρια" τής γεωργίας ...Τα "μυστήρια" της κτηνοτροφίας" ...Μέχρι και μικρά "θαύματα" του αποκάλυπτε, για να μπορεί και ο ίδιος να λειτουργεί σαν "θαυματοποιός" ...Να "στερεοποιεί" το γάλα σε τυρί ...Να μετατρέπει τον χυμό τού σταφυλιού σε μεθυστικό οίνο. Όλα αυτά του τα αποκάλυπτε ο Θεός και ο άνθρωπος τα "κατέγραφε", για να μην τα ξεχνάει.

Για κάθε ξεχωριστή "αποκάλυψη" θυμόταν έναν ξεχωριστό "μύθο" με τον Θεό ανθρωπόμορφο πρωταγωνιστή. Θυμόταν δηλαδή τον άνθρωπο, ο οποίος του είχε "μεταφέρει" τη Γνώση τού Θεού και η οποία θεοποιούσε και τον ίδιο. Ήταν η εποχή των ανθρωπόμορφων θεών και της χαράς τής ζωής ...Η Δήμητρα, η οποία του είχε μάθει τα μυστικά τής γεωργίας, ο Διόνυσος, ο οποίος του είχε μάθει τα μυστικά τής αμπέλου, ο Ωρίωνας, ο οποίος του είχε μάθει τα μυστικά τού κυνηγιού. Όλοι τους πανέμορφοι άνθρωποι, γιατί όλοι τους ήταν γενναιόδωροι. Ήταν η εποχή που τα λίγα που ζητούσε ο άνθρωπος — εξαιτίας των μικρών του αναγκών — τα έπαιρνε απλόχερα ...Η εποχή που αυτά που ζητούσε ήταν άμεσα προς χρήση και παντελώς ακίνδυνα για τον ίδιο.

Η Μητέρα Του με τη διαπαιδαγώγησή της τον είχε κάνει έναν μικρό θεό, αλλά αυτό ήταν θέμα χρόνου ν' ανατραπεί. Ήταν θέμα χρόνου ν' ανατραπεί, γιατί ένας θεός — ακόμα και μικρός — δεν ελέγχεται εύκολα. Με την ευφυΐα, η οποία διέκρινε τον άνθρωπο, ήταν προφανές ότι σύντομα αυτή η κατάσταση δεν θα του αρκούσε ...Δεν θα του αρκούσε, γιατί, έχοντας και ο ίδιος θεϊκό DNA, καταλάβαινε πολύ περισσότερα πράγματα απ' όσα έβλεπε γύρω του ...Καταλάβαινε ότι του έλλειπαν περισσότερα πράγματα από αυτά τα οποία διέθετε ο ίδιος ...Καταλάβαινε, για παράδειγμα, ότι είχε περισσότερες δυνατότητες απ' αυτές που διαμόρφωναν το περιβάλλον γύρω του. Όταν καθημερινά ανακαλύπτεις ο ίδιος χρήσιμα για

τη ζωή σου πράγματα, εύκολα καταλαβαίνεις τι περίπου θα είναι το πανανθρώπινο "άθροισμα" των ανακαλύψεων μέσα σε ένα μεγάλο "βάθος" χρόνου.

Απλά πράγματα είναι αυτά. Όταν σωθεί κάποιος από ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα, στεναχωριέται για τη ζημιά στο αυτοκίνητο. Όταν κάποιος σωθεί σε ένα νοσοκομείο, στεναχωριέται για τα ακριβά νοσήλια. Όταν κάποιος εξασφαλίσει την επιβίωση, στεναχωριέται για τις ανέσεις που του λείπουν. Όταν κάποιος είναι υγιής, στεναχωριέται για τη φτώχεια του. Αυτό έπαθε κι ο άνθρωπος στην πρώτη περίοδο της εμφάνισής του στη Γη. Μόλις εξασφάλισε την επιβίωση, άρχισε να ονειρεύεται με βάση το μυαλό του και όχι να τρέχει πίσω από την κοιλιά του. Η σχετικά εύκολη επιβίωση του επέτρεπε να τη θεωρεί ένα καλό "θεμέλιο" για την ονειρεμένη συνέχεια. Είναι όπως ένας νέος που πιάνει δουλειά και λίγες ημέρες αφού εισπράξει τον πρώτο του μισθό, αρχίζει και σκέφτεται τα σπίτια και τα αυτοκίνητα που θα απολαύσει στο μέλλον μετά από πολλά χρόνια με πολλούς μισθούς στα χέρια του.

Αυτό είχε πάθει ο άνθρωπος μετά το πρώτο στάδιο προσαρμογής του στον Πλανήτη. Έκανε όνειρα, τα οποία εκείνη την εποχή μόνον ως θαύματα μπορούσαν να υπάρξουν. Έχοντας εξασφαλίσει χρόνο να ξεκουραστεί σε έναν βράχο, έκανε όνειρα. Χορτάτος πλέον σκεφτόταν τι "άρθροισμα" θα είχαν όλα τα επιτεύγματα των ανθρώπων μαζί. Αυτό το "άθροισμα" θα του παρείχε ένα επίπεδο ζωής, που μόνον ένας Θεός μπορούσε εκείνη την εποχή ν' απολαμβάνει ...και ο άνθρωπος είχε αυτήν τη θεϊκή "ουσία". Υποπτευόταν ότι μπορούσε να βρει ένα μέσον να τον κουβαλά, χωρίς να κουράζεται ο ίδιος, αλλά δεν ήξερε από πού να το "πιάσει" για να το εξελίξει και έως πού θα το "έφτανε". Υποψιαζόταν ότι θα μπορούσε να βρει ένα μέσον να μιλάει σε αποστάσεις απίστευτες, αλλά και πάλι ερχόταν αντιμέτωπος με το ίδιο πρόβλημα ...Δεν ήξερε από πού να το "πιάσει" για να το εξελίξει και έως πού θα το "έφτανε".

Σε όλα τα προβλήματα, τα οποία αντιμετώπιζε στην καθημερινότητά του, πάντα "φανταζόταν" ότι υπήρχε περιθώριο για βελτίωση ...Φώτα, για να βλέπει "μαγικά" στο σκοτάδι ...Φάρμακα, για να θεραπεύεται "μαγικά" από αρρώστιες ..."Μηχανές", για να ζεσταίνεται "μαγικά" όταν έκανε κρύο ..."Μηχανές", για να δροσίζεται "μαγικά" όταν έκανε ζέστη ...Ήταν θέμα χρόνου να περάσει στη δεύτερη φάση. Καλή η επιβίωση, αλλά πλέον αισθανόταν φτωχός. Καλή η χαρά τής ζωής, αλλά αισθανόταν δυστυχής. Καλή η κοινωνική ειρήνη, αλλά υπήρχε στασιμότητα. Με λίγα λόγια: καλό το "γάλα", αλλά πλέον αυτό δεν έφτανε για να καλύψει τις ανάγκες του ...Ήθελε "κρέας", και αυτό δεν μπορούσε να του το προσφέρει η Μητέρα του ...Ήθελε "κρέας", και αυτό το φέρνει ο "κυνηγός".

Ήταν θέμα χρόνου αυτός ο μικρός Θεός να θεωρήσει ξεπερασμένα αυτά τα οποία μέχρι τότε του παρείχε άμεσα η Μητέρα του. Ήταν θέμα χρόνου να πάει "παρακάτω" ...Να αναζητήσει πλέον και τη βοήθεια του Πατέρα.. Από εδώ και πέρα όμως αρχίζουν τα δύσκολα και τα επικίνδυνα ...Θέλεις "κρέας", αλλά είσαι από "κρέας" ...Θέλεις "λεία", αλλά και ο "κυνηγός" μπορεί να γίνει λεία για κάποιον άλλο. Δεν είσαι στην ασφάλεια της μητέρας σου, που το γάλα είναι δεδομένο και πάντα διαθέσιμο ...Μπαίνεις σε άγρια μέρη, όπου υπάρχει

θάνατος ...Μπαίνεις σε μέρη όπου υπάρχουν πληγές, αίματα, ακρωτηριασμοί, αναπηρίες κλπ..

Ο "ανήλικος" άνθρωπος τα γνώριζε όλα αυτά; ...Όχι βέβαια. Αυτά τα γνώριζε όμως ο Πατέρας του. Άρα, αυτός έπρεπε να πάρει τις αποφάσεις εκείνες, οι οποίες μπορεί να ήταν επικίνδυνες για τον γιο του ...Πολύ επικίνδυνες, γιατί ο γιος του — εκτός των άλλων — δεν είχε καν αυτογνωσία ...Δεν καταλάβαινε μέχρι πού έφτανε η θνητή του φύση ...Δεν σκεφτόταν καν ως θνητός με περιορισμένη διάρκεια ζωής. Επειδή είχε μυαλό θεού, σκεφτόταν ως θεός, αλλά αγνοούσε πως δεν είχε όλες τις πολυτέλειες του θεού. Σκεφτόταν με την άνεση ενός θεού, αλλά δεν είναι αθάνατος. Η θνητή του φύση για πρώτη φορά έγινε πρόβλημα. Ενώ στο θέμα τής βασικής επιβίωσης η ζωή του υπερέβαινε τα όρια του καρπού τού κόπου του, σε αυτήν την περίπτωση η ζωή του δεν έφτανε για να παράγει τον ονειρεμένο "καρπό". Δεν προλάβαινε στη διάρκεια της δικής του ζωής να φτιάξει όσα ήταν εις γνώση του ότι — λόγω των πνευματικών του δυνατοτήτων — μπορούσε να φτιάξει.

Το αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης ήταν εξόχως επικίνδυνο. Γιατί; ...Γιατί γινόταν εις βάρος του κορυφαίου μέχρι τότε αγαθού που απολάμβανε και ήταν η ίδια η ζωή. Όσο πιο πολύ ονειρευόταν, τόσο πιο πολύ υποτιμούσε την επιβίωσή του και βέβαια την έθετε κι αυτήν υπό κίνδυνο. Όσο πιο μεγάλη "λεία" φανταζόταν, τόσο απομακρυνόταν στα "βαθιά" νερά. Έφτασε σε σημείο να υποτιμά τη ζωή του, γιατί απλούστατα δεν ήταν αυτή που ήθελε να ζήσει. Ο άνθρωπος ήταν πλέον και επισήμως δυστυχής. Είχε φτάσει στο σημείο να αισθάνεται φτωχός. Ακόμα και η επιβίωσή του είχε γίνει βαρετή. Τι μπορούσε να κάνει; Σε ποιον έπρεπε ν' απευθυνθεί; ...Στον μόνο που εκείνη την εποχή εμπιστευόταν και γνώριζε τα Πάντα, και ήταν ο Θεός.

Όμως, από το σημείο αυτό αρχίζουν τα επικίνδυνα και τα θανατηφόρα. Τι μπορεί να κάνει η Γνώση τού Θεού, αν δοθεί σε έναν πρωτόγονο άνθρωπο; Εδώ πρέπει να θυμηθεί ο αναγνώστης το παράδειγμα του "εξωπλανητικού" πατέρα. Τι απ' ό,τι σήμερα απολαμβάνουμε — και ο Θεός γνώριζε από τότε — μπορούσε ένας άνθρωπος να το παράγει και να το απολαύσει, εξαιτίας τής Δωρεάς τού Θεού; Στις εποχές που οι άνθρωποι ήταν πρωτόγονοι, ακόμα κι αν ο Θεός εμφανιζόταν σ' αυτούς, όσες γνώσεις κι αν είχε ο Ίδιος, δεν θα μπορούσε να τους "βγάλει" από το περιβάλλον τους. Το περιβάλλον τους ήταν αυτό που ήταν αδύναμο και δεν μπορούσε να "παράγει" τα αγαθά του πολιτισμού και όχι οι ίδιοι, οι οποίοι ήταν άνθρωποι σαν κι εμάς.

Αυτό το γνώριζε ο Θεός και γι' αυτόν τον λόγο δεν είχε αξία καμία Δωρεά σε ατομικό επίπεδο. Δεν μπορείς να μάθεις στον άνθρωπο να φτιάχνει τηλεοράσεις ή αυτοκίνητα με τη λογική που τον μαθαίνεις να φτιάχνει τυρί. Αυτό, το οποίο θα μπορούσε να κάνει, ήταν να δημιουργήσει τις συνθήκες ν' αλλάξει το περιβάλλον και ό,τι αυτό συνεπάγεται ...Την ανθρωπότητα "εκπαιδεύεις" να φτιάχνει τηλεοράσεις ή αυτοκίνητα και όχι τον άνθρωπο ...Τον "γίγαντα" εκπαιδεύεις να κάνει τεράστια πράγματα και όχι τα "κύτταρά" του ...Την αθάνατη ανθρωπότητα μπορείς να "εκπαιδεύσεις" να συγκεντρώνει τεράστιες ποσότητες γνώσης και όχι τον άνθρωπο. Το "περιβάλλον", δηλαδή, έπρεπε ν' αλλάξει, για να ανέβει ο άνθρωπος στο "επίπεδο" για το οποίο μιλάμε.

Υπό το πρίσμα αυτό βλέπουμε την κατάσταση πολύ διαφορετικά. Αν υποθέσουμε, δηλαδή, ότι ο Θεός γνώριζε ΠΑΝΤΑ τα ΠΑΝΤΑ, θεωρούμε ότι γνώριζε από τότε και τα σημερινά επιτεύγματα του ανθρώπου. Γνώριζε δηλαδή αυτά, τα οποία ο πρωτόγονος άνθρωπος, ο οποίος ήρθε σε επαφή μαζί Του, ούτε καν υποπτευόταν ότι υπάρχουν. Γνώριζε τις πνευματικές δυνατότητες αυτού του Ανθρώπου, εφόσον Αυτός τον Δημιούργησε. Γνώριζε δηλαδή ότι ο άνθρωπος κάτω από συγκεκριμένες — και σίγουρα τεχνητές — συνθήκες, θα μπορούσε να δημιουργήσει ΟΛΑ εκείνα τα οποία εκείνη τη στιγμή ο ίδιος αγνοούσε.

Γιατί ήταν σίγουρο ότι ο Θεός τα γνώριζε αυτά; ...Γιατί ο Θεός καλύπτει τον χρόνο και τα είχε "δει" να συμβαίνουν, εφόσον μπορούσε να "δει" και τη δική μας εποχή. Μπορούσε όμως να "δει" και τα κόστη αυτής της πορείας και αυτά ήταν μεγάλα και βέβαια αιματηρά. Ο Θεός, δηλαδή, δεν είδε μόνο τις τηλεοράσεις και τα αεροπλάνα τής γενιάς μας ...Είδε και τους πολέμους μας ...Είδε και τις ιερές εξετάσεις ...Είδε και την εξαθλίωση των μαζών. Ως εκ τούτου οι αποφάσεις ήταν επικίνδυνες, γιατί αφορούσαν τη διαμόρφωση "αθάνατων" δεδομένων, όπως είναι το "περιβάλλον" και το οποίο ξεπερνά τα μικρά όρια τού θνητού ανθρώπου. Τότε, δηλαδή, θα αποφασιζόταν αν ο Θεός θα έδινε στον άνθρωπο το δικαίωμα να ιδρύσει αθάνατες θρησκείες, οι οποίες θα μεταλλάσσονταν σε αυτοκρατορίες ...Από τον Θεό-Πατέρα θα πηγαίναμε στον Θεό-Κύριο και εξουσιαστή, και αυτό δεν είναι απλό.

Μια επικίνδυνη "συμφωνία".

Στο μεταξύ τα προβλήματα της οικογένειας ήταν σε πλήρη εξέλιξη. Ο γιος-άνθρωπος όλη την ημέρα και όλη τη νύχτα "γκρίνιαζε" στον Θεό-Πατέρα ..."Πες μου ...Πες μου" ..."Τι να σου πω παιδί μου; Να σου πω σπουδαία πράγματα, τα οποία δεν έχουν καμία πρακτική αξία για τη δική σου θνητή ζωή. Ό,τι σου χρειαζόταν να μάθεις, για να ζήσεις πιο εύκολα, δεδομένου του άγριου φυσικού περιβάλλοντος όπου κατοικείς, στο έχω μάθει. Δεν σου έμαθα να ανάβεις φωτιά, για να μην κρυώνεις εσύ και τα παιδιά σου; Δεν σου έμαθα να κυνηγάς άγρια θηρία, για να μπορείς να τρως νόστιμη και δυναμωτική τροφή; Δεν σου έμαθα να ξεγεννάς τη γυναίκα σου, για να μην σου πεθαίνουν τα παιδιά σου πάνω στη γέννα; Δεν σου έμαθα μερικά βότανα για να μπορείς να τα μαζεύεις και να θεραπεύεσαι σε έναν ικανοποιητικό βαθμό; Δεν σου έμαθα να φτιάχνεις τυρί από το γάλα των ζώων που μπορείς να αιχμαλωτίσεις; Δεν σου έμαθα να συντηρείς την τροφή σου για ένα μικρό διάστημα;"...

..."Αυτά δεν σου φτάνουν; Ό,τι ήταν χρήσιμο, για να ζήσεις καλύτερα στη θνητή σου τη ζωή, το έχεις μάθει. Ό,τι μπορεί να "χωρέσει" ένα ανθρώπινο μυαλό, για να το χρησιμοποιήσει άμεσα, το έχεις πάρει. Σε ελάχιστο χρόνο ζεις καλύτερα απ' όλα τα άλλα ζωικά είδη τού Πλανήτη. Γιατί ζητάς να μάθεις ποιες είναι οι δυνατότητες του "είδους" σου και αθροιστικά οι δυνατότητες ΟΛΩΝ των απογόνων σου, εφόσον, ακόμα κι αν αυτές οι

δυνατότητες συνεργαστούν και αποδώσουν "καρπούς", η "παραγωγή" τους δεν θα σε αφορά, καθώς δεν θα ζεις για να την απολαύσεις;"...

..."Γιατί να σου μάθω τις βασικές αρχές τής μηχανολογίας, εφόσον θα απαιτηθούν γενιές ολόκληρες για να "παράγει" αυτή η γνώση ένα αυτοκίνητο, το οποίο ο ίδιος δεν θα δεις ποτέ; Γιατί να σου μάθω τις αρχές τού ηλεκτρισμού, αφού θα απαιτηθούν γενιές ολόκληρες καλλιέργειας επιστημονικής γνώσης, προκειμένου να γίνει ο ηλεκτρισμός ένα πολύτιμο χρηστικό "εργαλείο" για το "είδος" σου και τότε εσύ δεν θα υπάρχεις καν; Γιατί να σου περιγράψω κάτι, το οποίο για να γίνει απαιτεί γνώση πολλών γενεών επιστημόνων και απαιτεί υλικά, τα οποία δεν φαντάζεσαι καν ότι υπάρχουν και τα οποία δεν είναι διαθέσιμα στη φύση;"

Απλά πράγματα, την ένταση των οποίων μπορεί να τη ζήσει ο καθένας από εμάς μέσα στο ίδιο του το σπίτι. Ας επιχειρήσει κάποιος να εξηγήσει σε ένα μικρό παιδί τι είναι και πώς ακριβώς λειτουργεί το κινητό του τηλέφωνο ...Τι πιο βολικό για την επιχειρηματολογία μας; Μιλάμε για μια συσκευή, την οποία καθημερινά έχει στα χέρια του ο κάθε άνθρωπος και είναι απόλυτα εξαρτώμενος απ' αυτήν ...Μια συσκευή, που ακόμα και το ίδιο το παιδί του μπορεί να τη χρησιμοποιήσει για να παίζει. Ποιος γνωρίζει τα "μυστικά" αυτής της συσκευής, ώστε να τα αποκαλύψει στο παιδί του, για να μπορεί να τη φτιάχνει μόνος του, όπως για παράδειγμα ένας κτηνοτρόφος θα αποκάλυπτε τα "μυστικά" τής τυροκομίας στο παιδί του;

Τι θα του πει; Ότι η συγκεκριμένη συσκευή που διαθέτει ο ίδιος, για παράδειγμα, σχεδιάστηκε στην Καλιφόρνια (;;;), κατασκευάστηκε στην Κίνα (;;;) με αλουμίνιο (;;;) από την Γαλλία (;;;) που βγαίνει από βωξίτη(;;;), ο οποίος προήλθε από ορυχείο (;;;) στην Ελλάδα, και χρησιμοποιεί λογισμικό (;;;) φτιαγμένο στην Ινδία (;;;), που συνεργάζεται με οθόνη (;;;) φτιαγμένη στην Κορέα (;;;) και για να λειτουργήσει απαιτεί φόρτιση (;;;) με ηλεκτρικό ρεύμα (;;;), το οποίο παράγεται είτε σε συμβατικά (;;;) είτε σε πυρηνικά (;;;) εργοστάσια (;;;) και για να εξασφαλίσει την ασύρματη (;;;) σύνδεσή (;;;) της με άλλες όμοιές της συσκευές απαιτεί τη συνεργασία αμερικανικών (;;;) δορυφόρων (;;;), οι οποίοι περιστρέφονται γύρω από τη Γη.

Ποιο ερωτηματικό απ' αυτά τα οποία περιγράψαμε δεν απαιτεί για το "ξεκλείδωμά" του την εξήγηση άλλων χιλιάδων ερωτηματικών ακόμα πιο δύσκολων και ακόμα πιο περίπλοκων; Άντε κι εξηγείς στο παιδί ποιο είναι το αλουμίνιο, επειδή του το δείχνεις στο τηλέφωνο. Πώς θα του εξηγήσεις ότι αυτό βγαίνει από το "χώμα"; Πώς εξάγεται το αλουμίνιο από τον βωξίτη; Πώς παράγεται σε πυρηνικό εργοστάσιο η ηλεκτρική ενέργεια; Πώς προωθούνται οι δορυφόροι στο διάστημα; Πώς είναι οι "κώδικες" επικοινωνίας μεταξύ ηλεκτρονικών συσκευών;

Τι απ' όλα αυτά τα πολλά, τα οποία αγνοεί ο μέσος άνθρωπος, μπορούν να εξηγηθούν σε ένα παιδί, το οποίο αγνοεί τα πάντα; Πόσο μάλλον να του εξηγηθούν τα πάντα με τέτοιον τρόπο, ώστε να μπορέσει το ίδιο να κατασκευάσει ένα τέτοιο αντικείμενο και να το θέσει σε λειτουργία. Να κατασκευάσει δηλαδή μόνο του αυτό, το οποίο βλέπει πως είναι υπαρκτό αντικείμενο και το οποίο βέβαια έχει αποδεδειγμένη λειτουργικότητα. Πώς μπορεί να γίνει

αυτό; Το καθένα απ' αυτά απαιτεί άπειρη ειδική επιστημονική γνώση. Το ότι το βλέπει ή το αγγίζει δεν σημαίνει ότι μπορεί και να το κατασκευάσει.

Αν για τον οποιονδήποτε λόγο βρεθείς σε ένα περιβάλλον, όπου δεν μπορούν να σου παράσχουν μια τέτοια συσκευή, την "ξεχνάς" άπαξ, αν σου χαλάσει η δική σου. Αν βρεθείς σε ένα περιβάλλον, όπου δεν υπάρχει δίκτυο, έχεις μια συσκευή, η οποία είναι ένα γυαλιστερό "σκουπίδι" και τίποτε παραπάνω. Στην εποχή, δηλαδή, που, αν και μέσα στο κάθε σπίτι υπάρχουν διαθέσιμα εργαλεία, ενέργεια και ίντερνετ για παροχή γνώσης, δεν μπορείς να κατασκευάσεις μόνος σου ακόμα και τα πράγματα που τα θεωρείς εκ των ουκ άνευ για την καθημερινότητά σου, αν αλλάξει κάτι στο περιβάλλον σου, πηγαίνεις κατευθείαν στο επίπεδο των πρωτόγονων ...Να βάλουμε κανέναν κήπο, καμιά κότα και ν' αρμέγουμε κατσίκες για να επιβιώσουμε.

Σε αυτήν την κατάσταση βρέθηκε ο Παντογνώστης Θεός με τον πιεστικά περίεργο και έξυπνο γιο Του, ο οποίος όμως ήταν παντελώς άσχετος. Τι σημαίνει αυτό; ...Ότι σε κάποιον, που ξέρει κάποια στοιχειώδη πράγματα, δεν ξεκινάς από το πουθενά να του εξηγείς τα πάντα ...Πόσο μάλλον όταν αυτά τα πάντα είναι άπειρα. Αυτό, το οποίο μπορείς να κάνεις, είναι να "μοιράσεις" ρόλους... Να διαμορφώσεις μια νέα κατάσταση στο γενικό επίπεδο ...Ν' αλλάξεις το περιβάλλον μέσα στο οποίο αυτός ζει ...Εκεί πρέπει να γίνουν οι επεμβάσεις που αφορούν τη Δωρεά γνώσης και όχι κάπου αλλού...

...Το κοινωνικό περιβάλλον είναι αυτό το οποίο πρέπει να διαμορφώσεις με βάση μια νέα ανώτερη και τεράστια γνώση και όχι να μορφώσεις έναν απλό άνθρωπο ο οποίος έχει περιορισμένες δυνατότητες ...Το κοινωνικό περιβάλλον έχει τις τεράστιες δυνατότητες και αυτό είναι που "εκπαιδεύεις" με τον σχεδιασμό σου. Το περιβάλλον μέσα στο οποίο ζούμε — και το οποίο μας τα παρέχει όλα αυτά — είναι τεχνητό και αυτό είναι που "παράγει" όλα εκείνα τα οποία εμείς απολαμβάνουμε ως "προηγμένα τεχνολογικά αγαθά" ...Εμείς, ως άτομα, απλά συμμετέχουμε με έναν πολύ μικρό προσωπικό ρόλο σε αυτήν την τερατωδώς τεράστια συλλογική λειτουργία ...Μπορεί και ελάχιστο, αν σκεφτεί κάποιος ότι σήμερα ακόμα και ο τελευταίος αμόρφωτος αχθοφόρος, ο οποίος κάνει επί πληρωμή μια χρήσιμη — αλλά επιπέδου πρωτόπλαστου δουλειά — για την κοινωνία, απολαμβάνει σχεδόν το σύνολο των προηγμένων τεχνολογικών αγαθών.

Πώς είναι δυνατόν να συμβαίνει αυτό; ...Συμβαίνει, γιατί απλούστατα ούτε ο αχθοφόρος ούτε κανένας από εμάς δεν είναι αυτός, ο οποίος είναι υπεύθυνος για την παραγωγή αυτών που του προσφέρει ο σύγχρονος πολιτισμό ...Το ανθρώπινο περιβάλλον είναι αυτό που "παράγει" και αυτό είναι που έχει "εκπαιδευτεί" όλους αυτούς τους αιώνες ...Αυτό είναι που άλλαξε σε σχέση με το περιβάλλον των Πρωτόπλαστων. Όμως, η αλλαγή τού περιβάλλοντος δεν είναι απλή υπόθεση. Απαιτεί μεγάλες αποφάσεις. Πρέπει να διαμορφωθεί εκ του μηδενός και για να φτάσεις σε ένα ανεκτό επίπεδο πρέπει να περάσουν αιώνες.

Πρέπει να μάθουν οι άνθρωποι να παίρνουν ρόλους και αυτούς τους ρόλους να τους συνδυάζουν με τρόπο τέτοιο, που να μετατρέπουν την κοινωνία σε μια τεράστια παραγωγική "μηχανή" ...Να κατανοήσουν οι άνθρωποι πως μόνον με τη συλλογική εργασία

μπορούν να συνεχίσουν ν' απολαμβάνουν αυτά τα οποία απολαμβάνουν, γιατί δεν υπάρχει άλλος τρόπος. Οι ίδιοι πρέπει να αυτοπεριορίζονται, ώστε η κοινωνία να μετατρέπεται σε ένα "δέντρο", το οποίο παράγει χρήσιμους "καρπούς" ...Να μάθει ο άνθρωπος να λειτουργεί σαν "γρανάζι", αλλά να σέβεται και τον διπλανό του, ο οποίος λειτουργεί σαν "καλώδιο" δίπλα του, γιατί καί οι δύο τους είναι μικρά μέρη μιας μεγάλης "μηχανής".

Τι σημαίνουν όλα αυτά τα οποία λέμε; Ότι η δρομολόγηση για την αλλαγή τού περιβάλλοντος είναι μια μεγάλη απόφαση, η οποία δεν μπορεί να ακυρωθεί ή να αλλοιωθεί, παρά μόνον όταν η δυναμική το επιτρέψει ...Η δυναμική δρομολόγησε την αλλαγή και η δυναμική μόνον μπορεί να τη σταματήσει ...Η δυναμική τής εύκολης επιβίωσης δρομολόγησε την "πάλη" για την ανάπτυξη της τεχνογνωσίας και η δυναμική της εύκολης παροχής αγαθών μπορεί να τη σταματήσει. Τα χαρακτηριστικά τού περιβάλλοντος μπορούν ν' αλλάξουν μόνον όταν θα πάψουν να υπάρχουν οι συνθήκες που το "γέννησαν" και το συντηρούν ως ανάγκη...

...Μόνον όταν έρθει εκείνη η ώρα μπορεί να επέμβει ο άνθρωπος ως άτομο. Όπως, όταν το επέτρεψαν οι συνθήκες, ΕΝΑ άτομο μπόρεσε να δρομολογήσει την αλλαγή, πείθοντας ΟΛΟΥΣ τους υπόλοιπους, έτσι μπορεί να γίνει και για να σταματήσει. Όταν θα το επιτρέψουν οι συνθήκες, θα μπορεί και πάλι ΕΝΑ άτομο να πείσει ΟΛΟΥΣ τους υπόλοιπους να αλλάξει εκ νέου το περιβάλλον τους. Όλους αυτούς τους αιώνες, δηλαδή, σ' αυτό ελπίζουμε ...Να εργαστούμε και να παράγουμε όσο το δυνατόν γρηγορότερα εκείνον τον επιθυμητό "καρπό", ο οποίος θα μας επιτρέψει να "επαναρυθμίσουμε" το περιβάλλον μας, ώστε να το κάνουμε πιο φιλικό προς τον άνθρωπο ...Να επαναληφθούν οι συνθήκες εκείνες, οι οποίες θα επιτρέψουν και πάλι σε ΕΝΑ άτομο να προτείνει την αλλαγή και στην οποία πρέπει να συμφωνήσουν ΟΛΟΙ.

Πρακτικά αυτό σημαίνει πως, αν ο Θεός δρομολόγησε μια τέτοια κατάσταση, δεν μπορεί να τη σταματήσει μέχρι οι άνθρωποι να του το ζητήσουν ως σύνολο και άρα όταν κατανοήσουν ΟΛΟΙ ότι ο στόχος τους επιτεύχθηκε. Στο μεταξύ ο Θεός δεν μπορεί να επέμβει, γιατί, αν επέμβει, οι άνθρωποι θα διχαστούν και αν συμβεί αυτό, θα συγκρουστούν μεταξύ τους με χειρότερα αποτελέσματα. Ατομική σωτηρία, δηλαδή, από τη στιγμή που δρομολογήθηκε ένας "παραγωγικός" πολιτισμός, ο οποίος απαιτεί θυσία και αίμα για να λειτουργήσει, δεν υπάρχει. Αν δηλαδή για τον ανθρώπινο πολιτισμό και την τεχνογνωσία απαιτείται αίμα, θυσία και πόλεμος, αυτό δεν θα μπορεί ν' αποφευχθεί όσες φορές κι αν επαναληφθεί η διαδικασία. Άρα; Άρα, αν ο άνθρωπος δεν μπει σε μια συλλογική κατάσταση θυσίας, δεν μπορεί να δημιουργήσει αυτά, τα οποία σήμερα θεωρούμε αυτονόητα, και τα οποία δεν είναι.

Όσο κι αν τον αγαπάει ο Θεός τον άνθρωπο, δεν μπορεί να τον απαλλάξει από το κόστος της εργασίας του. Όσο κι αν αγαπάει ένας πατέρας τον γιο του, δεν μπορεί να του εξασφαλίσει σοδειά, αν δεν τον στείλει στα χωράφια του για να ιδρώσει ...Δεν έκανε λάθος ο Θεός, όταν άρχισε να "ρέει" το ανθρώπινο αίμα για την τεχνολογική ανάπτυξη. Θα υπήρχε μια τέτοια πιθανότητα, αν γινόταν από τον Θεό μια αρχικά λάθος εκτίμηση της κατάστασης και στη "διαδρομή" της να αποκαλυπτόταν λάθη, τα οποία θα Τον δίδασκαν. Είναι δυνατόν

όμως ο Θεός να κάνει λάθη και να μαθαίνει απ' αυτά, όπως συμβαίνει με τον άνθρωπο; ...Όχι βέβαια. Άρα, δεν υπάρχει αυτή η περίπτωση. Το Σχέδιό Του δεν ήταν μόνο τέλειο, αλλά και μοναδικό. Από τη στιγμή λοιπόν που λέμε ότι η ανάπτυξη του ανθρώπου απαιτεί αίμα και θυσία, αυτό αποτελεί μονόδρομο ...κι αυτό δεν αλλάζει.

Ο Θεός με τη γνώση όλων αυτών έκανε το πιο τίμιο πράγμα που μπορούσε να κάνει: Ενημέρωσε εξ αρχής τον άνθρωπο για τα δεδομένα ...Δεν απέφυγε ν' αποκαλύψει ακόμα και τα πιο οδυνηρά ...Δεν του έκρυψε τίποτε απολύτως. Ποια ήταν τα δεδομένα αυτά — είτε θετικά είτε αρνητικά—; Το θετικό δεδομένο — ίσως και το μόνο — για την κατάσταση ήταν οι τεράστιες δυνατότητες του ανθρώπου και άρα και οι προοπτικές του. Αυτό όμως δεν αρκούσε από μόνο του. Από εκεί και πέρα άρχιζαν τα αρνητικά δεδομένα. Η ανάπτυξη του ανθρώπου συνεπαγόταν και μια τεράστια θυσία. Πώς αλλιώς θα διαμορφωνόταν το τεχνητό εκείνο περιβάλλον, το οποίο θα επέτρεπε στον άνθρωπο να ζει ως Θεός; Ο Θεός μπορεί να έχει τη γνώση να σου δείξει ένα Σχέδιο. Πώς όμως αυτό θα το κάνεις πραγματικότητα; Πώς μπορείς, για παράδειγμα, να χτίσεις έναν ουρανοξύστη, αν δεν έχεις εξ' αρχής εξασφαλισμένα τα υλικά; Μόνον με το Σχέδιο; ...Ένα "βουνό" υλικά χρειάζεται ένας ουρανοξύστης για να χτιστεί ...Αυτό το "βουνό" τού έδειξε...

...Του έδειξε μια τεράστια πυραμίδα με κάθετους και απειλητικούς ογκόλιθους, οι οποίοι μπορούσαν να σκοτώσουν όποιον αφελή θα ήθελε να αναρριχηθεί επάνω τους ...Ένα τεχνητό "βουνό" γνώσης, που πάνω στην κορυφή του υπήρχε ο Κόσμος τού Θεού. Στην κυριολεξία μια απρόσιτη "αετοφωλιά" ...Ένα τεχνητό "βουνό" γνώσης, το οποίο ο άνθρωπος έπρεπε να το φτιάξει όχι μόνον με το μυαλό του, αλλά και με τη σάρκα και το αίμα του ...Να το "πλάσει" στην κυριολεξία με τη σάρκα και το αίμα του. Αυτό το τέρας τής φύσης έπρεπε να το φτιάξει ο μικρός άνθρωπος ...Ο μικρός άνθρωπος, ο οποίος μέχρι τότε περιφερόταν στην "έρημο" της άγνοιας και στην καλύτερη περίπτωση για ένα τέτοιο θηριώδες κατασκεύασμα θα μπορούσε ως άτομο να βάλει ένα "λιθαράκι" σ' αυτό ...Ένα κατασκεύασμα που η "λογιστική" του "φώναζε" ότι θα απαιτούσε δισεκατομμύρια τέτοια ανθρώπινα "λιθαράκια" να συγκεντρώνονται για χιλιάδες χρόνια.

Αυτό το τεχνητό "βουνό" ήταν βέβαιο πως, αν ξεκινούσε να "υψώνεται", θα τον κατέστρεφε για χιλιάδες χρόνια ...Θα τον κατέστρεφε, γιατί ήταν θνητός ...Γιατί, ακόμα κι αν τα έκανε

όλα τέλεια, δεν θα προλάβαινε να το απολαύσει. Όμως, θα τον κατέστρεφε κι ως άνθρωπο, και αυτό ήταν το χειρότερο. Γιατί; ...Γιατί ο νέος πανανθρώπινος προσανατολισμός και ο νέος πανανθρώπινος στόχος δεν ήταν εύκολο να επιτευχθεί χωρίς τεράστια απάνθρωπη εξουσία. Πώς θα θυσιάζονταν οι άνθρωποι χωρίς η εξουσία να τους εξαναγκάζει να υπηρετούν τη συλλογική φιλοδοξία εις βάρος των ατομικών τους συμφερόντων; Πώς θα θυσιάζονταν οι γενεές των ανθρώπων για κέρδη, τα οποία θα τα απολάμβαναν οι επόμενες; Πώς θα γινόταν οι άνθρωποι δούλοι σχεδιασμών, οι οποίοι δεν τους αφορούσαν;

Έπρεπε να υποταχθούν απόλυτα στην εξουσία και ταυτόχρονα να μάθουν να ζουν σε κοφτερούς βράχους, οι οποίοι θα μπορούσαν να τους σκοτώσουν. Έπρεπε να ξεχάσουν να περπατούν ως άνθρωποι — και άρα όρθιοι—, γιατί αυτό θα τους σκότωνε πάνω στο βράχο. Θα έπρεπε να μάθουν να "σέρνονται" μέσα σ' αυτόν τον τεχνητό "βράχο" σαν τα φίδια ...Να "σέρνονται" μέσα στα σκοτεινά και στενά "λαγούμια" του ...Να παγιδεύονται μέσα στον "λαβύρινθο" αυτών των "λαγουμιών" ...Να τρέχουν να σκάβουν νέα "λαγούμια" κάθε φορά που έφταναν σε αδιέξοδο ...Πολλοί απ' αυτούς να βολεύονταν εκεί μέσα και να μην θέλουν να βγουν και άλλοι να επαναστατούν καθημερινά για τον αντίθετο λόγο ...Οι πρώτοι να συγκρούονται με τους δεύτερους και να αλληλοσκοτώνονται.

Όλα αυτά τα τραγικά αποκαλύφθηκαν στον άνθρωπο. Η κατάσταση μπορεί να φαινόταν περίπλοκη, αλλά τα προβλήματα που την αφορούσαν ήταν σχετικά απλά. Ο άνθρωπος εκείνης ακριβώς της εποχής είχε μπροστά του κάποια δεδομένα και έπρεπε ν' αποφασίσει για την "πορεία" του ...Έπρεπε ν' αποφασίσει μεταξύ ενός υπέρτατου καλού, το οποίο αγνοούσε απολύτως — και, επειδή θα ερχόταν μετά από αιώνες, ως θνητό, δεν τον αφορούσε — και ενός υπέρτατου κακού, το οποίο το γνώριζε απολύτως και τον αφορούσε άμεσα...Τα κέρδη δηλαδή θα ερχόταν μετά από αιώνες, αλλά οι σφαγές θα ξεκινούσαν από την επομένη τής λήψης τής γνώσης.

Όλα αυτά, όπως γνωρίζει και ο τελευταίος άνθρωπος στον κόσμο, ήταν γνωστά από τότε που δρομολογήθηκαν. Τίποτε δεν υπήρχε Μυστικό και τίποτε που να είναι άγνωστο στον άνθρωπο εδώ και αιώνες. Τι του είχε πει τότε ο Θεός; ...Να σταθεί μακριά από το Δένδρο τής Γνώσης ...Να μην δοκιμάσει τον "καρπό" του ...Να μην αρχίσει να χτίζει το "βουνό", το οποίο θα τον "υψώσει" στον "Ουρανό"....Να μην γνωρίζει ως ον τι είναι στις δυνατότητες του να κάνει ...Να μην επιδιώξει σε καμία περίπτωση να γίνει Θεός όμοιος με τον Πατέρα Του. Γιατί το έκανε αυτό; Μήπως επειδή δεν ήθελε την πρόοδο του παιδιού Του; Μήπως επειδή αισθανόταν φθόνο για το παιδί Του και άρα "απειλή" από αυτό; ...Όχι βέβαια.

Αυτό το έκανε, επειδή τον αγαπούσε και θεώρησε καλό να τον προειδοποιήσει πριν κάνει τις επιλογές εκείνες, οι οποίες μπορεί να ήταν οδυνηρές ...Το έκανε, γιατί απλούστατα γνώριζε τα κόστη. Γνώριζε ότι, για να γίνει Θεός ο άνθρωπος, θα πρέπει πρώτα να "πεθάνει". Θα πρέπει για μεγάλο διάστημα να "πεθάνει" ως άνθρωπος ...Να γίνει κτήνος, που θα σκοτώνει και θα σκοτώνεται, ώστε μέσω της θυσίας του να παράγεται γνώση ...Γνώση, την οποία θα συγκεντρώνει διαρκώς η ανθρωπότητα και η οποία θα κάνει αποδοτικό το ανθρώπινο κοινωνικό περιβάλλον. Είπε τίποτε ψευδές ο Θεός; Είπε τίποτε που δεν ίσχυε; Κράτησε

τίποτε μυστικό από τον άνθρωπο; Ποια τεχνολογική πρόοδος θα υπήρχε χωρίς τους ατελείωτους πολέμους τής ανθρωπότητας;

Η μεγάλη "ρήξη" τής Θείας Οικογένειας.

Ο άνθρωπος μετά από αυτήν την "επαφή" αφέθηκε να σκεφτεί τι θα κάνει και την απόφασή του την περίμενε ο Θεός, που ήταν η Μητέρα κι ο Πατέρας τού ανθρώπου. Η Αγία Οικογένεια είχε βρεθεί στο πρώτο της μεγάλο "σταυροδρόμι" μετά τη γέννηση του πολυαγαπημένου της ανθρ'που. Έπρεπε για πρώτη φορά να αποφασίσει μόνος του ο άνθρωπος για το μέλλον του, και αυτό ήταν πραγματικά δύσκολο. Όταν εξαιτίας μιας επιλογής υπάρχει τόσο μεγάλο κόστος, ευνόητο είναι πως θα γεννηθεί "ένταση" μεταξύ των άμεσα εμπλεκομένων.

Σε μια τέτοια περίπτωση θα υπάρξουν διαφωνίες, εφόσον κάποιοι θα είναι υπέρ κάποιων αποφάσεων και κάποιοι κατά ...Διαφωνίες, οι οποίες θα γίνουν "τριβές" μεταξύ των μελών τής οικογένειας. Τι είδους "τριβές"; ..."Τριβές", οι οποίες προκύπτουν εξαιτίας τής διαφορετικής φύσεως των δύο φύλων τού ανθρώπου και βέβαια "τριβές", οι οποίες προκύπτουν μεταξύ των μελών του ιδίου φύλου — εξαιτίας τής άγνοιας—. Η γυναίκα, για παράδειγμα, έχει πολύ διαφορετική αντίληψη των πραγμάτων από αυτήν του άνδρα. Μια γυναίκα, μάλιστα, η οποία είναι μητέρα, έχει απολύτως ιεραρχημένες τις προτεραιότητές της και βέβαια αυτές του παιδιού της.

Πρώτιστη μέριμνά της είναι η ασφάλεια του παιδιού της. Αν η ασφάλεια του παιδιού της απειλείται από μια γνώση, η οποία προκαλεί ριψοκίνδυνες φιλοδοξίες, η μητέρα θα την αντιληφθεί ως απειλή. Αν αντιληφθεί ότι η γνώση αυτή προέρχεται από τον πατέρα, θα αντιληφθεί και τον ίδιο ως απειλή. Είναι δηλαδή αναπόφευκτο να μην προκληθεί "τριβή" με τον πατέρα σε περίπτωση που αυτός διαθέτει και παρέχει μια γνώση, η οποία προκαλεί τέτοιου είδους επικίνδυνες φιλοδοξίες στο παιδί της ..."Μη του "φουσκώνεις" τα μυαλά ...Μη του δίνεις "ιδέες" ...Μη τον βάζεις να κάνει σχέδια, τα οποία τον "ξεπερνούν" ως άτομο. Εφόσον είναι θνητός και δεν τον αφορά το κέρδος αυτού του μακρόχρονου σχεδιασμού, γιατί να θυσιαστεί γι' αυτό; Ας είναι ασφαλής ...να κάνει την οικογένεια του ...να μην κινδυνεύσει κλπ..

Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει πως, όταν για τον οποιονδήποτε λόγο παρθούν οριστικές αποφάσεις, οι αρχικές "τριβές" θα γίνουν σύγκρουση και αυτή, όταν γίνεται μεταξύ τόσο ισχυρών παραγόντων όσο είναι οι γονείς, θα καταλήξει σε μια μεταξύ τους "ρήξη". Σημαίνει ότι η Μητέρα θα έρθει σε σύγκρουση με τον Πατέρα, αν διαπιστώσει ότι Αυτός τον "σπρώχνει" εκεί όπου η Ίδια δεν θέλει ...Όταν διαπιστώσει ότι του αποκαλύπτει αυτό, το οποίο η Ίδια θεωρεί χαμένη για πάντα "υπόθεση".

Αυτή η σύγκρουση έχει σχέση με τη διαφορετική φύση των ανθρώπινων φύλων και αφορά τους γονείς. Έχει σχέση με τη διαφορετική αντίληψη των πραγμάτων. Έχει σχέση με τη διαφορετική ιεράρχηση των προτεραιοτήτων στη ζωή τού ανθρώπου. Έννοιες όπως η δόξα, η φιλοδοξία ή το ρίσκο δεν έχουν την ίδια "ένταση" μέσα στο μυαλό τού άνδρα και της γυναίκας. Πράγματα, τα οποία για τον άνδρα είναι σημαντικά και αποτελούν αίτια λήψεων μεγάλων αποφάσεων, για τη γυναίκα φαίνονται αφελή παιδιαρίσματα.

Ανάλογη όμως σύγκρουση θα απειληθεί και μεταξύ των ατόμων του ιδίου φύλου σε περίπτωση που προκύψει διαφωνία σ' ό,τι αφορά την κατοχή και τη χρήση ενός τέτοιου πολύτιμου τύπου γνώσης. Και σ' αυτήν την περίπτωση η σύγκρουση μεταξύ τού πατέρα και του γιου είναι αναπόφευκτη. Γιατί; ...Γιατί η γνώση είναι πολύτιμη και υπάρχει διαφωνία στη χρήση της, εφόσον είναι εξαιρετικά επικίνδυνη. Θα υπάρξει "τριβή" όταν ο κάτοχος μιας τέτοιας πολύτιμης γνώσης δεν τη δίνει, γιατί τη θεωρεί επικίνδυνη και ο διεκδικητής της νομίζει πως δεν τη δίνει γιατί είναι "τσιγκούνης" ή "μικρόψυχος". Αυτή η "τριβή' προκύπτει από την άγνοια. Ο ένας γνωρίζει και δεν θέλει να τη δώσει και άλλος, επειδή δεν γνωρίζει, θέλει να την πάρει. Ο πατέρας γνωρίζει τα κόστη και μπορεί να μην θέλει ο γιος του να τα πληρώσει για ένα κέρδος πολύ μακροπρόθεσμο ...και ο γιος αγνοεί τα κόστη και θέλει οπωσδήποτε τη δόξα, η οποία προκύπτει από μια τέτοια προσπάθεια.

Ο συνδυασμός δηλαδή πολυτιμότητας και επικινδυνότητας της γνώσης κάνει τα πράγματα ιδιόμορφα. Η γνώση γι' αυτόν τον λόγο γίνεται το αίτιο να διασπαστεί η οικογένεια σε τρία κομμάτια. Να διασπαστεί σε σημείο μίσους, εφόσον η κακή χρήση της φτάνει μέχρι και να απειλεί την ίδια τη ζωή τού παιδιού. Η Μητέρα ΔΕΝ θέλει με τίποτε το παιδί να έχει πρόσβαση στη Γνώση και ο Πατέρας ναι μεν έχει ανάλογους ενδοιασμούς, αλλά ταυτόχρονα θέλει να δώσει στο παιδί τουλάχιστον το δικαίωμα να αποφασίσει μόνο του για το τι θέλει και τι όχι. Η Μητέρα θεωρεί πρόωρη την ανεξαρτητοποίηση και άρα "φρενάρει" την ενηλικίωση του παιδιού της και ο πατέρας τη θεωρεί αναπόφευκτη και την "επιταχύνει". Η μητέρα δεν θεωρεί ούτε καν άξιο λόγου αυτό το δικαίωμα του παιδιού της και ο Πατέρας το θεωρεί το κορυφαίο.

Το ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ; ...Ένας "αναγνωριστικός" συμβιβασμός. Γίνεται μια κατ' αρχήν πλήρης και αναλυτική ενημέρωση του παιδιού, ώστε να καταθέσουν όλοι τις απόψεις τους. Να διατυπώσει η Μητέρα τις επιφυλάξεις της και να αποκαλύψει ο Πατέρας σε ένα βασικό επίπεδο περί τίνος πρόκειται. Να έχει το παιδί μια γενική και αφηρημένη άποψη περί της γνώσης και τις επικινδυνότητάς της. Να γνωρίζει τι θα συμβεί αν την πάρει και τον λόγο που αυτή είναι επικίνδυνη. Να του εξηγηθεί ότι σε περίπτωση που αποφασίσει να την πάρει, η απόφαση αυτή θα είναι οριστική, γιατί θα δρομολογεί εξελίξεις μη αναστρέψιμες. Πρώτα απ' όλα, όμως, πρέπει να γνωρίζει ποιο θα είναι το ΚΕΡΔΟΣ αυτής της πολύ δύσκολης απόφασης ...Να δει με τα "μάτια" του τον λόγο ακριβώς που ρισκάρει την ίδια του τη ζωή.

Έτσι και έγινε. Τον πήρε ο Θεός τον Υιό Του τον άνθρωπο στην αγκαλιά Του και "πέταξε" μαζί του στο "Παλάτι" Του. Τον πήρε ο Αετός στις "φτερούγες" του τον άνθρωπο και τον έβαλε στην τρομερή κι απρόσιτη "φωλιά" του. Εκεί ο άνθρωπος "είδε" αυτά, τα οποία ούτε καν φανταζόταν ότι υπάρχουν. Στην εποχή τής Δημιουργίας μπόρεσε και "είδε" τη δική μας

εποχή ...Είδε Ουρανοξύστες, είδε αυτοκίνητα, είδε αεροπλάνα, είδε κινητά τηλέφωνα, είδε τηλεοράσεις ...Είδε τα πάντα ...Είδε έναν άνθρωπο καθαρό, υγιή, ξεκούραστο, χορτάτο, ευτυχισμένο, ο οποίος ζούσε πολλά χρόνια, χωρίς να τον απασχολεί κανένα πρόβλημα της καθημερινότητας.

Είδε έναν άνθρωπο, ο οποίος πατούσε "κουμπιά" μέσα στο σπίτι του και με έναν "μαγικό" τρόπο εξυπηρετούσε άμεσα όλες τις ανάγκες του. Με ένα "κουμπί" έκανε τη νύχτα μέρα. Με ένα "κουμπί" μετέτρεπε τον πιο σκληρό χειμώνα σε ένα ευχάριστα ζεστό καλοκαίρι. Με ένα "κουμπί" μπορούσε να μιλάει με τους φίλους του, οι οποίοι βρίσκονται πέρα από τα βουνά. Με ένα "κουμπί" ερχόταν ένας γιατρός και τον θεράπευε όταν αρρώσταινε ...Μιλάμε για πραγματικό Θεό. Καμία σχέση με τον άνθρωπο της εποχής των πρωτοπλάστων, ο οποίος ήταν βρόμικος, ταλαιπωρημένος, ξεδοντιασμένος, πολλές φορές πεινασμένος, που ζούσε τις περισσότερες φορές σακατεμένος και πέθαινε νεότατος από την πιο ασήμαντη αρρώστια κλπ..

Τα είδε αυτά ο Υιός και τρελάθηκε από την επιθυμία να τα χαρίσει στους συνανθρώπους του. Ονειρεύτηκε τη στιγμή που, εξαιτίας του, οι άνθρωποι θα ζούσαν με τον τρόπο αυτόν. "Γίνονται αυτά;" ...ρώτησε τον Πατέρα του ..."Βεβαίως. Γίνονται. Η Γνώση υπάρχει. Απλά θέλουν αρκετό χρόνο ...όχι άπειρο για την ανθρωπότητα, αλλά πέρα από τα όρια του θνητού ανθρώπου. Θέλουν πολύ θυσία ...όχι σαν τη υπέρτατη θυσία αυτού που θα τα μεθοδεύσει, αλλά αρκετή για όλους τους θνητούς ανθρώπους". Ο Υιός "μέθυσε" από τη γνώση ...Ζήλεψε τον Θεό ...Ζήλεψε τα "φτερά" Του ...Ζήλεψε την "πτήση" Του.

Τότε πήρε μια απόφαση μοναδικά αυτοκαταστροφική τόσο για τον ίδιο του τον Εαυτό όσο και για τους ομοίους του ανθρώπους ...Θα γινόταν ο Μεσσίας των ανθρώπων ...Θα γινόταν αυτός, ο οποίος θα τους οδηγούσε στο μέλλον ...Θα διεκδικούσε την απόλυτη δόξα, όποιο κι αν ήταν το κόστος της για τον ίδιο ...Τρομερό κόστος, εφόσον ήταν μαθηματικά βέβαιον ότι ο ίδιος θα θυσιαζόταν και οι υπόλοιποι θα υπέφεραν. Όμως, η απόφασή του ήταν σχεδόν αμετάκλητη ...Θα γινόταν ο Θεός των ανθρώπων ...Ο πρώτος άνθρωπος με σάρκα και οστά, που θα γινόταν Θεός.

Με τη γνώση που πήρε από τον Πατέρα του αυτός, θα γινόταν για τους υπόλοιπους ανθρώπους ό,τι ήταν ο Θεός για τον ίδιο. Όπως ο Θεός του αποκάλυψε αυτά τα οποία γνώριζε, έτσι και ο ίδιος θα αποκάλυπτε στους ανθρώπους αυτά τα οποία είδε. Θα επαναλάμβανε στους ανθρώπους τη διαδικασία ενημέρωσης που είχε δεχθεί και ο Ίδιος από τον Πατέρα Του. Θα τους έδειχνε πώς ο άνθρωπος μπορεί να "πετάξει" προς έναν κόσμο "ανώτερο". "Φτερά" δεν διέθετε ο ίδιος, για να πάρει τους ανθρώπους στην "αετοφωλιά", η οποία βρισκόταν στην κορυφή τής Πυραμίδας, αλλά πλέον υπήρχε η μαρτυρία του ανθρώπου που "ανέβηκε" εκεί για το πώς είναι εκεί. Εφόσον ήθελε να "πετάξει" σαν Θεός, μπορούσε να το κάνει έστω και για ελάχιστα δευτερόλεπτα...

...Αυτό και έγινε τελικά. Για ελάχιστα δευτερόλεπτα "πέταξε" στον Ουρανό — έστω και προς τα κάτω — και έδωσε γνώση στον άνθρωπο για το μέλλον του ...Για ελάχιστα δευτερόλεπτα τον είδαν οι άνθρωποι να "πετάει" σαν Θεός. Στην πραγματικότητα έγινε κάτι

πολύ απλό. Αυτό, το οποίο είχε "δει", δεν υπήρχε. Ο Θεός του είχε δείξει κάτι, το οποίο δεν υπήρχε και απλά θα μπορούσε κάποτε να υπάρξει. Αυτό, το οποίο "είδε", ήταν ένα "όραμα" πάνω στη Γη ..."Είδε" αυτό που μπορούσε να φτιάξει ο άνθρωπος και ήταν τεράστιο και πανύψηλο. Όμως, από τη στιγμή που αυτό το οποίο "είδε" δεν υπήρχε στη Γη όπου πατούσε, κάτι έπρεπε να κάνει, για να "πετάξει" σε ένα αντίστοιχο "ύψος" ...Θνητός άνθρωπος ήταν και δεν ήταν Θεός όμοιος με τον Πατέρα Του. Μην μπορώντας να "πετάξει" προς τα πάνω, πήδηξε σε ένα "βάραθρο" ...Πήδηξε στην "Άβυσσο", για να παρασύρει και τους υπόλοιπους στην "πτήση" Του ...Μια "Άβυσσο" τόσο βαθιά όσο "ψηλή" ήταν η "πυραμίδα" τού πολιτισμού που ήθελε να "χτίσει".

Αυτό, το οποίο μέχρι τότε ήταν ο κόσμος των ανθρώπων, έγινε Άνω Κόσμος που χάθηκε και όλοι μαζί πήγαν στον πάτο του "βαράθρου" ...Στον περίφημο Κάτω Κόσμο ...Στον Κάτω Κόσμο, όπου πλέον δεν υπήρχε πιθανότητα να βγει κανένας αν δεν ολοκληρωνόταν το Σχέδιο ...Στον Κάτω Κόσμο, ο οποίος δεν είχε καμία έξοδο κινδύνου και ο μόνος τρόπος για να βγει κάποιος από εκεί ήταν να "μπαζωθεί" με υλικά η Άβυσσος ...Να φτάσουν δηλαδή στο σημείο να βγουν από εκεί όλοι οι άνθρωποι μαζί ...κι ούτε ένας ξεχωριστά.

Με τον τρόπο αυτόν ο Υιός έγινε "φωστήρας" των ανθρώπων ...Αυτός είναι ο "Εωσφόρος" ...Αυτός είναι ο "άπτερος" Αρχάγγελος, που "πέταξε" προς την ...Άβυσσο ...Είναι αυτός που σαν "κομήτης" διέσχισε τον Ουρανό τής Γνώσης, για να ενημερώσει τους ανθρώπους ...Να ενημερώσει τους ανθρώπους ότι πήρε τη Γνώση τού Θεού και είναι έτοιμος να γίνει Θεός και ο ίδιος. Τι έκανε; Ό,τι κι ο Πατέρας Του προς τον ίδιο ...Είπε την ΑΛΗΘΕΙΑ. Ενημέρωσε τους ανθρώπους γι' αυτά που είδε. Είδε ότι εκεί "πάνω" ο άνθρωπος ζει ως Θεός ...Είδε τον Άνω Κόσμο, τον οποίο βέβαια εγκατέλειπε μέχρι να βρει τον τρόπο να ξαναεπιστρέψει ...Έναν τρόπο που ο Θεός του περιέγραψε και ο οποίος ήταν τρομακτικός.

Ο κύβος είχε ριφθεί. Το παιδί στην πραγματικότητα παθαίνει αυτό, το οποίο φοβόταν η μητέρα και βεβαίως γνώριζε ο πατέρας. Όταν αυτό το παιδί είναι ο Θεάνθρωπος και εμφανίζεται στην πρωτόγονη ανθρώπινη κοινωνία, ευνόητο είναι ότι οι εξελίξεις θα είναι ραγδαίες. Η απόφασή Του και βέβαια η Θυσία Του θα τη διχάσει και θα τα κάνει όλα "μακελειό". Η Αλήθεια όχι μόνον δεν θα βοηθάει τον άνθρωπο, αλλά θα τον παγιδεύει ...Αυτό, δηλαδή, το οποίο περιγράψαμε στο αρχικό παράδειγμά μας ...Ο ένας θα το πει σε λίγους, οι λίγοι σε πολλούς και, αν υπάρχουν διαφωνίες, θα γίνει μακελειό μεταξύ ΟΛΩΝ. Είτε το θέλει ο ίδιος είτε όχι, η επιλογή του θα την τσακίσει την κοινωνία. Η πρωτόγονη κοινωνία θα χάσει την αθωότητά της και θα γίνει μια φονική μηχανή για όσους δεν συμφωνούν με την απόφαση των ισχυρών και άρα με την απόφαση αυτών που έχουν τη γνώση.

Η διάσταση απόψεων μεταξύ Μητέρας και Πατέρα είναι αυτή, η οποία στη συνέχεια γίνεται διάσπαση της Αγίας Οικογένειας ...Η διάσπαση της ενιαίας θείας φύσης σε αρσενικό και θηλυκό ήταν αυτή, η οποία μας έβαλε στην πατριαρχία. Εφόσον επικράτησε η γνώση του αρσενικού Θεού — και βέβαια ο Σχεδιασμός Του — θα είχαμε πατριαρχία. Η ρήξη στις σχέσεις μεταξύ των "φύλων" του Θεού είχε την προβολή της στην ανθρώπινη κοινωνική λειτουργία, εφόσον ο άνθρωπος ήταν κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν του Θεού και ως εκ

τούτου δεν θα μπορούσε να μείνει ανεπηρέαστος από μια τόσο "εκρηκτική" εξέλιξη. Η προβληματικότητα Άνωθεν μεταφέρθηκε και στη Γη.

Η προβληματική σχέση μέσα στην Θεία Οικογένεια "μεταφέρθηκε" στην κάθε ανθρώπινη οικογένεια, εφόσον καθ' ομοίωσιν είναι όλες οι παράμετροί της. Η προβληματικότητα στη σχέση τού αρσενικού με το θηλυκό ήταν δεδομένη και προέκυπτε μετά από τη δωρεά γνώσης ...Της ίδιας γνώσης, η οποία προκάλεσε και τα προβλήματα Άνωθεν. Αυτή η προβληματικότητα δρομολόγησε και μονιμοποίησε όλες τις εξελίξεις. Η προβληματική Θεία Οικογένεια έγινε η επικρατούσα Θρησκεία των ανθρώπων και δημιούργησε τις προβληματικές οικογένειες των ανθρώπων. Η προβληματική οικογένεια των ανθρώπων έγινε το "θεμέλιο" της πατριαρχίας. Από τότε ξεκίνησε μια σύγκρουση μεταξύ των δύο φύλων η οποία ακόμα και σήμερα δεν λέει να κοπάσει. Με τον τρόπο αυτόν "έσπασε" όχι μόνον ο Υιός το "κορμί" του, αλλά και ο Θεός τη "Φύση" Του.

Η κακή μοίρα τού παιδιού ήταν αυτήν, η οποία "έσπασε" τον Έρωτα του Θεού. Λογικό είναι αυτό. Ο μόνος τρόπος να "σπάσει" ο πραγματικός έρωτας είναι η απειλή της επιβίωσης του "καρπού" αυτού του έρωτα και αυτό έγινε και στην περίπτωση αυτήν, εφόσον πάντα ισχύει το κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν. Όταν απειλείται η ζωή τού παιδιού, η μητέρα παίρνει τις δύσκολες αποφάσεις, οι οποίες αφορούν κυρίως την ίδια και διαλύουν την ερωτική της σχέση. Όπως συμβαίνει και στη φύση, η μητέρα θυσίασε τον έρωτα και ακολούθησε το παιδί της.

Η θηλυκή φύση θύμωσε με την αρσενική, η οποία δημιούργησε τις συνθήκες αυτές, εξαιτίας των οποίων ο λατρεμένος Υιός κατακρεμνίστηκε στην Άβυσσο. Ο θηλυκός Θεός "ακολούθησε" τον "εκπεσσόντα" Υιό και ο αρσενικός Θεός στάθηκε στο "Ύψος" τού Θεού περιμένοντας να ξανακερδίσει τον έρωτα της γυναίκας του και να Τον πλησιάσει εκ νέου ο υιός Του ...αφού πρώτα φτιάξει τη "σκάλα" για τον Ουρανό. Στο γενικό επίπεδο η ρήξη αυτή είχε τις τρομερές συνέπειες που όλοι μας γνωρίζουμε, είτε από τις Ιερές Γραφές είτε από την επιστήμη τής ιστορίας. Ο άνθρωπος εγκατέλειψε τη φυσική του μητριαρχική κοινωνία και μπήκε στην περιπέτεια της πατριαρχίας. Από εκείνη την στιγμή κι έπειτα θα έμενε στον Κάτω Κόσμο. Ο Άγγελος τον είχε αποβάλει από τον Άνω Κόσμο μετά την επιλογή του ...Ο "άφτερος" εαυτός του στην πραγματικότητα τον απέβαλε, εφόσον μόνος του "πήδηξε" έξω από τον

Παράδεισο.

Έτσι κάπως τα "προβλήματα" της Αγίας Οικογένειας μπήκαν ανάμεσα στους ανθρώπους και διατάραξαν τη μέχρι τότε ομαλή λειτουργία τής κοινωνίας τους. Όταν λέμε βέβαια Αγία Οικογένεια, μιλάμε για κάτι διαφορετικό από το προφανές που μπορεί να σκεφτεί κάποιος. Να μην φαντάζεται δηλαδή ο αναγνώστης ένα ζεύγος ανθρώπων που μαλώνουν και πολύ περισσότερο ένα ζεύγος ανθρώπων που συγκρούεται μπροστά στο παιδί του για την τύχη του. Όταν μιλάμε για Αγία Οικογένεια, εννοούμε την ενσάρκωση του Θεού, εφόσον ο Πατέρας και η Μητέρα του Θεού είναι ο Ίδιος ο εαυτός Του. Πάντα δηλαδή "βλέπεις" την Αγία Οικογένεια όταν βλέπεις τον Υιό ...ακόμα και μόνο Του.

Πώς γίνεται αυτό; Ο κάθε άνθρωπος — και άρα και ο κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν Θεάνθρωπος — είναι ακόμα και μόνος του μια "οικογένεια", εφόσον έχει ταυτόχρονα καί αρσενική καί θηλυκή φύση. "Κουβαλάει" πάνω του καί τη μητέρα του καί τον πατέρα του. Λειτουργεί με αυτά τα "φορτία" και απλά ανάλογα με το φύλο του τα "φορτία" αυτά παίρνουν τις αντίστοιχες "εντάσεις". Όταν λοιπόν μιλάμε για "σύγκρουση", λέγοντας ότι η Μητέρα είχε διαφορετική άποψη από τον Πατέρα, λέμε κάτι πολύ απλό. Ο Υιός, δηλαδή, ο Ίδιος ο Θεός, έπρεπε ν' αποφασίσει τι θα κάνει. Ο Υιός Θεός, που είχε ενανθρωπιστεί, σκεφτόταν την πορεία που θα έπρεπε ν' ακολουθήσει το ανθρώπινο είδος ...Το δικό του είδος.

Η θηλυκή Του φύση Τού "έλεγε" να μην ξεκινήσει καν την προσπάθεια ..."Άφησε ήσυχους τους ανθρώπους και μην τους βάζεις σε μπελάδες. Μην βάζεις σε μπελάδες και τον ίδιο σου τον εαυτό. Μην αυτοκτονείς ο ίδιος και βάλεις σε περιπέτειες όλους τους άλλους. Ως άνθρωπος Υιός ζήσε τη ζωή σου όσο πιο εύκολα μπορείς και άσε τα μεγαλόπνοα σχέδια, τα οποία απαιτούν θυσία και αίμα. Φτιάξε οικογένεια, απόλαυσε τα παιδιά σου και δεν πειράζει που θα στερηθείς τα "καλούδια" που πραγματικά μπορείς να δημιουργήσεις, αλλά υπό τις υπάρχουσες συνθήκες δεν αξίζουν τη θυσία".

Την ίδια ώρα η αρσενική του φύση τον πίεζε σε αφόρητο βαθμό. Δεν τον άφηνε να ηρεμήσει. Ως Δημιουργός γνώριζε τις δυνατότητες του Δημιουργήματός Του. Ο άντρας μέσα του "φώναζε": "Τι είναι μια θυσία, για να αποκτήσεις τα ΠΑΝΤΑ;". Οι άνθρωποι έχουν απίστευτες δυνατότητες και πρέπει να βρεθεί ένας τρόπος να οργανωθούν, ώστε να παράξουν το βέλτιστο αποτέλεσμα ...Να δουλέψουν σκληρά ακόμα και σαν δούλοι για κάποιες γενιές, για να ζήσουν σαν θεοί ΟΛΕΣ οι υπόλοιπες. Πώς μπορείς να κοιμάσαι ήσυχος, όταν ξέρεις ότι με τον κόπο σου μπορεί να κάνεις τα παιδιά σου μικρούς θεούς; Πώς μπορείς να έχεις τη συνείδησή σου ήσυχη, όταν δεν έκανες για τα παιδιά σου το απολύτως καλύτερο δυνατό;

Όλες αυτές οι συγκρουόμενες ΣΚΕΨΕΙΣ, εφόσον έπρεπε να καταλήξουν σε μια τελική απόφαση, φυσικό είναι να "αποκρυσταλλωθούν" σε ολοκληρωμένες ΑΠΟΨΕΙΣ ...Μία ολοκληρωμένη άποψη για τον λόγο που ΔΕΝ έπρεπε να ενεργήσει με βάση τη γνώση του και μία άλλη — επίσης ολοκληρωμένη άποψη — για τον λόγο που έπρεπε να ενεργήσει με βάση αυτήν. Η μία η άποψη — η "αμυντική" — ονομάστηκε θηλυκή και η άλλη άποψη — η

"επιθετική" — ονομάστηκε αρσενική. Ο φορέας τής πρώτης άποψης έγινε η Μητέρα και ο φορέας της δεύτερης ο Πατέρας. Ο αρσενικός Υιός ήταν αυτός, ο οποίος θα αποφάσιζε τι θα έκανε και είναι εύκολο να υποθέσουμε — ως αρσενικός άνθρωπος — πού θα κατέληγε.

Η αποβολή από τον Παράδεισο

και η αναγκαστική "απουσία" τού Θεού.

Έχοντας πάρει ο Υιός τη Γνώση του Πατέρα Του, γνώριζε τη σημαντικότητα των αποφάσεών Του. Από τη στιγμή που ξεκίνησε ν' αλλάξει τον κόσμο, δεν υπήρχαν επιλογές. Αισθανόταν φτωχός και δυστυχής από τη ζωή του και ήθελε να την αλλάξει ριζικά. Έπρεπε να περάσει από μια κατάσταση Χ σε μια άλλη κατάσταση Ψ και αυτό γινόταν μόνον διαπερνώντας ένα απολύτως στεγανό, σκοτεινό και επικίνδυνο περιβάλλον. Αποφάσισε, έστω και με μεγάλο φόβο — εξαιτίας των προειδοποιήσεων του Πατέρα Του — να φύγει από μια κατάσταση που δεν Του αρέσει και να φτάσει σε μια άλλη που Του αρέσει. Αυτή είναι μια πορεία, η οποία μοιάζει με πορεία μέσα σε ένα τούνελ ...Μεγάλο τούνελ. Από εκείνη τη στιγμή κι έπειτα η οικογένειά του θα έμπαινε με δική της απόφαση στον Κάτω Κόσμο και σ' αυτήν την πραγματικότητα έπρεπε να προσαρμοστεί.

Τα δεδομένα τώρα πλέον αλλάζουν. Ό,τι ήταν να γίνει στο θέμα τής γνώσης έχει γίνει. Τώρα το βασικό μέλημα τής οικογένειας είναι να επιβιώσει στις νέες συνθήκες, οι οποίες προέκυψαν εξαιτίας τής επιλογής της. Το παράδειγμα, δηλαδή, της "εξωπλανητικής" οικογένειας — όπου προβληματιζόταν για το πώς να διαχειριστεί τη γνώση — δεν ισχύει πλέον. Το παράδειγμα αυτό περιγράφει την προηγούμενη "εποχή". Τώρα η επιλογή έγινε και ως εκ τούτου η "εποχή" άλλαξε. Η γνώση

δόθηκε στο παιδί και η οικογένεια πρέπει να επιβιώσει στις συνθήκες που προέκυψαν από την επιλογή της...

...Μια επιλογή, η οποία προέκυψε εξαιτίας μιας συγκεκριμένης ιεράρχισης των αναγκών της ...Μια επιλογή, η οποία υπήρξε εξαιτίας της άποψής της περί της αξίας της απόκτησης υλικών αγαθών. Η οικογένεια αποφάσισε πως ήταν πολύ σημαντικά τα υλικά αγαθά που στερούνταν και αποφάσισε να τα αποκτήσει εκ νέου. Η φτώχεια της έγινε ο αποφασιστικός παράγοντας εκείνος, ο οποίος την οδήγησε στην επιλογή της. Τώρα, λοιπόν, που η οικογένεια πήρε τις αποφάσεις της, θα πρέπει να δεχθεί τα κόστη τους. Τώρα πλέον αλλάζει το μοντέλο λειτουργίας της, και άρα και το παράδειγμα που μπορεί να "περιγράψει" την κατάσταση. Τώρα δεν υπάρχει η "χαλαρότητα" και η "δημοκρατία" στην ανάπτυξη των θέσεων και των απόψεων των μελών τής οικογένειας ...Τώρα υπάρχει σκληρή εξουσία, η οποία πρέπει να στηρίξει με όλους τους τρόπους μια σκληρή απόφαση. Αποφάσισαν να κάνουν τη θυσία, για να ξεφύγουν από τη φτώχεια τους και τώρα πρέπει να ξεκινήσουν να ζουν τη νέα τους ζωή υπό τις νέες συνθήκες, οι οποίες είναι δύσκολες σε βαθμό απάνθρωπο.

Για να καταλάβει ο αναγνώστης τις νέες συνθήκες που αυτή η οικογένεια θα αντιμετωπίσει και πάλι θα χρησιμοποιήσουμε ένα παράδειγμα που να περιγράφει την κατάσταση. Ας φανταστεί λοιπόν μια οικογένεια, η οποία ζει φτωχά και μίζερα μέσα σε ένα περιβάλλον, το οποίο δεν της δίνει καμία ελπίδα ν' απολαύσει το παραμικρό απ' όλα όσα ονειρεύεται. Μια οικογένεια, η οποία νιώθει τη ζωή της να έχει περιπέσει σε ένα αδιέξοδο και κάποιος — ψεύτης ή ειλικρινής, δεν έχει σημασία — της είπε ότι "πίσω" από αυτό το οποίο αντιλαμβάνεται σαν αδιέξοδο είναι ο "παράδεισος" ...Ένα αδιέξοδο, το οποίο παρακάμπτεται μόνον με την ακραία επιλογή ενός τούνελ ...Ένα τούνελ, το οποίο "χωρίζει" αλλά και "ενώνει" δύο διαφορετικούς κόσμους ...Έναν κόσμο ανεπιθύμητο από τη μία πλευρά κι έναν κόσμο-"όνειρο" από την άλλη ...Ένα τούνελ, για παράδειγμα, το οποίο στην εποχή τού Ψυχρού Πολέμου θα επέτρεπε σε μια φτωχή οικογένεια του Ανατολικού Βερολίνου να περάσει κάτω από το ΤΕΙΧΟΣ και να ζήσει το "όνειρο" που νόμιζε ότι ζουν οι "απέναντι" ...Να ζήσει τα πλούτη, τα "φώτα", τα αυτοκίνητα, τα ρούχα τα όμορφα ...Να απολαύσει αυτά, τα οποία θεωρούσε ότι στερείται.

Τα δεδομένα είναι απλά. Δεν μπορούν να πάνε απ' ευθείας στον άλλο "κόσμο", γιατί απαγορεύεται και θα τους σκοτώσουν. Δεν υπάρχει δηλαδή αυτή η επιλογή. Το μόνο που τους απομένει είναι να κάνουν ένα τούνελ, το οποίο οδηγεί στη σωτηρία. Σε βγάζει από το μέρος όπου αισθάνεσαι να σπαταλάς τη ζωή σου στη φτώχεια και τη μιζέρια και σε πηγαίνει σε αυτό, το οποίο μέσα στο μυαλό σου είναι η γη τής επαγγελίας. Την ώρα λοιπόν που νιώθεις ότι δεν έχεις τίποτε, αυτό το "τούνελ" σου υπόσχεται να σου δώσει τα πάντα. Η ιδιομορφία του είναι πως είναι επικίνδυνο ...Για να σωθείς από μια ζωή μιζέριας και ταλαιπωρίας, ρισκάρεις τον θάνατο ...Για να κερδίσεις τα ΠΑΝΤΑ, τα ρισκάρεις ΟΛΑ. Μπορεί να πεθάνεις μέσα στο τούνελ για τον οποιονδήποτε λόγο. Μπορείς να πάθεις ασφυξία, να θαφτείς ζωντανός, να πάθεις πανικό, να πνιγείς κλπ..

Τι γίνεται στην περίπτωση αυτήν; Όλοι μαζί πρέπει να πάρουν μια απόφαση. Η οικογένεια πρέπει να μαζευτεί και να συναποφασίσει. Ο πατέρας, ως πιο έμπειρος και γνώστης τής κατάστασης, θα τους περιγράψει τους κινδύνους και τα κέρδη από κάθε επιλογή που έχουν μπροστά τους και θα τους βάλει ν' αποφασίσουν. Γνωρίζουν τη μιζέρια, τη δυσκολία και την ταλαιπωρία που τους περιμένει αν ζήσουν εκεί όπου δεν θέλουν και γνωρίζουν τι τους προσφέρεται "απέναντι". Το πώς θα πάνε όμως είναι το μέγα πρόβλημα. Από τη μία είναι η σίγουρη αλλά μίζερη ζωή κι απ' την άλλη μια τέλεια ζωή, που όμως για να προσεγγιστεί υπάρχει το ρίσκο τού θανάτου. Ο πατέρας θα τους εξηγήσει τα προβλήματα και τα ρίσκα. Θα τους πει για παράδειγμα ότι, επειδή το τούνελ δεν είναι για μόνιμη χρήση και επειδή δεν υπάρχει τέτοια δυνατότητα, δεν θα φτιαχτεί ως μια ασφαλής στοά με ξύλινα υποστηρίγματα. Θα φτιαχτεί σαν μια τρύπα τρωκτικών ζώων. Μπαίνουμε μέσα και σκάβουμε μόνον μπροστά για τη σωτηρία μας, γιατί από πίσω το τούνελ θα έχει σίγουρα καταρρεύσει και δεν θα υπάρχει δυνατότητα οπισθοχώρησης και άρα διαφυγής ..."Τρέχουμε" προς τα εμπρός, σκάβοντας, για να σωθούμε.

Από τη στιγμή που μπαίνουμε στο τούνελ, κανένας δεν μπορεί να μετανιώσει κατά τη διάρκεια της πορείας ...Αρρώστησες; Θα εγκαταλειφθείς, γιατί δεν υπάρχει δυνατότητα περίθαλψης, εφόσον θα κινδυνεύσουν όλοι οι υπόλοιποι με την καθυστέρηση ...Θα σε πιάσει κλειστοφοβία; Θα σε αφήσουν να υποφέρεις ...Θα αντιδράσεις; Θα σε χτυπήσουν ...Θα σε πιάσει πανικός; Θα σε σκοτώσουν αν δεν ηρεμήσεις. Γιατί; ...Γιατί για τον καθένα από τους λόγους αυτούς μπορεί να πεθάνουν όλοι μαζί στο τούνελ ...Στο τούνελ τής σωτηρίας, το οποίο μπορεί υπό χαλαρή ηγεσία να γίνει ένας ομαδικός τάφος ζωντανών. Ο ίδιος ο πατέρας θα είναι αυτός ο οποίος θα πάρει τις σκληρές αποφάσεις, γιατί διαφορετικά κινδυνεύουν να πεθάνουν όλοι μέσα στο τούνελ. Σκάβεις λοιπόν και εύχεσαι ο πατέρας σου να ξέρει τι κάνει ...Εύχεσαι να ξέρει να βγάζει τις συντεταγμένες και να μην οδηγήσει το τούνελ πάνω σε βράχο και πεθάνουν όλοι ...Ονειρεύεσαι το φως και ζεις μέσα στο σκοτάδι.

Αν αλλάξει κάποιος την κλίμακα αυτού του παραδείγματος, μπορεί να καταλάβει το Μυστικό Σχέδιο τού Θεού ...Μπορεί να καταλάβει τι συνέβη στην ανθρωπότητα μόλις μπήκε στον Κάτω Κόσμο, εξαιτίας τής Γνώσης τού Θεού. Αν στη θέση τού Πατέρα βάλει τον Θεό, στη θέση τής οικογένειας βάλει την ανθρωπότητα... και το επιθυμητό τούνελ θα πρέπει να ενώνει την Ευρώπη με τον Νέο Κόσμο κάτω από τον Ατλαντικό ωκεανό, μπορεί να καταλάβει τη δυσκολία τής ανθρώπινης πορείας ...Μπορεί να καταλάβει την τεράστια ευθύνη που ανέλαβε ο Θεός, για να καθοδηγήσει την ανθρωπότητα σε μια τόσο δύσκολη και επικίνδυνη επιλογή, αλλά μπορεί να

καταλάβει και το βάρος τής απόφασης που πήρε ο άνθρωπος.

Μπορεί όμως να ερμηνεύσει και όλα τα δευτερεύοντα, τα οποία αφορούν αυτήν την τρομακτική πορεία. Μπορεί να ερμηνεύσει τη σκληρή στάση τού Θεού και μπορεί να εξηγήσει την "απόστασή" Του από τον άνθρωπο ,που έπρεπε να επιδειχθεί καθ' όλη τη διάρκεια της πορείας. Πώς θα μπορούσε ο Θεός να είναι "κοντά" μας και να σώσει κάποιον ατομικά σε μια τέτοια περίπτωση; Πώς θα γινόταν αυτό, χωρίς να κινδυνεύει η ανθρωπότητα με την απόλυτη καταστροφή;

Απόλυτη καταστροφή θα ήταν η άκαιρη παρουσία τού Θεού. Γιατί; Γιατί σε μια τέτοια περίπτωση δεν θα έβγαινε ποτέ η ανθρωπότητα από τον Κάτω Κόσμο. Ποτέ και για κανέναν λόγο δεν θα μπορούσε να βγει, αν δεν συμφωνούσαν ΟΛΟΙ οι άνθρωποι να "εξέλθουν" αυτού του κόσμου. Η άκαιρη εμφάνιση του Θεού θα δίχαζε τους ανθρώπους και οι εντάσεις των συμφερόντων θα ήταν τέτοιες, που θα είχαμε σύγκρουση. Όμως, σύγκρουση μέχρις εσχάτων μέσα σε ένα "τυφλό" τούνελ είναι βέβαιος θάνατος. Σύγκρουση μέσα σε ένα τούνελ σημαίνει σίγουρη και απόλυτη νίκη αυτών, οι οποίοι θέλουν να παραμείνουν μέσα σ' αυτό. Το οποιοδήποτε λάθος, δηλαδή, θα σήμαινε "θάνατο" της ανθρωπότητας και αυτό τότε σίγουρα θα το "χρεωνόταν" ο ΘΕΟΣ. Είτε επειδή ως Πατέρας δεν εμπόδισε το παιδί του να το επιχειρήσει είτε επειδή ως Υιός "παρέσυρε" τους αδερφούς του στην "αυτοκτονία".

Από τη στιγμή που ως ανθρώπινο είδος μπήκες στο "τούνελ" με δική σου ευθύνη, είσαι υποχρεωμένος να ακολουθήσεις το σύνολο της πορείας ...Είναι μονόδρομος. Δεν υπάρχει επιλογή εκτός από το να ολοκληρώσεις αυτό το οποίο ξεκίνησες. Θεό θα ψάχνεις και δεν θα τον βρίσκεις ΠΟΤΕ. Θα "σκάβεις", έστω κι αν κλαις. Θα κλαις και θα "σκάβεις" μέχρι να βγεις και πάλι στην επιφάνεια της Γης, γιατί διαφορετικά θα πεθάνεις θαμμένος ζωντανός νεκρός. Αυτό σημαίνει πως, από τη στιγμή που ο άνθρωπος μπήκε στην πατριαρχία με δική του ευθύνη, θα έπρεπε ο ίδιος να προσαρμοστεί στα νέα δεδομένα, γιατί το περιβάλλον του έτσι κι αλλιώς δεν μπορούσε να αλλάξει. Από τη στιγμή που ξεκινά μια τέτοια διαδικασία, δεν υπάρχει ούτε η μαθηματική πιθανότητα για αλλαγές στις αποφάσεις και υπαναχωρήσεις. Για να έρθουν οι αλλαγές, θα απαιτούνταν χιλιετίες "ωρίμανσης" του έργου και σε αυτό το χρονικό διάστημα ο άνθρωπος θα έπρεπε να προσαρμοστεί, γιατί δεν θα μπορούσε να επιβιώσει διαφορετικά.

Αν πρέπει να "σέρνεται", θα το κάνει, γιατί, αν συνεχίσει να περπατάει "όρθιος", θα πεθάνει ή θα αρρωστήσει, είτε εξαιτίας των αλλαγών του περιβάλλοντος στο οποίο κινείται είτε εξαιτίας των υπολοίπων ανθρώπων, οι οποίοι θα τον δουν ως απειλή του έργου τους. Σε αυτό το δύσκολο διάστημα δεν θα μπορεί να εισακουστεί από τον Πατέρα όσο κι αν υποφέρει...όσο και αν φωνάζει για βοήθεια. Όλα αυτά, όμως, ήταν γνωστά στον άνθρωπο. Ο Θεός, όπως και ο πατέρας τού παραδείγματός μας, ενημέρωσε τα παιδιά Του για την τρομακτική δυσκολία τού εγχειρήματος. Για τους θνητούς ανθρώπους αυτή η πορεία προς τη ζωή ήταν ένας βέβαιος θάνατος. Δεν θα έβλεπαν οι πρώτοι θνητοί τα αποτελέσματα των αποφάσεών τους και των κόπων τους. Το γνώριζαν αυτό οι άνθρωποι εξ' αρχής και πήραν τις αποφάσεις τους, γιατί οι θνητοί σκέφτονται σαν αθάνατοι και πολλές φορές μπερδεύονται στην έννοια του χρόνου.

Η πατριαρχία "θεμελιώθηκε" εις γνώση των ανθρώπων. Ό,τι χρειαζόταν να γνωρίζει ο άνθρωπος, τα γνωρίζει εδώ και αιώνες. Απλά δεν τον βοήθησαν αυτές οι γνώσεις, γιατί ακόμα και η αλήθεια δεν μπορεί να βοηθήσει, όταν αυτή δεν γίνεται κατανοητή. Ό,τι γνώριζε ο άνθρωπος εξαιτίας τού Θεού ήταν απολύτως αληθές. Ο,ΤΙ ΚΑΤΑΛΑΒΕ, ΟΜΩΣ, ΗΤΑΝ ΛΑΘΟΣ. Ο Πατέρας τού είπε να μην φάει τον "καρπό" τής γνώσης, γιατί θα "δει" τον Άνω Κόσμο "απέναντι" και θα αντιμετωπίσει έναν τρομακτικό πειρασμό. Αν συμβεί αυτό, είναι βέβαιο ότι θα προσπαθήσει να τον προσεγγίσει και άρα θα εξαντλήσει τη μόνη δυνατή επιλογή που έχει ...Θα μπει στο "τούνελ" και άρα στον Κάτω Κόσμο. Ο Ίδιος ο Θεός θεωρητικά θα ήταν Αυτός που τον έδιωχνε, εφόσον ο Ίδιος Δημιούργησε τον άνθρωπο και άρα του έδωσε τα χαρακτηριστικά που τον "σκοτώνουν" στον Κάτω Κόσμο.

Τι άλλο του είπε; Ότι πράγματι, αν κατορθώσει και βγει από την άλλη "πλευρά", θα βγει στον Άνω Κόσμο και άρα θα γίνει Θεός. Μέχρι να συμβεί όμως αυτό, θα σέρνεται σαν το φίδι. Εξαιτίας τής μεγάλης διαδρομής, θα "σέρνεται" για τους αιώνες που θα ακολουθήσουν και θα έχουν σχέση με την τιμωρία τού μεγάλου αυτού αμαρτήματος. Του είπε μάλιστα ότι οι "απόγονοι" της γυναίκας θα διαχωριστούν από αυτούς τους ανδρός και ότι θα αλληλομισιούνται. Θα μισεί η γυναίκα τον άνδρα και το ίδιο μίσος θα περνάει και στους απογόνους τους. Θα πατάει ο Υιός της Γυναίκας τον Υιό του Άνδρα στο κεφάλι και αυτός θα τον δηλητηριάζει. Τίποτε όμως απ' αυτά δεν βοήθησε τον άνθρωπο. Γιατί; ...Γιατί είχε "μεθύσει" από τη γνώση ...Γιατί ήδη φαντασιονόταν το τέλος και δεν είχε καν ξεκινήσει την πορεία του ...Ο Υιός ήδη φώναζε ότι μπορεί με τη Γνώση να γίνει Θεός ....ενώ ο Θεός αυτό δεν το επιθυμούσε.

Ο Υιός έλεγε την αλήθεια όταν περιέγραφε τις διαθέσεις τού Θεού, αλλά αυτή η αλήθεια δεν γίνεται κατανοητή από κάποιον, ο οποίος δεν γνωρίζει τα πραγματικά δεδομένα. Ο άνθρωπος παρερμήνευσε τον Λόγο τού Υιού. Εξαιτίας της άγνοιάς του, θεώρησε ότι ο Θεός δεν επιθυμεί τη θέωσή του, και αυτό εξαιτίας του φθόνου του ...Εξαιτίας τής αγωνίας του να μην γίνει και ο άνθρωπος Θεός και πάψει να τον έχει ανάγκη. Νόμισε ο άνθρωπος ότι ο Θεός έχει ανάγκη την ανθρώπινη λατρεία και εξάρτηση και εξαιτίας τής θέωσης του ανθρώπου θα ένιωθε τη στέρηση και την εγκατάλειψη. Ο άνθρωπος, όμως, δεν ήταν ώριμος να γίνει Πατέρας και άρα δεν μπορούσε να σκέφτεται όπως σκέφτεται ένας πατέρας ...Ένας καλός πατέρας, ο οποίος όχι μόνον δεν φοβάται να δώσει τα πάντα στο παιδί του, αλλά ονειρεύεται πώς θα πολλαπλασιάσει αυτά τα οποία θα δώσει.

Με όλη την Αλήθεια εις γνώση του ο άνθρωπος — και με το απόλυτο Λάθος σ' ό,τι αφορά την κατανόησή της — ξεκίνησε την πορεία του. Φαντάστηκε έναν Πατέρα, ο οποίος δεν θέλει να μοιραστεί με τα παιδιά του την περιουσία του. Φαντάστηκε έναν πατέρα, ο οποίος τον μισεί όταν απλώνει το χέρι σ' αυτήν την περιουσία και γι' αυτόν τον λόγο τον τιμωρεί. Φαντάστηκε έναν Πατέρα, ο οποίος νιώθει τον γιο του ως απειλή. Με αυτές τις λανθασμένες εντυπώσεις, οι οποίες όμως στηριζόταν σε Αλήθειες του Θεού, άλλαξε την κοινωνία του και μπήκε στην επικίνδυνη Πατριαρχία.

Η πρώτη θρησκεία αυτής της νέας τότε εποχής ήταν η θρησκεία του θεού Βάαλ, που θυσιάζει το ίδιο το παιδί του. Αυτή είναι η "βάση" όλων των μονοθεϊστικών θρησκειών τής

Δύσης ...Η "βάση" τής ιουδαϊκής θρησκείας, του χριστιανισμού αλλά και του Ισλάμ. Όλες οι υπόλοιπες θρησκείες τής πατριαρχίας συνδέονται είτε άμεσα είτε έμμεσα με αυτήν τη θρησκεία. Ακόμα και η ελληνική θρησκεία τού Δωδεκάθεου σε αυτήν τη θρησκεία στηρίζεται και θα δούμε παρακάτω πώς γίνεται αυτό. Όλες οι θρησκείες στηρίζονται στη θρησκεία αυτή, η οποία θεμέλιό της έχει τη θυσία τού Υιού τού Θεού — και άρα του ανθρώπου—. Όλες αυτές οι θρησκείες είναι οι "πυλώνες" τής παγκόσμιας πατριαρχίας ...Οι ακλόνητοι "πυλώνες", οι οποίοι κάνουν εξίσου ακλόνητη και την πατριαρχία.

Έχοντας λοιπόν θεμελιωθεί η βασική κατάσταση με απόλυτη επιτυχία, το μόνο που απέμενε ήταν να "παίζει" ο Θεός με τα διάφορα τεχνικά "τρυκ", ώστε να επιταχυνθεί το "έργο", για να τελειώσει μια ώρα αρχύτερα. Όπως αντιλαμβανόμαστε ένα τόσο μεγάλο "έργο" με δισεκατομμύρια "εργάτες" θα πρέπει να οργανωθεί κατάλληλα ως "εργοτάξιο" και ο Θεός αυτό το έκανε εξ' αρχής. Έπρεπε να εξειδικεύσει τις ομάδες που θα συμμετείχαν στο έργο, για να έχει την βέλτιστη ταχύτητα. Κάποιοι θα γίνονταν μηχανικοί, κάποιοι τοπογράφοι, κάποιο θα γίνονταν σκαπανείς, κάποιοι θα γίνονταν φροντιστές, επιμελητές, γιατροί, τραυματιοφορείς, προμηθευτές, προσωπάρχες, φύλακες κλπ.. Αυτό γινόταν με τις διαφορετικές θρησκείες.

Γι' αυτόν τον λόγο — και εξαιτίας αυτών των αναγκών — είχαμε το φαινόμενο σ' έναν κόσμο με έναν Θεό να υπάρχουν πολλές και διαφορετικές θρησκείες. Η κάθε μία θρησκεία είχε έναν πολύ ειδικό ρόλο να "παίξει" σε ένα περίπλοκο Σχέδιο, το οποίο δεν μπορούσε να "βγει" από μία και μόνη θρησκεία. Έχοντας ο Θεός αυτά τα "εργαλεία" στη διάθεσή Του, μπορούσε να "τρέξει" το Σχέδιό Του. Όλα θα γίνονταν με τον απόλυτα ιδανικό για τη μηχανική τρόπο και με την πιο συμφέρουσα για τον άνθρωπο μέθοδο. Κάθε "κίνηση" του Θεού θα άλλαζε την κλίμακα του ίδιου Σχεδιασμού, προκειμένου να πάμε στην απόλυτη παγκόσμια κλίμακα, όπου το σύνολο της ανθρωπότητας θα βρίσκεται εντός του ίδιου αυτοκρατορικού συστήματος. Κάθε "κίνηση" του Θεού θα έφερνε πιο κοντά τον άνθρωπο προς την έξοδο από το "τούνελ". Πίστη και εμπιστοσύνη μόνο απαιτούσε ο Θεός, γιατί το Σχέδιό Του ήταν τέλειο.

Οι "ημίθεοι" πρωταγωνιστές τού Κάτω Κόσμου.

Από τη στιγμή που η κατάσταση μονιμοποιήθηκε σε αυτό το "τούνελ" τού Κάτω Κόσμου, ευνόητο είναι ότι θα έπρεπε να προετοιμαστεί γι' αυτήν την τραγικά δύσκολη εξέλιξη τόσο το Θείο όσο το ανθρώπινο στοιχείο. Από τη στιγμή που "περιφράχθηκε" το "εργοτάξιο" τού Κάτω Κόσμου, έπρεπε ο Θεός να φροντίσει να το κάνει λειτουργικό. Δεν αρκούσε δηλαδή που ο άνθρωπος μπήκε στον Κάτω Κόσμο, ώστε να επιτευχθούν οι στόχοι. Δεν αρκούσε, γιατί η είσοδος αυτή δεν αποσκοπούσε στην τιμωρία του ...Δεν ήταν κολαστήριο ο Κάτω Κόσμος ...Ο Κάτω Κόσμος ήταν "εργοτάξιο" και απλά πολλές φορές ένα "εργοτάξιο" μοιάζει

με κολαστήριο. Αυτή η είσοδος ήταν για να δουλέψει ο άνθρωπος, και, όταν πρέπει να γίνει μια δουλειά, περιμένεις να σου αναθέσουν έναν ρόλο. Ο άνθρωπος δεν θα αφηνόταν μόνος του να "βαδίσει" αυτόν τον "Γολγοθά" και ως εκ τούτου θα έπρεπε να υπάρξει η αντίστοιχη προετοιμασία.

Τον πρωταγωνιστικό ρόλο σε αυτήν την "πορεία" θα τον είχαν οι Θεάνθρωποι ...Οι Θεάνθρωποι, οι οποίοι υπάρχουν από τη στιγμή που υπάρχει Κάτω Κόσμος. Στον Άνω Κόσμο δεν υπάρχουν Θεάνθρωποι. Οι Θεάνθρωποι υπάρχουν μόνον μετά την "πτώση" τού ανθρώπου, γιατί αυτοί είναι που θα "σηκωθούν". Οι Θεάνθρωποι είναι στην πραγματικότητα οι ενσαρκωμένες σε ανθρώπους "εκφράσεις" των δύο διαφορετικών φύλων του Θεού. Αυτοί λοιπόν οι Θεάνθρωποι θα πρωταγωνιστούσαν, αλλά, για να έχει νόημα και κέρδος ο ρόλος τους, θα έπρεπε ταυτόχρονα και οι άνθρωποι να προετοιμαστούν για έναν υποστηρικτικό ρόλο. Αυτό ήταν υποχρεωτικό, γιατί σε κάποιες πολύ συγκεκριμένες χρονικές στιγμές θα έπρεπε η ανθρωπότητα να "κατευθυνθεί" κατάλληλα και αυτό ήταν κάτι, το οποίο ο Θεός θα το χειριζόταν με τους Θεανθρώπους.

Σ' ό,τι αφορά λοιπόν το πρώτο — και άρα την προετοιμασία από την πλευρά τού Θεού — τα πάντα στηρίζονται σ' αυτό που περιγράψαμε ως "διάσπαση" του Θείου σε θηλυκό και αρσενικό μέρος και το οποίο είναι το αποτέλεσμα της εισόδου τού ανθρώπου στον Κάτω Κόσμο. Το θηλυκό — και άρα η Μητέρα — "ακολούθησε" το παιδί στην επιλογή του και ο Πατέρας "απείχε". Η Μητέρα μπήκε μαζί με τον Υιό Της στο "τούνελ" για να ακολουθήσει ολόκληρη την πορεία, ενώ ο Πατέρας "έμενε" εκτός "τούνελ" και θα έμπαινε ως ενσαρκωμένος Υιός ο Ίδιος όταν το Σχέδιο το απαιτούσε. Τι σημαίνουν πρακτικά αυτά τα οποία λέμε;

Όταν λέμε ότι "θύμωσε" η Μητέρα ή ότι "ακολούθησε" τον γιο της, εγκαταλείποντας τον Πατέρα, εννοούμε απλά ότι έσπασε η μέχρι τότε ενιαία Γνώση τού Θεού. Η Δωρεά δηλαδή έγινε, αλλά δεν έγινε στο σύνολό της. Η Γνώση αυτή, η οποία δίνει στον άνθρωπο τα χαρακτηριστικά τού "θεογέννητου" — και άρα, η Μητέρα—, παρέμεινε στη διάθεση του κάθε ανθρώπου, ενώ όλη η υπόλοιπη Γνώση, η οποία δίνει στον άνθρωπο πραγματικά χαρακτηριστικά Θεού, παρέμεινε στην κυριότητα του Πατέρα.

Η παιδαγωγική γνώση, η οποία δίνει τα θεϊκά χαρακτηριστικά στον άνθρωπο, παρέμεινε προσβάσιμη για τον άνθρωπο καθ' όλη τη διάρκεια της "πορείας", ενώ όλη η γνώση ποιμαντικού τύπου, η οποία θα μεθόδευε τους Σχεδιασμούς τής προόδου, παρέμεινε στην κυριότητα του Πατέρα και δινόταν μόνον σε "εκλεκτούς", ανάλογα με την "πορεία" τού Σχεδίου. Από τη στιγμή λοιπόν που το Σχέδιο έπρεπε να "τρέξει", ευνόητο είναι πως τα δύο "συγκρουόμενα" αυτά θεία "κομμάτια" θα πρέπει να λειτουργήσουν συμπληρωματικά μεν, αλλά με τον δικό τους ανεξάρτητο τρόπο, για να εξυπηρετήσουν το Σχέδιο.

Το καθένα απ' αυτά θα "ενσαρκωθεί" σε άνθρωπο, ώστε να βάλει το μερίδιό του στον Σχεδιασμό ..."Ενσάρκωση", που, εξαιτίας των διαφορετικών ιδιοτήτων των δύο φύλων, θα γίνει με έναν διαφορετικό τρόπο στο συμβολικό επίπεδο. Λογικό είναι αυτό ...Η γυναίκα γεννά, ενώ ο άνδρας όχι. Η Μητέρα θα γεννήσει τον Υιό Της και ο Πατέρας απλά θα

ενσαρκωθεί ως Υιός ο Ίδιος. Οι Υιοί αυτοί, όμως — παρ' όλο που ο Θεός είναι ο Ίδιος — είναι ταυτόχρονα και διαφορετικοί, γιατί προέρχονται από διαφορετικές "αφετηρίες" και έχουν διαφορετική αντίληψη για τον Σχεδιασμό. Ο ένας είναι προφανές ότι τον αμφισβητεί — όπως η Μητέρα Του — και ο άλλος τον υπηρετεί απόλυτα — όπως ο Πατέρας Του—, δηλαδή ο Ίδιος.

Αυτοί οι ημίθεοι ήρωες, δηλαδή, θα είναι απόλυτα διακριτοί μεταξύ τους. Φυσικό είναι αυτό, εφόσον τους "γεννούν" διαφορετικές Γνώσεις και βέβαια διαφορετικές νοοτροπίες. Από τη στιγμή λοιπόν που τα δύο διαφορετικά "φύλα" τού Θεού μπορούν να "γεννήσουν" ημίθεο, ευνόητο είναι ότι αυτοί οι ήρωες θα έχουν διαφορετικά χαρακτηριστικά ...Διαφορετικά προσωπικά χαρακτηριστικά. Η γνώση τής πανίσχυρης Μητέρας προκαλεί Θυμό σε αυτόν που την παίρνει ...Κυρίως Θυμό. Ο Υιός της είναι θυμωμένος με όλους και με όλα και κυρίως με τον εαυτό του, εφόσον δεν μπορεί να πάρει αυτό το οποίο τόσο ο ίδιος όσο και η Μητέρα Του θεωρούν ότι απώλεσαν. Είναι θέμα χρόνου, δηλαδή, μόλις βρει δυνάμεις — και βέβαια ευκαιρία — να δοκιμάσει να πάρει αυτό το οποίο θεωρεί πως είναι σωστό. ..και βέβαια τη δόξα που του αντιστοιχεί. Είναι θέμα χρόνου να επιτεθεί στους "πυλώνες" τής πατριαρχίας.

Έχοντας συναίσθηση της καταγωγής του και βέβαια της ισχύος τής Μητέρας του, είναι απίστευτα φιλόδοξος, άφοβος και γενναίος. Είναι απείθαρχος απέναντι σε κάθε ανθρώπινη εξουσία, εφόσον η καταγωγή του τού επιτρέπει τέτοιου είδους αμφισβητήσεις. Είναι απίστευτα αντισυμβατικος και απειλητικός προς κάθε μορφή επιβεβλημένου σχεδιασμού, εφόσον εξ' αρχής η Μητέρα του ήταν κάθετα αντίθετη στον Σχεδιασμό αυτόν. Αυτό σημαίνει πως, αν γεννηθεί Θεάνθρωπος απ' τη Γνώση αυτήν, θα είναι ένας οργισμένος ήρωας, απείθαρχος και γενναίος σε βαθμό αυτοκτονικό ...Ένας ήρωας με επίγνωση της υπεροχής του και άρα με τεράστια αυτοπεποίθηση, που θα αγκαλιάζει τους ανθρώπους και δεν θα φοβάται την αμφισβήτησή τους...

...Ένας ήρωας, ο οποίος θα νιώθει ένα τεράστιο βάρος ευθύνης για τους υπόλοιπους ανθρώπους και άρα θα τον διακατέχει μια ακατανίκητη θέληση να τους βοηθήσει στην επίλυση των προβλημάτων τους ...Ένας ήρωας, όμως, με πολύ άσχημη μοίρα. Γιατί; ...Γιατί ένας τέτοιος ήρωας μέσα στο "ασφυκτικό" περιβάλλον τού πατριαρχικού "τούνελ" θα "σκάσει". Είναι θέμα χρόνου να στραφεί εναντίον του ίδιου του Σχεδιασμού τού Θεού. Η τραγική μοίρα είναι δεδομένη, γιατί το Σχέδιο του Θεού δεν μπορεί να αλλάξει και άρα αυτός, ο οποίος θα επιχειρήσει να το κάνει αυτό, θα έχει τραγική μοίρα ...Δοξασμένη μεν, τραγική δε. Αντιλαμβανόμαστε πως ένας τέτοιος τρομερός ήρωας, ο οποίος εξυπηρετεί το Σχέδιο με τη γενναιότητα και την παρουσία του, θα πρέπει να υπάρχει τρόπος να αποσυρθεί πριν το καταστρέψει. Ένας ανυπάκουος ήρωας θα πρέπει να έχει πάνω του κάποιο θανάσιμο "ελάττωμα", το οποίο δεν θα το ελέγχει ούτε ο ίδιος ούτε η Μητέρα του, ώστε να μπορεί ο Πατέρας να τον "αποσύρει".

Από την άλλη πλευρά η Γνώση τού Πατέρα προκαλεί Σοκ και Δέος σ' αυτόν που την παίρνει. Η γνώση τής δύναμής, της τελειότητας και της απολυτότητάς Του δρα ισοπεδωτικά. Ο Υιός τού Πατέρα είναι — πάνω και πέρα απ' όλα — οπαδός τού Πατέρα του ...Είναι θαυμαστής Του ...Είναι αυτός, ο οποίος θα αποδεχθεί όλα τα κόστη τού Σχεδιασμού, γιατί έχει απόλυτη

εμπιστοσύνη στον Πατέρα του ...Είναι μοιρολάτρης, εφόσον θεωρεί πως τίποτε δεν μπορεί ν' αλλάξει, μέχρι να ν' αποφασίσει να τα αλλάξει ΟΛΑ ο Πατέρας του. Αυτό σημαίνει πως, αν γεννηθεί Θεάνθρωπος απ' τη Γνώση αυτή, θα είναι ένας απόλυτα ταπεινός άνθρωπος, που δεν θα αφήνει να φαίνεται κανένα ίχνος έπαρσης και προσωπικής υπεροχής ...Ένας απόλυτα υποταγμένος στο Θέλημα του Πατέρα Του, που δεν θα διεκδικεί τον ατομικό "αυτοσχεδιασμό" ...Ένας απόλυτα πειθήνιος ήρωας, που θα ακολουθήσει κατά γράμμα τις εντολές Του ...Ένας ήρωας, ο οποίος δεν θα αλλάξει ούτε ένα "ιώτα" απ' αυτά που εξυπηρετούν τον Πατέρα Του...

...Ένας ήρωας μελαγχολικός, γιατί γνωρίζει ότι ο ρόλος του είναι απλά διαδικαστικός, εφόσον θα θυσιαστεί για "εκπαιδευτικούς" λόγους ως άβουλο "αρνί" και όχι με την ηρωϊκή ψευδαίσθηση ότι μπορεί και να νικήσει, όπως ο Υιός τής Μητέρας. Θα είναι ένας ήρωας, ο οποίος, σεβόμενος απόλυτα τον ρόλο του και την μοίρα του, θα δέχεται ακόμα και την άσκηση βίας πάνω του, χωρίς να αντιδρά καθόλου ...Ένας τραγικός ήρωας, ο οποίος, αν για λόγους στρατηγικής θα πρέπει να αποσυρθεί, θα πρέπει να δράσει αυτοκτονικά, εφόσον — λόγω Πατέρα — δεν έχει θανάσιμο "ελάττωμα" κι ούτε τίθεται θέμα ανυπακοής, ώστε να υπάρχει η ανάγκη τής αναγκαστικής "απόσυρσης", όπως συμβαίνει με τον Υιό της Μητέρας.

Το μέγα "ραντεβού" των Μύθων και των Γραφών...

Από τη στιγμή που τα "κομμάτια" του Θεού, εξαιτίας τής "διαφωνίας" τους ανεξαρτητοποιήθηκαν και έπιασαν τα "άκρα", μπορούσαν καί τα δύο ανά πάσα στιγμή να "γεννήσουν" τον Θεάνθρωπο ...Να "γεννήσουν" τον Θεάνθρωπο με τα δικά τους ξεχωριστά χαρακτηριστικά. Αυτή ήταν η προετοιμασία από την πλευρά τού Θείου και άρα θα έπρεπε να γίνει και μια αντίστοιχη προετοιμασία από την πλευρά των ανθρώπων, ώστε αυτά να συνεργάζονται μεταξύ τους ...Ομάδες ανθρώπων θα έπρεπε να πάρουν μαζικά τα χαρακτηριστικά είτε της μιας είτε της άλλης πλευράς ...Ομάδες ανθρώπων να μοιάζουν είτε με τον έναν Θεάνθρωπο είτε με τον άλλον, ώστε να υποβοηθηθεί με τον τρόπο αυτόν ο Σχεδιασμός.

Ο Θεός έπρεπε να "πολλαπλασιάσει" τον εαυτό Του ...Να αλλάξει τις κλίμακες. Μόνο έτσι θα μπορούσε ελέγξει την επικίνδυνη "πορεία" τής ανθρωπότητας. Αυτός ο έλεγχος δεν επιτυγχάνεται με μεμονωμένα άτομα, ακόμα κι αν αυτά είναι θεϊκής προέλευσης. Αυτός ο έλεγχος επιτυγχάνεται μόνον με λαούς ...Λαοί πρέπει να πιάσουν τα "άκρα", για να υπάρξει εξέλιξη ...Λαοί θα πρέπει να έχουν τα κατάλληλα χαρακτηριστικά, γιατί αυτοί μπορούν να λειτουργούν σαν αθάνατοι "γιγαντιαίοι" άνθρωποι μέσα στον κόσμο των θνητών. Ο Σχεδιασμός, δηλαδή, υποχρεωτικά θα έχει λαούς-οδηγούς, ώστε να υπάρχει ένα αθάνατο "καλούπι" για την ανθρωπότητα και ταυτόχρονα να υπάρχει δυνατότητα παρέμβασης ...Λαοί

πρέπει να είναι απείθαρχοι ή πειθαρχημένοι, ανυπάκουοι ή πειθήνιοι, ώστε την κατάλληλη στιγμή να "γεννούν" τον φυσικό εκφραστή τους και να εξελίσσεται το Σχέδιο.

Ποιο είναι το μυστικό στην κατάσταση αυτήν; ...Να αναπαράγονται διαρκώς και με απόλυτη πιστότητα τα δεδομένα τού προπατορικού αμαρτήματος ...Να διαχωριστούν οι λαοί μεταξύ τους ...Να διαχωριστούν τα άκρα από τους ενδιάμεσους ...ΟΛΟΙ οι άνθρωποι ΟΛΩΝ των λαών να μπαίνουν σε μια ανάλογη κατάσταση με αυτήν που μπήκαν οι πρωτόπλαστοι ...Ο κάθε άνθρωπος, ο οποίος γεννιέται σ' αυτόν τον κόσμο, να μπαίνει — εξαιτίας τής θρησκείας του — σε μια κατάσταση όμοια με την αρχική στην οποία μπήκε ο Υιός ...Ο κάθε άνθρωπος να έχει ν' αντιμετωπίσει τον πειρασμό τού Προπατορικού Αμαρτήματος ...Ο κάθε άνθρωπος να βιώνει μια ανάλογη κατάσταση και τα παιδιά μιας κοινωνίας ολόκληρης να μπαίνουν — μέσω της οργανωμένης διαπαιδαγώγησής τους—- σε μια ανάλογη λογική.

Πού διαφέρουν και πού είναι όμοιοι οι λαοί μεταξύ τους; Η κάθε κοινωνία, μέσω της θρησκείας τής, καλείται να "ακούει" τις απόψεις τού Θεού και ν' αποφασίζει για τη θέση της και άρα και για την πορεία της. "Ακούει" μέσω της θρησκείας της τόσο τις απόψεις του Θηλυκού όσο και τις απόψεις τού Αρσενικού. Ανάλογα με το πόσο συμφωνεί ή διαφωνεί με την κάθε πλευρά, παίρνει την "ιδιοσυχνότητά" της και με αυτήν πορεύεται. Η κάθε θρησκεία διαφέρει λίγο ή περισσότερο από τις όμοιές της θρησκείες και όλες μαζί λειτουργούν μέσα στην πατριαρχική εποχή. Ως επί το πλείστον πορεύονται "συγκλίνοντας" προς τον Πατέρα, λόγω πατριαρχίας. Φυσικό είναι αυτό, εφόσον ΟΛΟΙ οι λαοί έχουν μπει στην πατριαρχία και άρα υποχρεωτικά οι περισσότεροι θα "συγκλίνουν" προς το μέρος τού Πατέρα. Όλοι δηλαδή οι λαοί και οι θρησκείες που τους έχουν δοθεί, έχουν μέσα τους καί τις δύο απόψεις και αυτό τους διατηρεί σε ένα σταθερό επίπεδο ανάμεσα από το Θηλυκό και το Αρσενικό με μια τάση προς το δεύτερο.

Αντίθετα με αυτήν την κατάσταση, οι λαοί των "άκρων" είναι αυτοί, οι οποίοι ταυτίζονται αναφανδόν με μία άποψη ...Δεν τους ενδιαφέρει καθόλου η άλλη άποψη ...Δεν "ακούν" καί τις δύο απόψεις, όπως όλοι οι υπόλοιποι ...Είναι "οπαδοί" τής μίας άποψης ...Φανατικοί τής μίας άποψης ..."Για όλα φταίνε οι άλλοι" ...Είναι έτοιμοι να σκοτώσουν για την άποψη που έχουν επιλέξει. Ο λαός τής Μητέρας ταυτίζεται με την άποψή Της και μισεί την άποψη του Πατέρα και βέβαια όλους εκείνους που ταυτίζονται με αυτήν. Ο λαός του Πατέρα ταυτίζεται με την άποψή Του και μισεί την άποψη της Μητέρας και βέβαια όλους εκείνους που ταυτίζονται μ' αυτήν.

Πως γίνεται αυτό; ...Μέσω της ειδικού τύπου διαπαιδαγώγησής τους. Στους λαούς των άκρων δίνεται ως παιδεία μόνον η Γνώση τής μίας πλευράς. Για τα παιδιά τής Γυναίκας, ο αρσενικός Πατέρας ευθύνεται για όλα τα προβλήματα ...Αυτός και οι "άρρωστες" φιλοδοξίες του ...Αυτός και η ανεξέλεγκτη εξουσία του, που σπρώχνει τους πάντες στην εκπλήρωση αυτών των φιλοδοξιών. Αυτός προκαλεί τα προβλήματα, τα οποία είναι αναγκασμένος να επιλύσει ο Υιός, υπό την καθοδήγηση της μητέρας του. Τα ακριβώς ανάλογα συμβαίνουν και από την άλλη πλευρά. Για τα παιδιά τού Άνδρα για τα πάντα ευθύνεται η Γυναίκα ...Αυτή πραγματοποίησε το αμάρτημα ...Αυτή είναι βρόμικη ...Αυτή παρασύρθηκε από τον "όφι"

...Αυτή δεν υπακούει στον άνδρα της και κάνει κακό σε ολόκληρη την οικογένειά της ...Αυτή είναι που με τη "μιαρή" της άποψη δεν πρέπει να "μολύνει" τον Υιό τού Πατέρα.

Με αυτήν τη μονόπλευρη "παιδεία" οι λαοί των άκρων μαθαίνουν να "λατρεύουν" στην κυριολεξία τη μία άποψη και να μισούν την άλλη. Αυτό, δηλαδή, το οποίο, ως "εσωτερική" σκέψη τού ζωντανού Θεού το περιγράψαμε ως "θηλυκό" και το αποδώσαμε στη Μητέρα ως την ολοκληρωμένη και καταγεγραμμένη άποψή της, όταν παραδίδεται αυτούσιο σε έναν λαό, δημιουργεί τον Υιό της. Όταν αυτήν την "θηλυκή" άποψη την κάνεις βασική παιδεία για κάποιους ανθρώπους, επιτρέπεις στη Μητέρα να "γεννά" τον Υιό Της. Το ανάλογο, ως ολοκληρωμένη άποψη, που αποδώσαμε στον Πατέρα, όταν παραδίδεται σε μια άλλη κοινωνία, "γεννά" τον δικό του Υιό.

Οι διαφορετικές απόψεις τού Υιού γεννούν διαφορετικούς λαούς και αυτοί οι λαοί θα γίνουν γονείς Του, για να Τον "ξαναγεννήσουν" με σάρκα και οστά. Στην πραγματικότητα, δηλαδή, ο Υιός τού Αμαρτήματος μετά από αυτό "ξαναγεννά" ο Ίδιος καί τη Μητέρα καί τον Πατέρα Του, για να Τον "ξαναγεννήσουν" σε άλλη κλίμακα και να επαναληφθεί το Αμάρτημα. Με τον τρόπο αυτόν επαναλαμβάνονται τα ίδια ακριβώς φαινόμενα και ο Σχεδιασμός παραμένει ατόφιος μέσα στους αιώνες. Ο κάθε λαός — από τους δύο που έπιασαν αυτά τα άκρα — θα ταυτιστεί απόλυτα με το αντίστοιχο "φύλο" τού Θεού, για να ξαναγεννηθεί στις "τάξεις" του ο αντίστοιχος Θεάνθρωπος. Ο κάθε λαός απ' αυτούς, στους οποίους παραδίδονται οι γνώσεις, θα παίρνει μια "ιδιοσυχνότητα", η οποία θα είναι όμοια με αυτήν τού Θεανθρώπου που θα γεννηθεί στις τάξεις του.

Ο κάθε λαός θα εργαστεί με τον δικό του τρόπο, μέχρι να γίνει η "συνάντησή" τους ...Μέχρι να γίνει δυνατή η "ένωση" του έργου τους, η οποία διευκολύνει τη συνολική "πορεία" τού Σχεδίου. Ο στόχος τού Θεού είναι να γίνει η "συνάντησή" τους. Ο κάθε λαός θα γεννήσει τον "μισό" Θεό που του αντιστοιχεί, ώστε να "ξεκινήσουν" μαζικά τη "δουλειά" τους, αλλά ο τελικός στόχος είναι η "συνάντησή" τους, που είναι η γέννηση του Θεού ανθρώπου ...Του ανθρώπου, ο οποίος θα είναι πραγματικός Θεός και θα έχει τον Θεό καί Πατέρα καί Μητέρα. Μέχρι να γίνει αυτό, η μόνη πιθανότητα μέσα στον Κάτω Κόσμο είναι να γεννηθεί ο Θεάνθρωπος με "μισή" φύση, είτε εξαιτίας τού Πατέρα είτε εξαιτίας τής Μητέρας.

Γιατί είναι άκρως απαραίτητη αυτή η "πορεία" των λαών; ...Για να επιταχύνει ο άνθρωπος την "πορεία" του και να ελαχιστοποιήσει τον χρόνο παραμονής του στον Κάτω Κόσμο. Οι Θεάνθρωποι ήταν απαραίτητοι, για να αλλάξουν τις κλίμακες ...Απαραίτητοι, για να δημιουργήσουν "υψηλές" θέσεις, τις οποίες θα παρέδιδαν στους λαούς που ήταν όμοιοί τους ...Απαραίτητοι, για να μπει το σύνολο του κόσμου σε μια παραγωγική λειτουργία, ώστε να μειωθεί η παράμετρος του χρόνου. Μέσω των Θεανθρώπων θα άλλαζαν οι κλίμακες και λαοί πλέον θα επαναλάμβαναν το "προπατορικό αμάρτημα" στη δική τους "κλίμακα", ώστε οι εξελίξεις να γίνουν παγκόσμιες. Μέσα σε αυτόν τον πολύ καλά μελετημένο Σχεδιασμό τον κάθε Θεάνθρωπο θα τον "αντικαθιστούσε" στον ρόλο και τη θέση του ο αντίστοιχος λαός και αυτό θα οδηγούσε σε τεράστιες αλλαγές στην παγκόσμια κλίμακα.

Η "πορεία" αυτή, η οποία οδηγεί στη συνάντηση, είναι πολύ συγκεκριμένη. Ο Θεός Μητέρα "σπρώχνει" τον Υιό της προς τον Ουρανό, ενώ ο Θεός Πατέρας "κατεβάζει" τον Υιό Του προς τη Γη. Η ιδιομορφία εδώ είναι η εξής: Η Μητέρα μπορεί να δώσει τη Γνώση Της και άρα τα χαρακτηριστικά Της στον λαό Υιό της, ενώ ο Πατέρας δεν μπορεί. Η Μητέρα, δηλαδή, "γεννά" λαό και τον κατευθύνει με το πάθος της ως παιδί της, ενώ ο Πατέρας "υιοθετεί" λαό και τον κατευθύνει με τον αντρικό τρόπο των απειλών και των υποσχέσεων. Η Μητέρα "γεννά" λαό, ώστε ένα μέλος του να θεοποιηθεί — γιατί η Ίδια δεν μπορεί να ενσαρκωθεί σε Θεάνθρωπο—, ενώ ο Πατέρας "υιοθετεί" λαό, ώστε να ενσαρκωθεί ο Ίδιος μέσα στις τάξεις του. Ο Υιός τής Μητέρας γίνεται ο λαός Της που "ανεβαίνει" και ο Πατέρας — ελλείψει φυσικού Υιού — επιλέγει λαό τού "πάτου", για να "κατέβει" και να ενσαρκωθεί ο Ίδιος σε κάποια στιγμή. Η μία Δύναμη "τραβάει" προς τα "πάνω" και άρα προς την "έξοδο" και η άλλη "τραβάει" προς τα "κάτω" και με τον τρόπο αυτόν υπάρχει μια σταθερά ρυθμιζόμενη "πορεία".

Υπάρχουν δηλαδή δύο λαοί-"υποστρώματα", για να "φιλοξενήσουν" στιγμιαία τον Υιό τού Θεού ...Διαφορετικοί λαοί, γιατί είναι διαφορετικές οι φύσεις τού Θεού ...Διαφορετικοί λαοί, οι οποίοι θα έμπαιναν στο "καμίνι" τού Θεού, προκειμένου να σφυρηλατηθούν, για να παίξουν τον πανανθρώπινο και ιστορικό τους ρόλο. Μέσα στα πλαίσια αυτών των συγκρουόμενων ρόλων τής ίδιας "παράστασης" είναι οι διαφορετικές ιδιότητες των Θεανθρώπων ...Ο Υιός τής Μητέρας να μπορεί με τη γενναιότητα και την ανυπακοή' να "ανέβει" στο ύψιστο σημείο και άρα να "πετάξει" προς τον Ουρανό ...και, όταν φτάσει εκεί, να "θυσιαστεί", για ν' αντικατασταθεί από τον Υιό του Πατέρα, ο οποίος, υπακούοντας στις εντολές Του, θα "θυσιαστεί", για να "πέσει" πάλι κάτω, ώστε ν' αναγκαστεί η ανθρωπότητα να ξανακάνει την "αμαρτωλή" διαδρομή σε άλλη όμως κλίμακα.

Γιατί είναι απαραίτητη αυτή η θεαματική "θυσία"; ...Για να κερδίσει "ύψος" η ανθρωπότητα στην "πορεία" της. Ό,τι "κερδίζει" ένας άνθρωπος στο "ύψος", το κερδίζει ολόκληρη η ανθρωπότητα. Όταν αυτός ο άνθρωπος είναι ο Θεάνθρωπος, εννοείται ότι θα πλησιάσει τον "Ουρανό". Όταν αυτός ο Θεάνθρωπος θα αφήσει στη θέση του τον δικό του "ακραίο" λαό, ευνόητο είναι πως θα "τραβήξει" προς τα "επάνω" όλους τους υπόλοιπους λαούς. Με τον τρόπο αυτόν θα γίνει ο Λαβύρινθος ψηλός. Τόσο ψηλός, ώστε να φτάνει μέχρι τον "Ουρανό" ...Να φτάνει μέχρι τη "φωλιά" του "αετού". Για να γίνει αυτό, θα έπρεπε να επαναληφθούν οι συνθήκες τού προπατορικού αμαρτήματος στη μεγαλύτερη δυνατή κλίμακα και μπροστά σε ένα στοιχειωδώς παγκόσμιο κοινό.

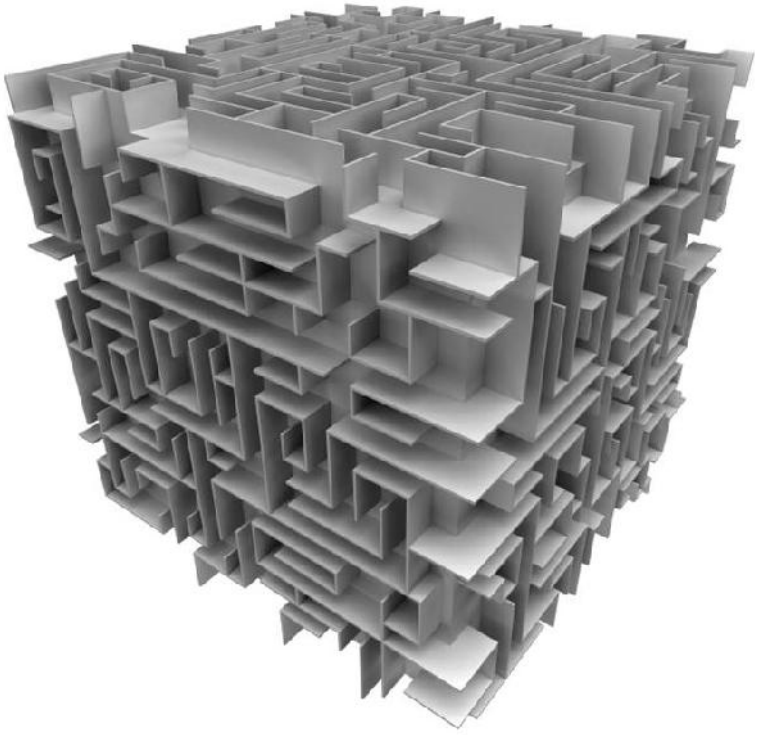
Αυτό δηλαδή, το οποίο υποτίθεται έγινε σε ανύποπτο χρόνο και χωρίς μάρτυρες, έπρεπε να γίνει μπροστά στα μάτια ενός μεγάλου μέρους της ανθρωπότητας. Γιατί γίνεται αυτό; ...Γιατί διαφορετικά δεν μπορεί να ολοκληρωθεί το σχέδιο ...Δεν μπορεί να πάρει "ύψος" η ανθρώπινη κατασκευή. Η πατριαρχία των "φιδιών" μπορεί επί χιλιάδες χρόνια και μένει "στάσιμη" στο έδαφος ...Να φτιάχνει και να χαλάει διαρκώς τα ίδια πράγματα χωρίς κάποιο κέρδος ...Να περιφέρονται διαρκώς τα "φίδια" μέσα στον Λαβύρινθο και να μην νιώθουν την ανάγκη να βγουν έξω απ' αυτόν ...Να αλληλοφαγώνονται για να επιβιώσουν και να μην ενδιαφέρονται για την εξέλιξη. Τα "φίδια", δηλαδή, μπορούν να παγιδευτούν για πάντα σε έναν δισδιάστατο "Λαβύρινθο" και να μην αλλάζει τίποτε γι' αυτά με την πάροδο του χρόνου.

Κάπου στη μέση της διαδρομής — και άρα όταν η πατριαρχία τού Βάαλ είχε "σκεπάσει" ένα σοβαρό εμβαδό τής Γης — έπρεπε κάποιος να μπορεί να "πετάξει"...Να κερδίσει "ύψος" — έστω και στιγμιαία—, ώστε αυτό να γίνει ορατός στόχος για τους υπόλοιπους ...Να γίνει με τον τρόπο αυτόν ένα "ικρίωμα" της κατασκευής ...Ένα "καλούπι", για να "δουν" οι άνθρωποι έστω και στιγμιαία τι περίπου "χτίζουν", ώστε να συνεχίσουν να το κάνουν ...Να ξαναπάρουν την απόφαση της θυσίας και στην πραγματικότητα ν' ανανεώσουν την πρώτη απόφαση ...Να γίνει ένα μίνιμουμ reset της μέχρι εκείνης της στιγμής πορείας, ώστε η επόμενη "γενιά" ανθρώπων να ξεκινάει από "ψηλότερη" αφετηρία ...Να πάρει ύψος η "κατασκευή", ώστε να συνεχίσει τη "διαδρομή" προς τα "πάνω"...

...Να εμφανιστεί ο Θεάνθρωπος, ώστε ο λαός Του, που θα καθίσει στη θέση Του, να "τραβήξει" ψηλά όλους τους λαούς και άρα και τα πιο φανατικά "φίδια" ...Να "ανέβουν" τα "φίδια" επίπεδο, ώστε να γίνει μια πρώτη μαζική εκμετάλλευση της μέχρι τότε υπάρχουσας πανανθρώπινης γνώσης και τεχνολογίας ...Να γίνει ένα πρώτο σύστημα με "ύψος" ...Να "δει" η ανθρωπότητα με τα δικά της "μάτια" πώς περίπου θα είναι ένα παγκόσμιο σύστημα με τον Θεάνθρωπο επικεφαλής του ...Να "δει" την αυτοκρατορία τού ανθρώπου. Αφού "δει" αυτά που πρέπει, να έρθει ο άλλος ο Θεάνθρωπος και να "βουτήξει" προς τον "πάτο" ...Να βάλει τον δικό Του λαό και άρα τα "φίδια" στη θέση Του, ώστε να "τραβήξει" όλους τους λαούς — και άρα και τους "ιπτάμενους" — στον "πάτο" ...Να πάνε όλοι μαζί στον "πάτο", ώστε να μπουν επίσης όλοι μαζί στη διαδικασία ν' ανέβουν "ψηλά" για την τελική θέωση.

Χωρίς αυτό το "τρυκ" δεν μπορεί η ανθρωπότητα να γίνει η θηριώδης αυτή παραγωγική μηχανή, η οποία θα αποδώσει τους επιθυμητούς "καρπούς". Μόνον αυτή η απόλυτη εξειδίκευση των λαών έχει "πρακτικά" αποτελέσματα για τον Σχεδιασμό. Κάποιοι πρέπει να ειδικεύονται στο να δίνουν "ύψος" στην "κατασκευή" και κάποιοι άλλοι να ειδικεύονται στο να την ισχυροποιούν. Κάποιοι να έχουν το "ελάττωμα" να θέλουν να την εγκαταλείψουν και κάποιοι άλλοι να έχουν το "ελάττωμα" να μην την εγκαταλείπουν με τίποτε. Γι' αυτόν τον λόγο ένας μικρός λαός επιλέγεται να μπορεί να "πετάξει" έξω από τον Λαβύρινθο — τη στιγμή που αυτό θα απαιτηθεί — και ένας άλλος μικρός λαός επιλέγεται να μην τον εγκαταλείψει — όταν σε κάποια κρίσιμη στιγμή θελήσουν όλοι οι λαοί να τον εγκαταλείψουν άκαιρα και αυτό θα ήταν κάτι, το οποίο θα κατέστρεφε ολόκληρο τον σχεδιασμό. Έπρεπε να υπάρχει ένας λαός, ο οποίος να θέλει να "πετά" αφύσικα σαν "αετός" και ένας άλλος λαός που να θέλει επίσης αφύσικα να "σέρνεται" σαν "φίδι" ...Ένας λαός να "πετάει" πιο πολύ απ' όλους τους υπόλοιπους ανθρώπους και ένας άλλος λαός να "σέρνεται" πιο χαμηλά επίσης πιο πολύ απ' όλους τους υπόλοιπους ανθρώπους.

Ανάμεσα σ' αυτούς τους λαούς "εγκλωβίζονται" όλοι οι λαοί και βέβαια όλοι οι άνθρωποι. Όλοι οι άνθρωποι "πετάνε", αλλά όχι σαν τον Υιό τής Γυναίκας. Όλοι οι άνθρωποι "σέρνονται", αλλά όχι σαν τον Υιό τού Άνδρα. Με αυτά τα "εργαλεία" ο Θεός Αρχιτέκτων προσπάθησε και "έχτισε" την τεράστια Πυραμίδα, η οποία στο εσωτερικό της είναι ένας τρισδιάστατος Λαβύρινθος, ο οποίος παγιδεύει όλους τους ανθρώπους ...Ένας Λαβύρινθος, ο οποίος είναι ανοικτός μόνον από την πάνω πλευρά του αλλά που δυστυχώς για τον άνθρωπο δεν πετά, ώστε να δραπετεύσει. Όποιος το επιχειρεί άκαιρα ή απροετοίμαστος, πέφτει "κάτω" και τσακίζεται. Αυτό σημαίνει πως, για όσο διάστημα δεν ανοίγει ο "Λαβύρινθος", ΟΛΟΙ οι άνθρωποι θα περιφέρονται αναγκαστικά μέσα σ' αυτόν υπό τις συνθήκες που επιβάλει ο Σχεδιασμός του και όχι με βάση αυτό που σκέφτονται οι ίδιοι.

Σε αυτόν τον σφραγισμένο "λαβύρινθο" θα έπρεπε να περιφέρεται ο άνθρωπος όλους αυτούς τους αιώνες και για να ζήσει θα έπρεπε στην κυριολεξία να προσαρμοστεί, γιατί υπήρχαν εποχές που τους ανθρώπους, οι οποίοι δεν προσαρμόζονταν, τους έκαιγαν στις

πυρές. Απλά μέσα στο χρόνο κάποιοι μπορεί να ήταν πιο άτυχοι και να γεννήθηκαν σε χειρότερες εποχές και κάποιοι άλλοι πιο τυχεροί για τον αντίθετο λόγο. Φως έτσι κι αλλιώς δεν υπήρχε ποτέ και από το "ύψος" του "λαγουμιού" που τύχαινε κάποιος να γεννηθεί θα εξαρτιόταν αν στη ζωή του θα περπατούσε "γονατιστά" ή θα "σερνόταν", εφόσον το "όρθιος" — ως άνθρωπος — ήταν απαγορευμένη επιλογή για την πατριαρχία. Όταν ο Θεάνθρωπός σου "σέρνεται", πόσες πιθανότητες έχεις να γίνεις ανεκτός, όταν θέλεις να σηκωθείς "όρθιος";

Μέσα σε αυτά τα δαιδαλώδη "λαγούμια" θα περιφέρονταν οι λαοί και θα άνοιγαν διαρκώς "προεκτάσεις" προς όλες τις κατευθύνσεις, νομίζοντας ότι με τον τρόπο αυτόν θα κατόρθωναν να βγουν απ' αυτόν. Χωρίς να βλέπουν τον Ουρανό, ώστε να προσανατολίζονται, θα έχαναν σχεδόν πάντα τον προσανατολισμό τους και θα "έσκαβαν" προς τα κάτω, νομίζοντας ότι "ανεβαίνουν" ή θα πήγαιναν προς τα πάνω, νομίζοντας ότι "κατεβαίνουν". Αυτή ήταν η τρομακτική μοίρα όλων των λαών και αυτοί οι λαοί βρίσκονταν πάντα ανάμεσα στα άκρα εκείνα, τα οποία όριζαν οι δύο πιο εξειδικευμένοι λαοί τού Σχεδιασμού...

...Αυτοί οι λαοί, οι οποίοι, ξεκινώντας από αντίθετα άκρα κινούνταν προς την αντίθετη κατεύθυνση και επιθυμούσαν τα απολύτως αντίθετα αποτελέσματα ...Οι λαοί οι οποίοι αλληλομισούνταν και αντιλαμβάνονταν ο ένας τον άλλο ως θανάσιμο εχθρό του ...Έναν εχθρό, που, όταν έβρισκαν ευκαιρία, του επιτίθονταν, προκειμένου να τον εξοντώσουν ...Να τον εξοντώσουν, νομίζοντας ότι με την εξάλειψή του θα εξάλειφαν και την επιλογή την οποία εξέφραζε και η οποία τους απειλούσε. Καί οι δύο αυτοί λαοί, οι οποίοι είναι τα τραγικά θύματα της θείας Γνώσης, είχαν προειδοποιηθεί για τις συνέπειες.

Οι Έλληνες και ο έκπτωτος Άγγελος

...Ο Ίκαρος, που από τα "συντρίμμια" του γεννήθηκε ο Αχιλλέας

...Ο ανθρώπινος αετός

Από τα "συντρίμμια" τού εκπεσόντα Αγγέλου τού Προπατορικού Αμαρτήματος "γεννήθηκε" ο ελληνικός κόσμος ...Αυτόν ακολούθησε η τρομερή Μητέρα ...Αυτόν ακολούθησε μέσα στην "Άβυσσο" της πατριαρχίας. Με τα δάκρυά της η Μητέρα Θεός "έπλυνε" τις πληγές τού γιου της και με τα μαλλιά της έδεσε τα σπασμένα του άκρα ...Ο ελληνικός

κόσμος, εξαιτίας των χαρακτηριστικών του έπρεπε εξ' αρχής να τύχει προστασίας. Έπρεπε ο κόσμος τής Μητέρας να είναι ένας κόσμος "κρυφός" ...Ένας κόσμος μυστικός μέσα στον κόσμο τής πατριαρχίας ...Ένας κόσμος που "φαίνεται" μόνον όταν το επιτρέπει η Μητέρα του. Αυτό ήταν απαραίτητο, γιατί, κάθε φορά που τον αντιλαμβάνονταν οι τρομερές δυνάμεις τής πατριαρχίας, έσπευδαν να τον εξοντώσουν. Ήταν λοιπόν απαραίτητο να παραμένει "κρυφός", μέχρι να αποκτήσει τις δυνάμεις αυτές, οι οποίες θα του επέτρεπαν τη σύγκρουση με τους αντιπάλους του.

Οι Έλληνες ανήκουν κι αυτοί στην περίοδο της πατριαρχίας, αλλά, λόγω της Μητέρας τους, δεν τους αφορά στον ίδιο βαθμό με τους υπόλοιπους λαούς. "Θυμούνται" την καταγωγή τους, αλλά όχι σε βαθμό που να είναι "τραυματική" γι' αυτούς. "Θυμούνται" τη γενεαλογία των Θεών, αλλά αυτό δεν τους τρομάζει. Δεν τους τρομάζουν οι μεγάλες "αποφάσεις", οι οποίες οδήγησαν σε μεγάλες αλλαγές.

"Θυμούνται" για παράδειγμα τη Μητριαρχία ως την περίοδο του Ουρανού και της Μητέρας Γης. "Θυμούνται" όμως και την τρομερή περίοδο του Βάαλ ...Του Θεού που την ακολούθησε ...Την εποχή που ένας τρομερός όχι ανθρωπόμορφος Θεός κατασπαράζει τα ίδια του τα θεϊκά παιδιά, τα οποία για πρώτη φορά είναι ανθρωπόμορφα και όχι γίγαντες ή τιτάνες όπως ο ίδιος. Ο Βάαλ για τους Έλληνες είναι ο Κρόνος ...Ο σκληρός Θεός που τρώει τα παιδιά του ανάμεσα στα οποία είναι κι ο δικός τους Θεός. Ούτε όμως ο Κρόνος τους αφορά, γιατί η Γυναίκα του — η Ρέα — προστάτευσε το Υιό της από τη σκληρότητά του.

Οι Έλληνες ζούνε στον κόσμο τού Δία ...Στον κόσμο τού ανθρωπόμορφου Υιού τής Ρέας του πατριαρχικού Κρόνου ...Του Υιού, που σώζεται από τη Μητέρα Του και κρύβεται μέχρι να ανδρωθεί και να δώσει τη μεγάλη μάχη Του. Του τρομερού Υιού, που επιβιώνει χάρη της Μητέρας Του. Του Υιού, που αποφεύγει τη μοίρα των αδερφών του, γιατί η Μητέρα του έχει άλλη άποψη για τον γιο της απ' αυτήν του Πατέρα. Στην πραγματικότητα οι Έλληνες ζουν "κρυφά" μέσα στην πατριαρχία. Ζουν προστατευμένοι μέσα στον κόσμο τού Διός, που είναι η "μήτρα" τής Μητέρας τους. Ο Κρόνος έχει "καταπιεί" τον Θεό τους κι αυτοί είναι "μέσα" στον κόσμο τού Θεού τους, όπως συμβαίνει με τις ρώσικες μπαμπούσκες, όπου η μια κούκλα "ζει" μέσα στην άλλη.

Η "κοιλιά" τού Κρόνου είναι η σκληρή πατριαρχία, Η "κοιλιά" τού Κρόνου είναι ο "Λαβύρινθος", στον οποίο περιφέρονται όλοι οι λαοί και από τον οποίο μόνον οι Έλληνες έχουν την έμμονη ιδέα να "δραπετεύσουν". Αυτός ο σκληρός κόσμος τους Έλληνες δεν τους αφορά όμως άμεσα, γιατί είναι προστατευμένοι μέσα σε ένα "κέλυφος" που λέγεται "Δίας" και δεν είναι ορατοί, γιατί είναι κρυμμένοι από τη Μητέρα τους ...Ένα απολύτως σφραγισμένο "κέλυφος", το οποίο μοιάζει με "αυγό" και έχει μέσα του ένα δικό του "μικροπεριβάλλον" ...Ένα "αυγό" όμοιο μ' αυτό που "φιλοξενούσε" τους Διόσκουρους των μύθων. Είναι υποχρεωτικό να υπάρχει "αυγό", όπου μέσα του αναπτύσσεται ζωή, γιατί η αρσενική πατριαρχία πρέπει να "γεννήσει" μια κατάσταση και άλλος τρόπος δεν υπάρχει. Βάζεις ένα "αυγό" στην κοιλιά τού αρσενικού οργανισμού και περιμένεις να εκμεταλλευτεί τις εσωτερικές συνθήκες τού περιβάλλοντος που το φιλοξενεί, για να γεννηθεί η ζωή μέσα απ' αυτό. "Φυτεύεις" έναν σκληρό και σφραγισμένο "όγκο" τής μητριαρχίας μέσα στον

σκληρό και αφιλόξενο πατριαρχικό κόσμο και περιμένεις να έχεις "γέννηση" χωρίς ορατούς γονείς.

Με τον τρόπο αυτόν οι Έλληνες κατά τη διάρκεια της ανάπτυξής τους, παρ' όλο που ανήκουν στον χώρο τής πατριαρχίας, δεν επηρεάζονται άμεσα απ' αυτήν. Προστατεύονται από τον τρόμο τού τερατόμορφου κι ανθρωποφάγου θεού τής πατριαρχίας. Ζουν μόνιμα στον "σφραγισμένο" κόσμο ενός Θεού, ο οποίος έχει ανθρώπινα χαρακτηριστικά ...Του Θεού, που, για όσο διάστημα είναι αδύναμος, δεν έχει πρόβλημα επιβίωσης, γιατί είναι προστατευμένος από τη Μητέρα Του ...Του Θεού, που είναι τέτοιος μόνον μέσα στον "μικρόκοσμο", που προστατεύει η Μητέρα Του ...Του Θεού, που παραμένει κρυμμένος ή μεταμφιεσμένος και κάνει ό,τι άλλο χρειαστεί για να επιβιώσει από τον τρομερό κι "ανθρωποφάγο" Θεό, που κυριαρχεί στο γύρω περιβάλλον.Τα παιδιά Αυτού του γεννημένου αλλά "κρυφού" Θεού είναι οι Έλληνες και ως εκ τούτου υπάρχουν ως "Διόσκουρος". Μέσα σ' αυτόν τον κόσμο του "γκρεμισμένου" αρσενικού "προσεχώς Θεού", που βρίσκεται υπό την προστασία τής σκληρής Μητέρας του, αναπαράγονται διαρκώς οι συνθήκες αυτές, οι οποίες του επιτρέπουν να επιβιώνει. Οι θνητοί, που γεννιούνται, ανανεώνουν διαρκώς τα "κύτταρά" του. Γίνεται ένα είδος "επώασης" σε σφραγισμένο περιβάλλον, προκειμένου να μην αλλάζουν ποτέ οι ιδανικές συνθήκες.

Ανάμεσα σ' αυτούς τους ανθρώπους, οι οποίοι συνεχώς αναπαράγονται κατά τη διάρκεια της "επώασης" του λαού, θα γεννηθεί ο άνθρωπος εκείνος, ο οποίος θα αποθεωθεί ...Ο ήρωας του "αυγού", που, όταν κάποτε θα το "σπάσει", θα γίνει Θεός και θα απελευθερώσει και τα αδέρφια του ...Αυτός, ο οποίος, μέχρι να γίνει κάποτε Δίας, γεννιέται και περιφέρεται επί αιώνες μέσα στον μικρόκοσμο του "αυγού" σαν θνητός "καταραμένος". Αυτός, ο οποίος περιπλανιέται μέσα στον πόνο αλλά και τη θλίψη, γεννημένος ως ημίθεος και προσπαθώντας να διεκδικήσει τη δόξα Του, είναι ο Αχιλλέας. Αυτό σημαίνει βέβαια και η λέξη. Στην αρχ. ελλ. ετυμολογία προέρχεται από το «άχος» (αρσ.) (θλίψη, πόνος) και το «ίλλω» (περιπλανιέμαι, τριγυρνώ) δηλαδή "αυτός, που τριγυρίζει θλιμμένος". Η μητέρα του, που είναι προσκολλημένη πάνω

του, είναι αυτή που γνωρίζει τη μοίρα Του και όσο μπορεί την αναβάλει, για να τον κρατήσει ζωντανό όσο το δυνατόν περισσότερο κοντά της.

Τα "κύτταρα" αυτού του "έκπτωτου" Αρχαγγέλου και μελλοντικού ανθρωπόμορφου Θεού είναι οι Έλληνες. Οι Έλληνες είναι "κύτταρα" αυτού του Υιού και όχι παιδιά Του, γιατί αυτός ο Υιός δεν είναι "ώριμος" να κάνει παιδιά. Είναι Υιός που ζει με τη Μητέρα Του μέχρι να ενηλικιωθεί. Ζει με τη Μητέρα του, γιατί χωρίς τον Θεό δεν μπορούν να υπάρξουν Έλληνες. Οι Έλληνες δεν μπορούν να διαιωνιστούν ως λαός μόνον εξαιτίας της δικής τους θέλησης ή γνώσης. Χωρίς τη Μητέρα τους δεν μπορούν ν' αναπαραχθούν. Παραμένουν μέσα στους αιώνες Έλληνες, γιατί απλά παραμένουν πάντα Υιοί τής Μητέρας τους. Πρακτικά αυτό σημαίνει το εξής: Ο Έλληνας δεν μπορεί να "γεννήσει" Έλληνα, για ν' αναπαραχθεί χωρίς την παρέμβαση του Θεού. Ο Έλληνας γεννά έναν κοινό άνθρωπο, τον οποίο πρέπει ο Θεός με τα δικά Του μέσα να τον κάνει Έλληνα. Πώς γίνεται αυτό; ...Μέσω της "καμίνου" τής διαπαιδαγώγησης γίνεται κάποιος Έλληνας.

Τα ΟΜΗΡΙΚΑ ΕΠΗ περιγράφουν τον κόσμο τής Μητέρας, στον οποίο δεσπόζει ο Υιός της ...Περιγράφουν τη θεογονία από τον Κρόνο και μετά ...Περιγράφουν τον "κόσμο" μέσα στο "αυγό" όπου αναπτύσσονται οι Έλληνες. Αυτός είναι ένας "σφραγισμένος" κόσμος, όπου "ταβάνι" του είναι ο Θεός-άνθρωπος και "πάτωμα" ο θυμωμένος θνητός άνθρωπος, ο οποίος προσπαθεί να νικήσει τη φύση του και να "ανέβει" επίπεδο. Αυτή είναι η "μήτρα" τού Θεού που "γεννά" τον Έλληνα. Σε αυτόν τον κλειστό κόσμο είναι "παγιδευμένος" ο Έλληνας ...Τα ΟΜΗΡΙΚΑ ΕΠΗ είναι η Μητέρα που γεννά αυτούς τους θνητούς με τη σκληρή "μοίρα" τής αιώνιας προσπάθειας για θέωση...

...Είναι αυτό, το οποίο λέγαμε σε άλλο σημείο για την καταγεγραμμένη οριστική και συνολική Γνώση τού Θηλυκού Θεού. Η Γνώση τής μίας "πλευράς", η οποία έχει τα φανατικά παιδιά της. Σε αυτά τα Έπη, δηλαδή, καταγράφονται τα πάντα ...Καταγράφονται όλα όσα την αφορούν ως Μητέρα αλλά και ως Σύζυγο ...Καταγράφονται όλα τα ΟΧΙ και τα ΜΗ της ...Καταγράφεται η αγωνία της για τον μοναχογιό της ...Καταγράφεται η γνώση της για την τραγική του μοίρα ...Καταγράφεται η προσπάθειά της να τον εμποδίσει να πάει να συναντήσει τη "μοίρα" του ...Καταγράφεται όμως και η σχέση της με τον τρομερό της Άνδρα. Τον Άνδρα αυτόν, που, για να φέρει εις πέρας τα σχέδιά Του, την άφησε μόνη της να μεγαλώνει το γιο τους.

Η Γνώση αυτή, επειδή είναι θεϊκή, είναι ταυτόχρονα καί αποκαλυπτική καί μυστηριώδης ...Είναι ταυτόχρονα καί μερική καί πλήρης. Για τον Θηλυκό Θεό είναι μερική και αποκαλυπτική σ' ό,τι αφορά τη λειτουργία της στο επίπεδο του γιου και είναι γενική και μυστηριώδης σ' ό,τι αφορά το επίπεδο του συζύγου. Γι' αυτόν τον λόγο συντίθεται από δύο διαφορετικά βιβλία με διαφορετικές υποθέσεις, τα οποία έχουν διαφορετικούς πρωταγωνιστές, χωρίς να παύουν να είναι ενιαία. Η Ιλιάδα περιγράφει την ιστορία της αποθέωσης του γιου της. Η Οδύσσεια, όμως, περιγράφει την επιτυχή επάνοδο του Άνδρα Της στον Οίκο Του.

Στην Ιλιάδα είναι όλα εύκολα και κατανοητά, ενώ στην Οδύσσεια συμβαίνει το αντίθετο. Δεν είναι κατανοητά, γιατί συμβαίνει αυτό το οποίο είπαμε πιο πάνω με τις "γεννήσεις", οι οποίες γίνονται "αναγεννήσεις" κλπ.. Οι γονείς "γεννάνε" τον Υιό και ο Υιός τους "γονείς" σε μια τρομερά περίπλοκη κατάσταση ομόκεντρων "κύκλων", η οποία μοιάζει με ατέρμονα κοχλία. Η Ιλιάδα, λοιπόν, περιγράφει την ιστορία τού Υιού, που είναι Παιδί τής Μητέρας, ενώ η Οδύσσεια περιγράφει την ιστορία τού Υιού, που είναι Άνδρας της ...Περιγράφει τη σειρά με την οποία όλα γίνονται, εφόσον, αν δεν δικαιωθεί ο Υιός, δεν μπορεί να επιστρέψει ο Πατέρας και αν δεν φύγει ο Πατέρας, δεν θα έχει ποτέ την ευκαιρία του να αγωνιστεί ο Υιός. Αυτά ακριβώς είναι τα Έπη και όταν χρησιμοποιούνται ως παιδαγωγικό μέσο, "παράγουν" τον Έλληνα.

Τα Έπη είναι η "μήτρα" τού Θηλυκού Θεού, όπου γίνεται η "σύλληψη" του Έλληνα και η ελληνική κοινωνία είναι η "κοιλιά" Του. Μέσω αυτών γεννιούνται" οι Έλληνες. Μέσω αυτών συντηρείται ο κόσμος τού Διός και άρα γεννιέται κάθε μέρα κι ένας "Αχιλλέας" μέσα στη Θλίψη και τον Πόνο ...Ένας γενναίος "Αχιλλέας", ο οποίος θα "παρασυρθεί" από τον πονηρό "Οδυσσέα" στη Θυσία, η οποία οδηγεί στην αποθέωση ...Μια θυσία-μονόδρομο, προκειμένου ο δεύτερος να επιτύχει τους στόχους του και να επιστρέψει τελικά στον Οίκο του. Αν ο οποιοσδήποτε Έλληνας σε οποιαδήποτε εποχή και σε οποιοδήποτε μέρος τού Πλανήτη δεν βάλει το παιδί του στο "καμίνι" αυτής της "μήτρας" και δεν υπάρχει η "κοιλιά" να το φιλοξενεί, δεν μπορεί αυτό να γίνει Έλληνας όσο κι αν το προσπαθεί με τη δική του προσωπική διαπαιδαγώγηση. Ο όποιος Πλάτωνας ή Αριστοτέλης ή Μανόλης ή Γιάννης μπορεί το παιδί του να το κάνει Πλάτωνα ή Αριστοτέλη ή Μανόλη ή Γιάννη, αλλά δεν μπορεί να το κάνει Έλληνα όπως είναι ο ίδιος.

Η ελληνική κοινωνία σε συνδυασμό με την απόλυτα συγκεκριμένη παιδεία της είναι αυτή που "γεννά" τους Έλληνες. Η κοινωνία με τη συγκεκριμένη παιδεία της λειτουργεί ως "κοιλιά", η οποία μέσα της έχει μια "μήτρα". Δεν αρκούν δηλαδή οι συμβουλές τα ήθη και τα έθιμα του χωριού σου, για να παραμείνεις Έλληνας μακριά από μια ελληνική "μήτρα". Σε λιγότερο από μια γενιά θα "χαθεί" ο ελληνισμός σου, αν δεν συντηρηθεί με τον έναν και μοναδικό τρόπο που προβλέπεται. Ο ελληνισμός, δηλαδή, χάνεται, όταν "σκορπίζεται" σε ξένες κοινωνίες, χωρίς να κατορθώσει να οργανωθεί και άρα να "σφραγιστεί" σε ανάλογες ελληνικές κοινότητες, οι οποίες διατηρούν ελληνικά σχολεία και βέβαια τη γλώσσα του. Χάνεται, όταν τα ελληνικής καταγωγής άτομα εγκαταλείπουν για τον οποιονδήποτε λόγο τις αμιγώς ελληνικές κοινωνικές ομάδες ..."Σβήνει", όπως σβήνει ένα πυρακτωμένο σίδερο, όταν απομακρύνεται από τη φωτιά που το διατηρεί πυρακτωμένο.

Η θηλυκή μορφή τού Θεού λειτουργεί μόνον όταν εξασφαλίζεται μια αμιγώς ελληνική κοινωνία, για να φιλοξενήσει το άτομο αυτό, το οποίο με την προσφορά μιας συγκεκριμένης παιδείας θα γίνει Έλληνας. Λειτουργεί μόνον όταν μπορεί να γίνει ένα ασφαλές και φιλόξενο "αυγό" για να τα παιδιά της. Μόνον σε αυτήν την περίπτωση η αφόρητα "πυρακτωμένη" κοινωνία βγάζει "φωτεινούς" ανθρώπους. Μόνον σε αυτήν την περίπτωση η κοινωνία-Μητέρα γίνεται μια "μηχανή" που διαρκώς "αυτογονιμοποιείται" μέχρι να της επιτρέψει ο Σχεδιασμός να γεννήσει τον Θεάνθρωπο. Παίρνει θείο "σπέρμα" από τον Άντρα της και το "γεννά". Το κατεστραμμένο "γέννημα" γίνεται "σπέρμα" εκ νέου και το αναπτύσσει, γεννώντας το ξανά και ξανά μέχρι να φτάσει στον τελικό της στόχο. Κάθε νέος θνητός άνθρωπος, ο οποίος γεννιέται με αυτήν τη γνώση, γίνεται "κύτταρο" του Υιού Της, που έχει γεννηθεί και γεννιέται διαρκώς.

Με τον τρόπο αυτόν η Μητέρα από τον Θεάνθρωπο Υιό δημιουργεί τον λαό Υιό, για να γεννηθεί μέσα απ' αυτόν και πάλι ο Θεάνθρωπος Υιός σε άλλη κλίμακα με την ίδια ποιότητα και χαρακτηριστικά. Τα Έπη κατ' αυτόν τον τρόπο λειτουργούν ως "μήτρα" αλλά και Στύγα ταυτόχρονα. Πρέπει η Μητέρα να βουτήξει τα παιδιά της στα νερά τής Στύγας, για να τα κάνει άτρωτα. Πρέπει τα παιδιά των Ελλήνων να "βουτήξουν" στα "θανατηφόρα" Έπη, για να γίνουν Έλληνες. Πρέπει τα παιδιά των Ελλήνων να βουτήξουν στα "νερά", για ν' αντέχουν τους "κατακλυσμούς". Πρέπει οι Έλληνες να μάθουν να ζουν στα "νερά", όπως τα βρέφη ζουν στον υγρό κόσμο τής κοιλιάς τής μητέρας τους. Πρέπει να μάθουν να ζουν εκεί, γιατί πρέπει να παραμένουν κρυμμένα από το εξωτερικό πατριαρχικό περιβάλλον.

Αυτό περιγράφει η θεογονία των Ελλήνων. Ο ελληνισμός είναι η "πέτρα" που "κατάπιε" ο Κρόνος, χωρίς να γνωρίζει τι είναι. Οι Έλληνες είναι τα "συντρίμμια" τής "πέτρας", που έπεσε με δύναμη στην "κοιλιά" τού Κρόνου μετά τον Κατακλυσμό και έσπασε σε χιλιάδες "πέτρες" ..."Πέτρες", οι οποίες μεταμορφώθηκαν σε ανθρώπους και όλοι αυτοί σε λαό. (Λας στα αρχαία ελληνικά είναι η πέτρα) ..."Πέτρες", οι οποίες ήταν στην πραγματικότητα "αυγά" με ζωή μέσα στους και τα οποία όλα μαζί συνέθεταν το μεγάλο "αυγό" τού ελληνισμού. Έτσι δημιουργήθηκε ο πρώτος λαός τού θηλυκού Θεού στον κόσμο, που είναι οι Έλληνες. Το ζητούμενο για τον ρόλο αυτού του λαού είναι μέσα από αλλεπάλληλες γεννήσεις να γεννηθεί αυτός, που ανάμεσα στις "πέτρες" θα "πετάξει" έξω από τον Λαβύρινθο της Πατριαρχίας ...Αυτός, που θα κάνει την αντίστροφη πορεία, για να συγκρουστεί με τον Κρόνο.

Οι Έλληνες γεννάνε διαρκώς τον άνθρωπο, ο οποίος θέλει να "πετάξει", για να ξεφύγει από τον κόσμο όπου ζει. Αυτοί γεννάνε τον αιώνια τραγικό ήρωα, που, για όσο διάστημα δεν το επιτρέπει ο Θεός, αυτός θα "πετά" και θα δοξάζεται πρόσκαιρα και στη συνέχεια θα "τσακίζεται". Οι Έλληνες είναι τα "συντρίμμια" τού Ίκαρου, που, μετά την αποτυχία του να "δραπετεύσει" από τη δαιδαλώδη "κοιλιά" τής πατριαρχίας, έπεσαν στη γη και εκεί η "μήτρα" τής Μητέρας διαρκώς τα "αναπαράγει" με τα "ικάρια" χαρακτηριστικά. Αυτό θα γίνεται μέχρι να γεννηθεί τελικά ο θνητός Αχιλλέας, ο οποίος με τον ηρωισμό του θα γίνει αθάνατος Θεός Δίας, για να κλείσει ο "κύκλος" ...Να γεννηθεί από έναν εκλεκτό "Τιτάνα"

ένας θνητός Θεός ...Να γεννηθεί ο βασιλιάς τής Φθίας ...Να γεννηθεί ο τελικός διάδοχος του Δευκαλίωνος — που είναι ο γιος τού Προμηθέα — και πατέρας τού Έλληνα.

Αυτή η διαδικασία επαναλάμβανεται μέσα στους αιώνες, βελτιώνοντας διαρκώς τη μορφή τού Υιού, η οποία όμως παραμένει αναλλοίωτη όπως και η "μήτρα" που τον γεννά. Από τον Προμηθέα, πάμε στον Δευκαλίωνα, στη συνέχεια στον Έλληνα, και από τον Πηλέα στον Αχιλλέα. Όλοι αυτοί είναι ίδιοι και διαφορετικοί ταυτόχρονα, εφόσον ο καθένας από αυτούς τους θνητούς είναι βελτιωμένη εκδοχή τού προηγούμενου, χωρίς όμως να αλλάζει. Γιατί; ...Γιατί κάθε φορά που "γονιμοποιείται" η Θέτιδα, ο γιος της είναι πιο ισχυρός από τον πατέρα του.

Αυτός είναι και ο λόγος που για την Θέτιδα υπάρχει η Προφητεία ότι πάντα γεννάει έναν Υιό ανώτερο του Πατέρα του. Αυτή η θεία "μηχανή" πάντα έχει ως στόχο της να γεννήσει τον τέλειο Άνθρωπο Θεό. Γι' αυτόν τον λόγο παίρνει τον αποτυχημένο Θεό και άρα θνητό άνθρωπο, ώστε κάθε "γέννα" της να γεννά ανώτερο Υιό, μέχρι να φτάσει το Ανώτατο σημείο, που είναι ο Θεός-Άνθρωπος ...Ο άνθρωπος που θα νικήσει την πατριαρχία και θα ακυρώσει για πάντα το Προπατορικό Αμάρτημα. Γι' αυτόν τον λόγο παίρνει τον "άφτερο" Αρχάγγελο και τον διατηρεί στην αγκαλιά της ζωντανό, μέχρι να κατορθώσει να φτιάξει το πανίσχυρο "κορμί", το οποίο θα του επιτρέψει να πάρει τα θεϊκά "φτερά" για να "πετάξει" ...Τα "φτερά" αυτά, τα οποία θα του επιτρέψουν να γίνει Θεός σαν τον Πατέρα του. Ο ελληνικός κόσμος, δηλαδή, διαρκώς ισχυροποιείται και όχι το αντίθετο. Ακόμα κι όταν φαίνεται ότι "φθίνει", συμβαίνει το αντίθετο ...Ισχυροποιείται, περιμένοντας τη Δωρεά των "φτερών", που είναι αρμοδιότητα του Πατέρα του.

Ο χριστιανισμός, που φαίνεται ότι "σακάτεψε" τον ελληνισμό, στην πραγματικότητα τον ισχυροποίησε, γιατί τον "σφράγισε" πριν αλλοιωθεί και εκφυλιστεί μέσα στους αιώνες τής αναγκαστικής χριστιανικής παντοκρατορίας ...Ο χριστιανισμός τον "κατάπιε" όπως κατάπιε ο Κρόνος το βρέφος Δία ...Τον "κατάπιε" σαν "πέτρα" που δεν μπορεί να τη "χωνέψει" και άρα να την αλλοιώσει ...Τον 'κατάπιε" σαν "αυγό", που δεν γνώριζε ότι μέσα του αναπτύσσεται ζωή ...Τον διατήρησε σε ένα συγκεκριμένο επίπεδο, ώστε, όταν θα απαιτούνταν από τον Σχεδιασμό, να εμφανιστεί το ίδιο "φρέσκος" με την εποχή τού Αλεξάνδρου. Η σκληρή πατριαρχία τού χριστιανισμού τού Βάαλ ανάγκασε τον ελληνισμό να "κρυφτεί" μέσα στους αιώνες και να μείνει και πάλι υπό την προστασία τής Μητέρας του.

Με τον επιφανειακό εκχριστιανισμό των Ελλήνων ο Βάαλ νόμισε ότι θυσιάστηκε ο Υιός του και σταμάτησε την καταδίωξή του. Η Μητέρα από εκεί και πέρα, ανάλογα με την πορεία τού Σχεδιασμού, θα αποφασίσει πότε θα αναγκάσει τον Κρόνο να "ξεράσει" τον Υιό της στον κόσμο. Πότε θα αναγκάσει τον Βάαλ να επιστρέψει το "σφάγιο" ζωντανό. Πότε θα τον κάνει "ορατό", εφόσον γεννήθηκε κάποτε και θα ξαναγεννηθεί. Το "ξέρασμα" δηλαδή του Κρόνου είναι "γέννα" αρσενικού, εφόσον "ξερνά" αυτό, το οποίο γεννήθηκε "μέσα" του. Για να γίνει όμως αυτό, πρέπει το "αυγό" μέσα του να "εκκολαφθεί" και άρα να μείνει ανεπηρέαστο από τη δική του λειτουργεία. Από το "αυγό" βγαίνει η ζωή, την οποία μετά αυτός "ξερνά".

Για να γίνει όμως αυτό — και για να υπάρξει ζωή μέσα στο αυγό — θα πρέπει οι εσωτερικές λειτουργίες μέσα στο αυγό να είναι κατάλληλες και αυτό είναι κάτι, το οποίο δεν μπορεί να γίνει με την πατριαρχική λειτουργία τού Κάτω Κόσμου των "νεκρών". Για τον λόγο αυτόν η ελληνική κοινωνία, ακόμα και στις πιο σκοτεινές εποχές τής πατριαρχίας, παρέμενε πάντα μια κοινωνία "κρυπτομητριαρχικού" τύπου. Υπήρχε μια λανθάνουσα μητριαρχία, η οποία γνώριζε να "μεταμφιέζεται" και άρα να καλύπτεται με την υπερπροσφορά αντρικής γενναιότητας.

Πώς είναι όμως στο πρακτικό επίπεδο αυτός ο κόσμος με τα διπλά χαρακτηριστικά; Πώς λειτουργεί ο κόσμος αυτός, ο οποίος επιβιώνει στην Πατριαρχία — και άρα θα πρέπει να έχει εκ των δεδομένων τα βασικά χαρακτηριστικά της — και επιπλέον έχει κυρίαρχο το θηλυκό στοιχείο; Πώς λειτουργεί ένας κόσμος, ο οποίος στον χρόνο τής αναμονής πρέπει να περνάει απαρατήρητος από την Πατριαρχία και ταυτόχρονα να κάνει κουμάντο η Μητέρα;...Πώς δηλαδή στην εποχή τής κυριαρχίας τού Κρόνου μπορεί η Ρέα να παίρνει μόνη της τις αποφάσεις που αφορούν τον γιο της, ο οποίος απειλεί τον Πατέρα; Πώς μέσα στο "αυγό" τού μικρόκοσμου του Δία η Θέτιδα παίρνει τις αποφάσεις που αφορούν τον γιο της; Τι είναι αυτό, δηλαδή, το οποίο στο πρακτικό επίπεδο είναι εκείνο που κάνει ιδιόμορφη την ελληνική κοινωνία στη λειτουργία της; Πού αναζητούμε την κρυπτομητριαρχική τάση της;

Η απάντηση είναι σχετικά απλή. Το θεμέλιο τής πατριαρχίας είναι η αποτυχημένη οικογένεια και η ελληνική κοινωνία αυτό δεν μπορούσε να το αποφύγει, εφόσον ο γάμος ήταν ο θεμελιώδης θεσμός τής πατριαρχίας και αίτιο πολέμου για όσους λαούς δεν τον επέβαλαν στα μέλη τους. Αυτό το "θεμέλιο" λοιπόν είναι η οικογένεια, η οποία για τον οποιονδήποτε λόγο λειτουργεί με αναγκαστικούς "δεσμούς", αλλά δεν έχει τον έρωτα μέσα της ...Η οικογένεια αυτή, η οποία συντίθεται από γονείς, οι οποία δεν είναι ερωτευμένοι μεταξύ τους ...Η οικογένεια αυτή, η οποία συντίθεται από ανθρώπους που συνυπάρχουν μαζί για άλλους λόγους, και κυρίως για λόγους συμφέροντος.

Επί αιώνες ο βασικός και ακλόνητος συνεκτικός πυρήνας τής προβληματικής ελληνικής οικογένειας ήταν η στενή σχέση μεταξύ της μητέρας και του γιου της. Αυτή η σχέση διατηρούσε την οικογένεια απολύτως ενωμένη. Στην ελληνική κοινωνία είναι φαινόμενο σύνηθες — και βέβαια αποδεκτό — η "περιθωριοποίηση" του πατέρα. Από τη λαμπερή Θέτιδα και τον ταπεινό Πηλέα — τον οποίο αναγκαστικά "φορτώθηκε" μετά από ένα θεϊκό

"συνοικέσιο" — μέχρι και την τελευταία Ελληνοπούλα, η οποία παντρεύτηκε επίσης μετά από ένα "πετυχημένο" συνοικέσιο, οι συμπεριφορές δεν αλλάζουν.

Όταν η σχέση μεταξύ γιου και μητέρας παγιδεύει τερατόμορφους Θεούς όπως ο Κρόνος, τρομάζει ανθρωπόμορφους Θεούς όπως ο Δίας, εκτοπίζει βασιλείς των μύθων όπως ο Πηλέας ή βασιλείς της πραγματικότητας όπως ο Φίλιππος της Μακεδονίας, ευνόητα είναι μερικά πράγματα, όταν απέναντι σ' αυτήν τη σχέση έρχονται και στέκονται κοινοί άνδρες, οι οποίοι είναι πολύ πιο αδύναμοι από τα παραπάνω θηρία. Κανένας άνδρας δεν τολμά να απειλήσει αυτήν τη σχέση. Από εκεί και πέρα η μητέρα είναι αυτή, η οποία στην προβληματική ελληνική οικογένεια χειρίζεται τον "πήχη" των φιλοδοξιών τού γιου της. Για έναν "μυστηριώδη" λόγο αυτήν μόνον γνωρίζει τι ακριβώς είναι το "καλό" γι' αυτόν ...Κανένας άλλος ...ούτε καν ο ίδιος. Αν αυτή νομίζει ότι το "σπλάχνο" της μπορεί να "πετάξει", θα το παλέψει μέχρι τέλους ...Μια πιστή, έμπιστη και ανιδιοτελής "μάνατζερ", που την ενδιαφέρει μόνον η δικαίωση του παιδιού της.

Ο πατέρας είναι κάπου "έξω" και ελάχιστη είναι η συμβολή του σ' αυτούς τους "σχεδιασμούς". Τα κριτήρια μέσω των οποίων κρίνεται είναι ιδιαιτέρως απλά και εξόχως υλιστικά ..."Καλός" είναι όταν προσφέρει το χρήμα και τα μέσα στην οικογένεια και "κακός" όταν δεν το πετυχαίνει. Ο ίδιος δεν αντιλαμβάνεται τον εαυτό του ως "θύμα" τής κατάστασης γιατί και ο ίδιος είναι γέννημα μιας τέτοιας κατάστασης. Επειδή και ο ίδιος είναι γιος μιας μητέρας, δέχεται ως φυσικό το "δέσιμο" του παιδιού του με τη γυναίκα του. Δεν μπορεί να το "διεκδικήσει", γιατί γνωρίζει τους "δεσμούς". Δεν μπορεί καν να "προκαλεί-κουρδίζει" τον γιο του, χαρακτηρίζοντάς τον ως "μαμάκια", όταν και ο ίδιος είναι τέτοιος. Δεν μπορεί να είναι ιδιαίτερα επιθετικός απέναντι στη γυναίκα του, γιατί πάντα θα έχει "απέναντί" του και τον γιο του. Οι ισορροπίες ρόλων είναι ακλόνητες και πάντα υπέρ τής γυναίκας, γιατί η μητέρα μέσα σε ελάχιστα χρόνια από τη γέννηση του γιου της αποκτά και "μυϊκή" δύναμη απέναντι στον άνδρα της.

Αυτός είναι κι ο λόγος για τον οποίο ο λαός των πιο διάσημων, γενναίων, έξυπνων και πονηρών στρατηγών τής ανθρώπινης ιστορίας κατά έναν παράδοξο τρόπο θεωρεί "Στρατηγό των Στρατηγών" και βοηθό και καταλύτη ΟΛΩΝ των επιτευγμάτων του έναν θηλυκό παράγοντα. Είτε στο επίπεδο των μύθων είτε στο επίπεδο της ιστορίας. Όλοι οι Μεγάλοι Έλληνες — από τους Θεούς τους μέχρι τους ήρωές τους — "χρωστάνε" τα ΠΑΝΤΑ στις μητέρες τους. Ο Θεός των Θεών των Ελλήνων, ο Δίας, στη μητέρα του χρωστούσε την επιβίωσή του. Ο μέγας Προμηθέας και διαφωτιστής τού ανθρώπινου γένους από την Αθηνά έλαβε την απόλυτη γνώση. Ο τρομερός ανδροφόνος Αχιλλέας χρωστούσε τη "θωράκισή" που τον έκανε μοναδικό στη Μητέρα του και μόνον αυτήν εμπιστευόταν σαν αβοήθητο "κουταβάκι". Ο πιο πονηρός όλων των θνητών Οδυσσέας μόνον την εξυπνάδα τής Αθηνάς εμπιστευόταν και μόνον σ' αυτήν στηριζόταν για τη σωτηρία του.

Στα Έπη των ηρώων, όπου οι μαχητές ήταν εξοικειωμένοι με τις θεομαχίες σε όλους τους πιθανούς και απίθανους συνδυασμούς, μία φορά μόνον υπάρχει γενικός τρόμος ...Όταν η Θέτιδα βγαίνει από τη Θάλασσα, για να δει τον νεκρό γιο της. Τότε, ακόμα κι αυτοί, οι οποίοι πολεμούσαν με τους θεούς, λούφαξαν σε μια γωνιά και δεν έβγαζαν κουβέντα ...Ο

τρόμος βασιλεύει όταν θυμώνει ο Θηλυκός Θεός ...Όταν θυμώνει η θηλυκή "λέαινα" τής Δημιουργίας, ακόμα και ο Δίας πάνω στον Όλυμπο δεν βγάζει άχνα ...Ο πανικός κυριεύει τους ανθρώπους, όταν η Αθηνά εμφανίζει την Αιγίδα.

Αυτά, όμως, δεν συμβαίνουν μόνον στο επίπεδο των μύθων. Στο ίδιο "μήκος" κύματος ήταν όλοι οι διάσημοι Έλληνες της ιστορίας. Από τον Λεωνίδα, τον Θεμιστοκλή, τον Μιλτιάδη, τον Αλκιβιάδη μέχρι και τον Αλέξανδρο ...Οι πάντες απολύτως συνδεμένοι με τις μητέρες τους. Ο Αλέξανδρος από παιδί ακόμα μαζί με την Ολυμπιάδα "έχτιζε" τα όνειρά του και δεν μπορούσε να την αγνοήσει ακόμα κι όταν έγινε κοσμοκράτορας. Αιώνες μετά ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος στην ύστατη ώρα της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας παρακαλούσε για τη βοήθεια της Παναγίας. Τη Υπερμάχω Στρατηγώ έψαλε, εκλιπαρώντας για βοήθεια ...Ρέα, Θέτις, Αθηνά, Παναγία, είναι οι ανά τους αιώνες θηλυκές προστάτριες και "Οδηγήτριες" των Ελλήνων.

Όπως εύκολα αντιλαμβάνεται ο αναγνώστης, ο ελληνικός λαός ήταν ο ιδανικός για να ενσαρκωθεί ο Υιός τής Μητέρας ...Να ενσαρκωθεί ο πιο γενναίος άνδρας, ο οποίος όμως για την επιτυχία των στόχων και των φιλοδοξιών του θα είχε απόλυτη ανάγκη τη μητέρα του ...Να ενσαρκωθεί ο πιο ατίθασος, ανυπάκουος και γενναιόδωρος άνδρας τής εξουσίας, που με τη στάση του θα απειλούσε το ίδιο το σύστημα που τον γέννησε ...Να ενσαρκωθεί αυτός, που, αν δεν τον "απέσυρε" ο Θεός, θα μπορούσε να τα γκρεμίσει όλα.

Οι Εβραίοι και ο καταραμένος ΌΦΙΣ...

Αν από τη μία πλευρά υπάρχει η "θηλυκή" μορφή τού Θεού, που περιμένουμε με τον χρόνο να "φουσκώσει", για να γεννήσει τον Υιό, υπάρχει και το αντίστοιχο για την αρσενική μορφή Του. Αν δηλαδή ο ελληνικός λαός είναι αυτός, που με τον χρόνο θα επιτρέψει να γεννηθεί ανάμεσά του ο Θεάνθρωπος, υπάρχει κι ένας άλλος λαός, ο οποίος λειτουργεί επίσης ως "υπόστρωμα", για να να δώσει κι αυτός με τη σειρά του τον δικό του Θεάνθρωπο. Ένας λαός του αρσενικού κόσμου και ως εκ τούτου εξαιρετικά απλός στη λετουργία του. Απέναντι στον απίστευτα πολύπλοκο θηλυκό κόσμο των Ελλήνων στέκεται ο αρσενικός κόσμος τής πατριαρχίας με τη σχεδόν αφελή λειτουργία της...

...Απέναντι στον τρομερό θηλυκό κόσμο, ο οποίος πρέπει εκ του μηδενός και με τις πιο απίστευτες λειτουργίες να "γεννήσει" τον Θεάνθρωπο, υπάρχει και ο αρσενικός κόσμος, ο οποίος με εντολές "on-off" δημιουργεί αυτό που θέλει ...Ένας κόσμος δυνάμεως, όπου ο ισχυρός διατάζει και ο ανίσχυρος απλά υπακούει ...Ένας κόσμος, ο οποίος με φωνές, απειλές, κλωτσιές και μπουνιές μπορεί να παράγει κάποια αποτελέσματα ...Ένας κόσμος, ο οποίος δεν "γεννά" λαό και απλά "υιοθετεί" ό,τι τον βολεύει. Κάπως έτσι προέκυψαν και οι Εβραίοι. Αυτός ο λαός δεν "γεννήθηκε" από τον Θεό με τη μέθοδο που περιγράψαμε για

τους Έλληνες. Αυτός ο λαός επιλέχθηκε από τους υπάρχοντες λαούς. Επιλέχθηκε ως ένα αντιπροσωπευτικό δείγμα λαού τής πατριαρχίας ...ίσως και το χειρότερο ...Επιλέχθηκε ως το πιο ανθεκτικό δείγμα "όφεως" ...Ως η πιο σκληρή κι ανθεκτική εκδοχή τής θρησκείας τού Βάαλ.

Αυτή η επιλογή ανάμεσα σε όμοιους είναι και η διαφορά των Ελλήνων με τους Εβραίους. Οι Έλληνες είναι "ξεχωριστοί", ενώ οι Εβραίοι είναι "ξεχωρισμένοι". Οι Έλληνες, όπως είπαμε, είναι στο σύνολό τους παιδιά τού Θεού. Είτε ως σύνολο είτε ως μονάδες, έχουν ειδικά χαρακτηριστικά, εφόσον αποτελούν τα "κύτταρα" τού Υιού Του. Είναι τα παιδιά του Θηλυκού Θεού και βγαλμένοι από τη "μήτρα" Του ...Είναι "θεογέννητοι" όπως ήταν όλοι οι άνθρωποι πριν το προπατορικό αμάρτημα και άρα πριν διασπαστεί η Θεία Φύση. Αντίθετα οι Εβραίοι δεν γεννιούνται από τη θεϊκή "μήτρα", γιατί — εκτός της ελληνικής — δεν υπάρχει άλλη τέτοια εντός τής πατριαρχίας. Ένας είναι ο Θεός και μία είναι η "μήτρα" Του, γιατί μία είναι η θηλυκή "έκφρασή" Του. Οι Εβραίοι είναι λαός, ο οποίος γεννήθηκε από την κοινή για όλους τους λαούς θνητή "μήτρα" τής πατριαρχίας. Είναι ένας κοινός λαός τής πατριαρχίας, ο οποίος επιλέχθηκε από τον Αρσενικό Θεό να εκτελέσει έναν πολύ συγκεκριμένο ρόλο. Οι Εβραίοι είναι οι επίλεκτοι ή εκλεκτοί τού Θεού ...Του Αρσενικού Θεού ...Του απόντος "νεκρού" Θεού και γι' αυτό πορεύονται με τη Διαθήκη Του.

"Ξεχωριστούς", δηλαδή, τους κάνει η Διαθήκη τού Θεού ...Η Διαθήκη Αυτού που τους επέλεξε ως "κληρονόμους" Του για τα χαρακτηριστικά αυτά, τα οποία ήδη είχαν πριν ακόμα λάβουν την "κληρονομιά" μέσω του Μωϋσή. Εξαιτίας αυτών των χαρακτηριστικών ακολουθούν την ανάποδη πορεία από αυτήν των Ελλήνων ...Είναι αυτοί, οι οποίοι στην τελική φάση θα "συναντήσουν" τους Έλληνες, για να μοιραστεί η "διαδρομή" μεταξύ των δυνάμεων του Θηλυκού και του Αρσενικού Θεού. Οι Έλληνες "βαδίζουν" από την απόλυτη χαρά της θείας καταγωγής προς τον τρόμο της θείας μοίρας, ενώ οι Εβραίοι "βαδίζουν" από τον απόλυτο τρόμο της θείας οργής προς τη χαρά της θείας επαφής.

Οι Εβραίοι είναι αυτοί, οι οποίοι έχουν επιλεγεί να κάνουν μια "διαδρομή", ώστε σε κάποιο σημείο της, το οποίο ο Θεός γνωρίζει, να εμφανίσει ανάμεσα σ' αυτούς τον Υιό Του. Γιατί "επιλέχθηκαν" και ανακοινώθηκε στην ανθρωπότητα αυτή η επιλογή; Γιατί ο Θεός έπρεπε να "δηλώσει" στην ανθρωπότητα ΠΟΥ έπρεπε αυτή να στρέψει την προσοχή της, προκειμένου να δει τον Αληθινό Θεό — και άρα τον Εαυτό Του — σε περίπτωση εμφάνισής Του. Στις εποχές δηλαδή που τα πράγματα δεν ήταν δυνατόν να εξηγηθούν αναλυτικά — προκειμένου να μην ακυρωθούν — έπρεπε οι άνθρωποι να γνωρίζουν όλες τις χρήσιμες εκείνες πληροφορίες, οι οποίες ευνοούσαν τον θείο Σχεδιασμό.

Γι' αυτόν τον λόγο οι πανίσχυροι και μορφωμένοι Έλληνες της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας αντιλήφθηκαν αμέσως τον ρόλο του Ιησού και βέβαια αυτών που Τον ακολουθούσαν. Από τους Εβραίους έπρεπε να περιμένουν την εμφάνισή Του και όχι από κάπου αλλού. Ο χρόνος τής εμφάνισής Του εξαρτιόταν από την πορεία τού Σχεδίου και όχι από την "ωρίμανση" των Εβραίων, οι οποίοι μένουν αναλλοίωτοι μέσα στο χρόνο. Οι Εβραίοι, δηλαδή, για να εκτελέσουν την αποστολή τους, δεν έπρεπε να "ωριμάσουν" οι ίδιοι, όπως για παράδειγμα συνέβαινε με τους Έλληνες, προκειμένου να υπάρξουν εξελίξεις. Οι Εβραίοι σε όποια

κατάσταση κι αν βρίσκονταν, βόλευαν, γιατί αρκούσε για τον σχεδιασμό και μόνο που υπήρχαν.

Ο λαός των Εβραίων, εξαιτίας τής τρομοκρατίας που τους ασκήθηκε — προκειμένου να λάβουν τα πατριαρχικά χαρακτηριστικά τους — αποτελούν τον αντίποδα των Ελλήνων και στο επίπεδο των χαρακτηριστικών τους ...Αν δηλαδή ο Θεός φρόντισε να μην τρομάξει καθόλου του Έλληνες και να τους αφήσει υπό την εξουσία τής Μητέρας τους, για τους Εβραίους φρόντισε τα ακριβώς αντίθετα ...Τους τρομοκράτησε πέρα από τα όρια. Φαινομενικά έδειξε ένα πρόσωπο απίστευτης αυθαιρεσίας, απαιτητικότητας και σκληρότητας.

Λέμε "φαινομενικά", γιατί η Εμφάνισή Του σ' αυτούς έγινε εκ των υστέρων και για να μονιμοποιήσει τα ήδη υπάρχοντα χαρακτηριστικά τους και όχι εκ των προτέρων, για να τα δημιουργήσει ...Οι Εβραίοι — και άρα και ο πατριάρχης τους Αβραάμ — ήταν ήδη πιστοί τού Βάαλ, όταν ήρθε ο Θεός σε επαφή μαζί τους ...Ήταν ήδη τρομοκρατημένοι, όταν Αυτός απλά τους τρόμαξε για την "επιβεβαίωση" των όσων πίστευαν. Με απλά λόγια ο Αβραάμ ήταν κάφρος πριν συναντήσει τον Θεό και δεν τον έκανε κάφρο ο Θεός. Ο Θεός απλά τον επέλεξε, επειδή ήταν κάφρος. Τον επέλεξε με στόχο να μετατρέψει τη δική του προσωπική καφρίλα σε ακράδαντη θρησκευτική βεβαιώτητα των απογόνων του ...Για να μετατρέψει τη δική του προσωπική καφρίλα σε εθνική "κληρονομιά" του λαού των Εβραίων.

Γιατί υπήρχε αυτή η ανάγκη; ...Για να μπορέσει ο Θεός με την ισχύ Του να δημιουργήσει το απόλυτο πατριαρχικό μοντέλο ...Για να δημιουργήσει τον αδιάσπαστο "πυρήνα" τής πατριαρχικής εξουσίας ενός ολόκληρου λαού, ο οποίος θα "γεννιόταν" μέσα απ' αυτήν την εσφαλμένη πεποίθηση. Με την Εμφάνισή Του έδωσε την απόλυτη εξουσία στον άνδρα ...Τόση εξουσία, που, όχι απλά να μην υπολογίζει τη γυναίκα του, αλλά να μπορεί αυθαίρετα να της παίρνει το παιδί της και να το θυσιάζει σαν αρνί στο Θεό ...Να το θυσιάζει, γιατί αυτό του υπέδειξε ο απίστευτα σκληρός Θεός του να κάνει. Γι' αυτόν τον λόγο έγινε και η τρομοκρατική "παράσταση" της θυσίας τού Ισαάκ ...Γι' αυτόν τον λόγο ο Θεός "απαίτησε" — και όπως αποδείχθηκε δεν την επιθυμούσε — τη θυσία τού Ισαάκ.

Ο Θεός ζήτησε κάτι πολύ ακραίο από τον Αβραάμ, για να "παγιώσει" μια επίσης ακραία νοοτροπία, η οποία όμως ήδη υπήρχε ανάμεσα στους Εβραίους και δεν την είχε δημιουργήσει ο Ίδιος. Με την επιλογή Του να έρθει σε επαφή με τον Αβραάμ, δημιουργούσε πολύ συγκεκριμένες παρανοήσεις, οι οποίες όμως ήταν χρήσιμες για το Σχέδιο. "Δικαίωνε" τον πιστό Αβραάμ για τις απόψεις του και την πίστη του και γι' αυτό ήρθε σε επαφή μαζί του. Άφηνε να εννοηθεί ότι Θεός και Αβραάμ έχουν παρόμοιες απόψεις περί εξουσίας και άρα περί δικαιώματος τού πατέρα να έχει εξουσία ζωής και θανάτου πάνω στο παιδί του. Υποτίθεται με την "επαφή" αυτήν ο Θεός "αποκάλυπτε" τη δική Του αντίληψη περί της εξουσίας, που πρέπει να έχει ένας πατέρας απέναντι στον γιο του και τη γυναίκα του.

Όλα αυτά ήταν απολύτως εσφαλμένα, αλλά πολύ χρήσιμα. Με τον τρόπο αυτόν ο Θεός "ανανέωσε" τον τρόμο, που χαρακτήριζε τον πιστό τού Βάαλ ..."Επιβεβαίωσε" και εμμέσως νομιμοποίησε τις "απόψεις" αυτές, τις οποίες ο παντελώς αστοιχείωτος Αβραάμ είχε ήδη στο

κεφάλι του ..."Παγίωσε" αυτές τις "απόψεις", τις οποίες ο χρόνος και η εξέλιξη μπορεί να αλλοίωναν και να θεωρούνταν ξεπερασμένες. Τον καθήλωσε εκεί όπου ήταν και άρα στην πατριαρχία ...Τον "βίδωσε" στην κυριολεξία. Όταν κάποιος, εξαιτίας τού Θεού του, έχει την ισχύ να παίρνει το γέννημα της γυναίκας και να το κάνει ό,τι θέλει, είναι ο απόλυτος πιστός τής πατριαρχικής θρησκείας τού τρομερού Βάαλ. Αυτοί είναι οι Εβραίοι και έτσι περίπου "γεννήθηκαν" δια της "υιοθεσίας" ...Με αυτόν εξαιρετικά ανδρικό και απλοϊκό σε βαθμό αφέλειας τρόπο συνέθεσαν τον λαό τού "απέναντι" άκρου.

Ο τρόμος τούς έκανε να υπακούν σε εντολές και επειδή οι έντολές είναι του Θεού, έγιναν τα "υιοθετημένα" Του ...Τόσο απλά. οι Εβραίοι είναι ο λαός των απόλυτα — μέχρι "τυφλώσεως" — πιστών στον Βάαλ ...Ο λαός αυτός, ο οποίος διακατέχεται από τον απόλυτο φόβο προς τον Θεό και βέβαια προς την εξουσία, εφόσον κατά τη γνώμη του ΟΛΕΣ οι εξουσίες "πηγάζουν" από τον Θεό. Το αποτέλεσμα είναι να γίνει ο λαός των πιο δειλών ανδρών, πράγμα το οποίο παράγει μια ανάλογα παράδοξη κατάσταση. Ο λαός αυτός, ο οποίος αντιπροσωπεύει την πιο σκληρή μορφή τής πατριαρχίας, δεν παρήγαγε ΠΟΤΕ και ΚΑΝΕΝΑΝ ισχυρό άνδρα. Δεν παρήγαγε κανέναν στρατηγό και το μόνο ηρωικό στοιχείο τής ιστορίας του είναι η ιστορία ενός παιδιού, το οποίο τους αντιπροσώπευσε σε έναν αγώνα εναντίον ενός γίγαντα ...

Ένας αγώνας, στον οποίο οι δειλοί άνδρες κρύβονταν πίσω από ένα παιδί — το οποίο στην πραγματικότητα το θυσίαζαν, στέλνοντάς το στη βέβαιη σφαγή — είναι η "ηρωική" παράδοση της απόλυτης πατριαρχίας ...Απόλυτη πατριαρχία, που τη μεγάλη ανδρική δειλία προσπαθούν να την καλύψουν με αλόγιστη χρήση βίας. Η βία, δηλαδή, η οποία χαρακτηρίζει την πατριαρχία, είναι απόδειξη της αδυναμίας της και όχι της δύναμής της. Η βία είναι ίδιον των δειλών και όχι των γενναίων. Στην πατριαρχία οι άνδρες, επειδή είναι δειλοί και φοβούνται την αμφισβήτηση της εξουσίας τους, είναι βίαιοι απέναντι σε όποιους αδύνατους μπορούν να ασκήσουν βία χωρίς ρίσκο και άρα με τα παιδιά τους και κυρίως με τις γυναίκες τους.

Το "κύτταρο" αυτής της πατριαρχικής κοινωνίας είναι επίσης η αποτυχημένη και άρα η προβληματική οικογένεια. Η διαφορά όμως αυτής της αποτυχημένης οικογένειας σε σχέση με την αντίστοιχη ελληνική είναι το μέλος τής οικογένειας το οποίο περιθωριοποιείται. Σε αυτήν την οικογένεια ο βασικός πυρήνας της είναι η σχέση πατέρα και γιου. Ο γιος μιμείται τον πατέρα όχι μόνον στα καλά, αλλά και σε όλα τα άσχημα. Η μητέρα υποτιμάται και αντιμετωπίζεται σαν κατώτερη και άρα, εν αντιθέσει προς την ελληνική οικογένεια, αυτή είναι που "περιθωριοποιείται" μέσα στην δομή τής οικογένειας. Αυτή η υποτίμηση της γυναίκας αναπαράγεται μέσα στους αιώνες. Αυτή η μόνιμη συμπεριφορά δίνει επίσης μόνιμα χαρακτηριστικά στην κοινωνία τους.

Όταν δεν σέβεσαι τη μητέρα σου, πόσες πιθανότητες υπάρχουν να σέβεσαι τη γυναίκα σου; Όταν τη μητέρα σου την αντιμετωπίζεις σαν μια δωρεάν υπηρέτρια, κάπως έτσι θα αντιμετωπίζεις και τη γυναίκα σου. Όταν αυτή είναι η άποψή σου για τα "θηλυκά", φυσικό είναι να συχνάζεις στα "σούπερ μάρκετ" των θηλυκών, που είναι τα πορνεία. Ως εκ τούτου θεωρείς ως άντρας και ως πατέρας "αρρώστια" και "αδυναμία" να είναι "δεμένος" ο γιος σου

με τη γυναίκα σου και μητέρα του. Τον θεωρείς πολύ "γυναικωτό", χαλαρό και μαλθακό για τα γούστα σου. Από πολύ νωρίς προσπαθείς να τον "ξεκολλήσεις" και αυτό γίνεται με την πρόκληση συγκεκριμένων καταστάσεων, οι οποίες στο σύνολό τους είναι αρνητικές για τη γυναίκα.

Η τραγική ειρωνεία είναι πως και η ίδια η γυναίκα συμμετέχει σ' αυτήν την αθλιότητα. Το θεωρεί σαν ύψιστη προσφορά προς το παιδί της. Για να μην "στιγματίσει" το παιδί της με μια στενή σχέση μαζί του, το στρέφει προς τον πατέρα του, ακόμα κι αν η ίδια πρέπει να αυτοταπεινωθεί ή ακόμα κι αν τον μισεί ως πρόσωπο. Η ίδια η γυναίκα αντιλαμβάνεται ως ύψιστη θυσία για τα συμφέροντα του γιου της να ανέχεται να υποβιβάζεται από τον άντρα της. Η συστηματική υποτίμηση και η λεκτική παρενόχληση της γυναίκας μέσα στην εβραϊκή οικογένεια γι' αυτόν τον "εκπαιδευτικό" λόγο γίνεται. Ακόμα κι αν ο άνδρας δεν έχει τίποτε να της προσάψει, θεωρεί πως είναι χρήσιμο να τη μειώνει ή να τη βρίζει για να "διδάσκει" τον γιο του. Όλα τα άσχημα στερεότυπα, τα οποία μέσα στους αιώνες έχουν βγει για τις γυναίκες, έχουν βγει από τέτοια δειλά "φίδια".

Όταν αυτό υποβοηθάται από την ίδια τη γνώση τής θρησκείας, ευνόητο είναι πως δεν αλλάζει ποτέ και με τίποτε. Η γυναίκα, σύμφωνα με τη "μήτρα" τής Παλαιάς Διαθήκης, είναι ένα κατώτερο και "βρόμικο" ον, που αξία έχει μόνον για την αναπαραγωγή και βέβαια για τη "διασκέδαση" του άνδρα. Ένα κατώτερο ον, το οποίο μπορούμε να το προσβάλουμε, να το χτυπάμε, να το χρησιμοποιούμε, να το βιάζουμε ή ακόμα και να το "εκδίδουμε", αν αυτό είναι προς το συμφέρον τής οικογένειας. Πώς είναι δυνατόν να γίνει ανεκτή μια στενή σχέση μεταξύ αυτού του "όντος" και του "υπερπολύτιμου" γιου; Αυτή είναι η πατριαρχία σε όλη της τη δόξα ...Η χαρά των πορνείων και των πελατών τους. Από τους "λιθοβόλους", που συνάντησε ο Χριστός, μέχρι τον Στρος Καν και τους ομοίους του, οι Εβραίοι δεν αλλάζουν ποτέ.

Ο αναγνώστης στο σημείο αυτό αντιλαμβάνεται την πρακτική αξία αυτών που αναφέραμε περί κοινών "ιδιοσυχνοτήτων" μεταξύ των λαών και των Θεανθρώπων, οι οποίοι θα γεννιούνταν ανάμεσά τους. Οι Εβραίοι ήταν ο ιδανικός λαός για να εμφανιστεί ο Ιησούς με τα χαρακτηριστικά τα οποία γνωρίζουμε ...Να εμφανιστεί ο Υιός ενός Πατέρα, που Τον υπακούει απόλυτα και είναι έτοιμος, εξαιτίας Του να θυσιαστεί ως "αρνί".

Πού αλλού θα μπορούσε ένας τέτοιος χαρακτήρας να είναι "ευθυγραμμισμένος" με τα πρότυπα της κοινωνίας και ταυτόχρονα να την απειλεί; Ο Ιησούς υπήρξε το απόλυτο πρότυπο τόσο για τους πατεράδες τής πατριαρχίας όσο και για τις ταπεινωμένες μητέρες της, οι οποίες δεν ρωτούνται καν για τα σχέδια πατεράδων και υιών; Ο Ιησούς, δηλαδή, έζησε και έδρασε ως ένας "τέλειος" Εβραίος. Μπορεί στην περίπτωσή Του τα ποιοτικά μεγέθη να μην έχουν καμία σχέση μεταξύ τους, αλλά οι αναλογίες είναι απόλυτα ίδιες. Μπορεί ο Τέλειος Θεός να μην είναι ο άσχετος Αβραάμ, αλλά τη θυσία τού Υιού Του — που είναι ο Ίδιος — την "απαιτεί" επίσης, για να εξελιχθεί το Σχέδιό Του. Μπορεί ο Τέλειος Ιησούς να μην είναι ένα άβουλο ή αδύναμο πλάσμα, όπως ο Ισαάκ, αλλά υποτάσσεται αναντίρρητα στη μοίρα του.

Για την ασφάλεια του Σχεδιασμού και επειδή δεν μπορεί να αλλάξει η μοίρα αυτής της γενεάς πριν ολοκληρωθεί ο Σχεδιασμό αυτός, ο Υιός τού Αρσενικού Θεού δεν μπορεί επίσης να γίνει Πατέρας και άρα δεν μπορεί να αναπαραχθεί. Παραμένει μέσα στους αιώνες Υιός. Όπως δεν αναπαράγεται ο Υιός τού Θηλυκού Θεού, "σπρώχνοντας" τους Έλληνες στην επόμενη φάση, έτσι δεν αναπαράγεται και ο Υιός τού Αρσενικού Θεού και άρα δεν μπορούσε να "σπρώξει" κάποιους από τους Εβραίους στην επόμενη φάση. Όπως οι Έλληνες του Αλεξάνδρου έτσι και οι Εβραίοι τού Χριστού παρέμειναν ίδιοι ακριβώς, όπως τους βρήκαν οι Θεάνθρωποι. Οι χριστιανοί, δηλαδή, οι οποίοι θα ακολουθούσαν τον Ιησού, δεν θα γίνονταν δικά του Παιδιά. Θα παρέμεναν παιδιά τού Πατέρα Του.

Ο Υιός τού Αρσενικού Θεού — όσο κι αν το θέλει — δεν μπορεί να "γεννήσει" όμοιούς του, γιατί δεν έχει "μήτρα" ...Είναι Αρσενικός, όπως ο Πατέρας Του ..."Υιοθετεί" και δεν "γεννά" ...Αφήνει "Διαθήκη" σε ανθρώπους με πατριαρχικά χαρακτηριστικά και όχι Γνώση, για να παίρνουν μόνοι τους οι άνθρωποι διαφορετικά χαρακτηριστικά ...Εκμεταλλεύεται την κοινή ιουδαϊκή "μήτρα" τής πατριαρχίας και δεν επιβάλει μια νέα. Ως εκ τούτου οι χριστιανοί, όπως και οι Εβραίοι, είναι "υιοθετημένοι" και όχι "θεογέννητοι". Απλά οι Εβραίοι είναι "υιοθετημένοι" από τον Θεό Πατέρα, ενώ οι χριστιανοί είναι "υιοθετημένοι" από τον Θεό Υιό. Είναι απολύτως όμοιοι μεταξύ τους, γιατί μοιράζονται τις ίδιες γνώσεις ενός κοινού Πατέρα.

Μόνον ο Ιησούς είναι "θεογέννητος", γιατί είναι ο Ίδιος ο Θεός. Η ιδιομορφία Του είναι πως έχει διπλά χαρακτηριστικά ο Ίδιος. Ως Εβραίος είναι "εκλεκτός", όπως και ο λαός στον οποίο γεννήθηκε ως φυσικό πρόσωπο, αλλά είναι και θεογέννητος Υιός, όπως είναι μόνον οι Έλληνες. Ως πραγματικός Υιός τού Θεού, είναι "φυτεμένος" μέσα στην ιουδαϊκή κοινωνία. Δεν είναι εξ' αίματος συγγενής με τους Εβραίους "εκλεκτούς", οι οποίοι παραμένουν μονίμως φυσικά παιδιά τού θνητού Μωυσή και του θνητού του συστήματος. Αυτή είναι η ιδιομορφία που "διατηρεί" τους Εβραίους αναλοίωτους μέσα στον χώρο και στο χρόνο. Οι Εβραίοι μπορούν να διασπείρονται επ' άπειρον στον χώρο, χωρίς να χάνονται ...Στον πατριαρχικό χώρο, στον οποίο είναι άνετοι όσο κι ένα ψάρι στο νερό ...Τόσο άνετοι, που, όσο πιο σκληρός και άγριος είναι ο περίγυρός τους, τόσο πιο ευτυχείς είναι, γιατί τόσο πιο εύκολα επιβιώνουν ...Τόσο πιο εύκολα συσπειρώνονται γύρω από τις εξουσίες τους, όπως μετά από χιλιετίες διαπίστωσε και ο Χέρτσλ.

Αυτό συμβαίνει, γιατί η διαιώνισή τους εξασφαλίζεται πολύ εύκολα μέσα στην πατριαρχική κοινωνία ...Η διαιώνισή τους εξασφαλίζεται πολύ εύκολα υπό συνθήκες διωγμού, που μιμούνται την καταδίωξη της ερήμου. Δεν χρειάζονται τίποτε άλλο ...Φόβο, κίνδυνο ...και "Μωϋσήδες" να τους υπόσχονται σωτηρία ...Η νοοτροπία είναι αυτή που τους χαρακτηρίζει και όχι η γνώση, ο πολιτισμός ή η γλώσσα. Δεν χρειάζεται δηλαδή να πηγαίνουν μαζί, για να συντηρούν τη "μήτρα" που τους γεννά. Αρκεί να σκέφτονται σαν τον Αβραάμ ή τον Μωϋσή, και θα συνεχίζουν επ' άπειρον να είναι "εκλεκτοί".

Αν, δηλαδή, για τους Έλληνες είναι υποχρεωτικό να συντηρούν κοινότητες, σχολεία ή γλώσσα, ώστε να διατηρούνται τέτοιοι, για τους Εβραίους όλα αυτά είναι περιττά ...Τίποτε να μην διατηρούν, ποτέ να μην διασταυρώσουν όμοιό τους και ό,τι γλώσσα και να μιλάνε, πάντα Εβραίοι μένουν ...Αρκεί να φοβούνται τους γείτονές τους και να έχουν στο μυαλό

τους τις εντολές των πατέρων τους ...οι οποίες βολεύουν κιόλας ...Να θυμούνται να βγάζουν "κέρδος" από τις γυναίκες τους και να τους παίρνουν από νωρίς τα αρσενικά παιδιά τους, για να τους μαθαίνουν τη "δουλειά".

Από τον μέγα Θρίαμβο στη μεγάλη τραγωδία...

Από τη στιγμή που ο Θεός έβαλε τον άνθρωπο — με τη δική του συγκατάθεση και άρα απόφαση — στην πατριαρχία, ξεκίνησε το Σχέδιο. Η πατριαρχία θα όριζε το νέο απολύτως στεγανό "περιβάλλον", από το οποίο δεν θα μπορούσε να εξέλθει κανείς και όταν θα "ωρίμαζαν" οι συνθήκες ο Θεός θα "έπαιζε" τα "χαρτιά" Του, για να μεγιστοποιηθούν οι ταχύτητες εξέλιξης, προκειμένου ο άνθρωπος να "βγει" όσο το δυνατόν πιο γρήγορα από την ανίκητη "άβυσσο". "Χαρτιά" Του ήταν οι Θεάνθρωποι των δύο φύσεών Του, που θα "έχτιζαν" το σύστημα στην τελική του μορφή.

...Οι Θεάνθρωποι, που θα έχτιζαν τις αυτοκρατορίες, οι οποίες σε κάποια στιγμή θα παραδίδονταν στους ανθρώπους ως "μηχανές", για να παράγουν ό,τι είχαν ανάγκη για να ζήσουν ως Θεοί ...Οι "θεογέννητοι" Θεάνθρωποι της κάθε πλευράς ...Οι ημίθεοι και της θηλυκής "άποψης" καί της αρσενικής "άποψης".

Το 323 ήταν η χρονιά τού απόλυτου θριάμβου τής Γυναίκας. Ποτέ και κανένας άλλος θνητός άνθρωπος δεν δοξάστηκε και δεν λατρεύτηκε εν ζωή ως Θεός, όπως ο Υιός τής Γυναίκας και βέβαια η ίδια. Ποτέ και κανένας άλλος τύπος παιδείας-"μήτρα" δεν έτυχε τόσο θριαμβευτικής, γρήγορης και απόλυτης επικράτησης στις τάξεις των ισχυρών τής πατριαρχίας, όσο αυτός της ελληνικής παιδείας και άρα των Ομηρικών Επών. Ποτέ και κανένας άλλος λαός δεν γνώρισε τη συλλογική δόξα που γνώρισε ο ελληνικός λαός. Ηγέτης και "οδηγός" αυτού του λαού ήταν ο Αλέξανδρος ...Το παιδί τής μητέρας του και των Επών ...Ο γιος τής Ολυμπιάδας, που ένιωθε πως ήταν ο Αχιλλέας των μύθων ...Ο Υιός τής Θέτιδας.

Αυτός λοιπόν ο Υιός τής Γυναίκας είχε θριαμβεύσει σε όλες τις μάχες εναντίον των πατριαρχικών συστημάτων και ήταν έτοιμος για την ΑΠΟΘΕΩΣΗ του. Αποθέωση, όμως, σημαίνει και επιβεβαίωση της μοίρας του. Όταν γεννιέσαι με σάρκα και οστά ημίθεου και γίνεσαι Θεός, αποδέχεσαι και τη μοίρα τού Θεού, η οποία είναι εις βάρος τής σάρκας. Γνώριζε από τις Γραφές ο Υιός τής Μητέρας ότι στην απόλυτη Δόξα θα συναντήσει τον θάνατο ως άνθρωπος. Η προφητεία που τον αφορούσε έλεγε πως ως θνητός θα ζήσει μέχρι τα γεράματά του μόνον μακριά από τη μάχη ...Στην μάχη τον περιμένει η απόλυτη δόξα, αλλά και ο θάνατος.

Ο Αλέξανδρος νίκησε και με τον θάνατό του — ως θνητός — έγινε ένας αθάνατος Θεός. Ως θνητός πέθανε στην πιο ένδοξή του στιγμή και ο θάνατος πλέον δεν τον αφορούσε ως πρόσωπο. "Έφυγε" προς τον Ουρανό και δεν πέθανε ως Θεός ..."Απογειώθηκε" ως Υιός τού Θεού ...Στην εποχή των ελαχίστων μέσων τον "είδε" όλος σχεδόν ο Πλανήτης ...Έγινε ο αετός τού Θεού ...Ο αετός τής αυτοκρατορίας τού Θεού ...Ο αετός, τον οποίον έφερε στα σύμβολά της η Ρώμη ...σε όλες τις εκδοχές της.

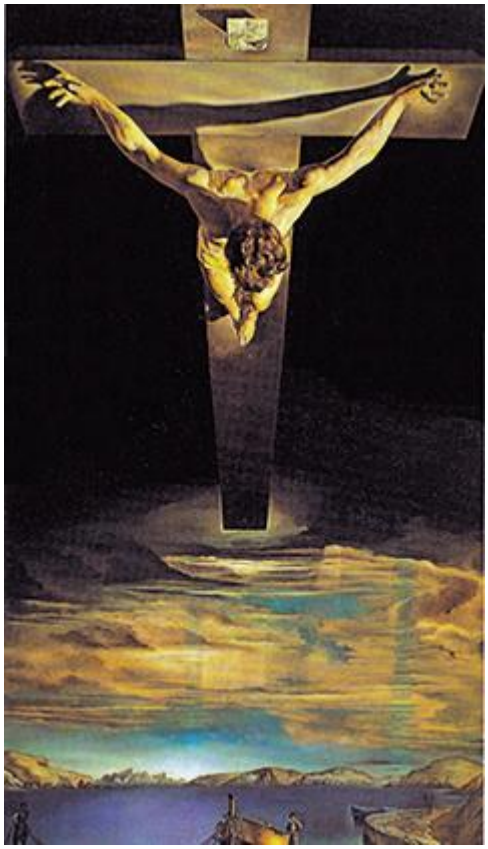
Τότε έγινε η πρώτη αλλαγή κλίμακας, που συνέφερε τον θεϊκό Σχεδιασμό. Ο Αλέξανδρος πέθανε σε απόλυτη δόξα, αλλά τη θέση του παγκοσμίως πήραν τα "κύτταρά" του. Ο ελληνικός κόσμος διασκορπίστηκε στην αυτοκρατορία του και ήταν αυτός, ο οποίος έδωσε στην αυτοκρατορία του τα λειτουργικά της χαρακτηριστικά. Η αυτοκρατορία, που έχτισε ο Αλέξανδρος, έγινε ελληνική, εξαιτίας των Ελλήνων, εφόσον ο Ίδιος δεν θα μπορούσε να το επιτύχει αυτό ως πρόσωπο. Η αυτοκρατορία αυτή "πέταξε" προς τον "Ουρανό" με "κεφαλή" τον Αλέξανδρο. Εξαιτίας των Ελλήνων η πατριαρχία στο μεγαλύτερο μέρος τού τότε γνωστού κόσμου για πρώτη και μοναδική φορά απέκτησε κάποια ανεκτά χαρακτηριστικά.

Όμως, όπως εύκολα αντιλαμβανόμαστε, το Σχέδιο τού Θεού δεν τελείωνε εκεί. Στην πραγματικότητα κάπου εκεί άρχιζε ...ή μάλλον ξανάρχιζε. Αφού ο Θεός κατάφερε και "ανέβασε" στον Ουρανό τον Υιό Του, τι θα ακολουθούσε; ...Μια νέα πτώση ακόμα πιο μεγάλη, ακόμα πιο δραματική και ακόμα πιο τραγική ...Μια πτώση, η οποία θα παράσερνε ακόμα μεγαλύτερο μέρος τής ανθρωπότητας στον αρχικό σχεδιασμό. Αυτό, δηλαδή, το οποίο θα ακολουθούσε, θα ήταν μια απόλυτη επανάληψη του Προπατορικού Αμαρτήματος. Απλά οι κλίμακες είχαν πλέον αλλάξει και επειδή εμπλέκονταν πλέον λαοί, δεν μπορούσε ένας Θεάνθρωπος να παίξει όλους τους ρόλους.

Από τη στιγμή, δηλαδή, που η λειτουργία των επιλεγμένων λαών απαιτούσε για την ολοκλήρωσή της αιώνες ολόκληρους, ευνόητο είναι πως θα ακολουθούσε επανεμφάνιση του Θεανθρώπου. Όταν, για να "πετάξει" η κοινωνία, εξαιτίας τού ελληνικού λαού, απαιτούνταν αιώνες, ευνόητο είναι πως δεν μπορούσε ένας θνητός Θεάνθρωπος να είναι στην εν ζωή "αναμονή" μέχρι την επόμενη φάση. Όταν, για να "βυθιστεί" η κοινωνία στην Άβυσσο, εξαιτίας τού εβραϊκού λαού, απαιτούνταν αιώνες ολόκληροι, ευνόητο είναι πως θα ακολουθούσε και πάλι μια νέα εμφάνιση.

Επειδή κάθε φορά ο νέος ρόλος τού Θεανθρώπου είναι διαφορετικός από τον προηγούμενο, απαιτούνταν να έχει τα τέλεια χαρακτηριστικά γι' αυτόν. Αν, για παράδειγμα, στην πρώτη

περίπτωση απαιτούνταν καλή "πτητική" ικανότητα, στη δεύτερη περίπτωση έπρεπε ο Υιός να πέσει κάτω σαν "μολύβι". Αν στην πρώτη περίπτωση ιδανικός για τον ρόλο τού "αετού" ήταν ο Υιός τής Μητέρας, τότε για τη δεύτερη περίπτωση ιδανικός για τον ρόλο τού "όφεως" θα ήταν ο Υιός τού Πατέρα. Αν στην πρώτη περίπτωση ιδανικός ήταν ένας ανεξέλεγκτος Έλληνας, στη δεύτερη περίπτωση ιδανικός θα ήταν ένας απόλυτα υπάκουος Εβραίος.

Αν έπρεπε η ανθρωπότητα μετά την "πτήση" της να πέσει στη γη και να "σέρνεται" για αιώνες, ιδανικός θα ήταν ένας Θεάνθρωπος, ο οποίος θα μπορούσε να την παρασύρει σ' αυτήν τη φάση ...Ιδανικός θα ήταν ένας Θεάνθρωπος, ο οποίος θα ήταν έτοιμος να κάνει κάθε θυσία, προκειμένου να υπακούσει στον Θεό και να υπηρετήσει το Σχέδιό Του. Αν στην πρώτη περίπτωση χρειαζόταν ένας "αετός", στη δεύτερη περίπτωση χρήσιμος θα ήταν ένας "όφις", να τον "γκρεμίσει" από την "πτήση" του ...Αυτό ήταν το Σχέδιο και ακολουθούνταν κατά "γράμμα" ...Ούτε ένα "ιώτα" δεν θα άλλαζε μέχρι να ολοκληρωθεί.

Όπως αντιλαμβανόμαστε, ο Υιός τής Μητέρας είχε αποθεωθεί, αλλά αυτό δεν θα ήταν το τέλος στην πορεία τού ανθρώπου. Αυτό θα ήταν η αρχή για μια νέα πανανθρώπινη "εκκίνηση", η οποία αφορούσε μεγάλο μέρος τής ανθρωπότητας, Για πρώτη φορά στην ιστορία ένα μεγάλο μέρος τής ανθρωπότητας θα έμπαινε σε ένα κοινό σύστημα εξουσίας και βέβαια παιδείας ...Ένα μεγάλο μέρος τής ανθρωπότητας θα "κινούνταν" πάνω στα ΙΔΙΑ απολύτως δεδομένα. Ο Υιός είχε ανέβει στο Ουρανό και ήταν επιτέλους ορατός απ' όλους και άρα τότε ήταν ευκαιρία να "ξαναπέσει" στην Άβυσσο, για να επαναληφθεί η ίδια πορεία, αλλά με τα μέγιστα δυνατά αποτελέσματα.

Αυτό ήταν το ζητούμενο με τη θυσία τού Υιού τής Γυναίκας ...Να δημιουργήσει ο αγαπητός απ' ΟΛΟΥΣ του λαούς Υιός τής Γυναίκας τη δομή τής Αυτοκρατορίας, ώστε να μπορέσει ο Υιός τού Άνδρα να τη θέσει στην παραγωγική της λειτουργία ...Να εμφανιστεί ο τρομερός Πολυδεύκης, ο οποίος θα παρέσυρε την ανθρωπότητα στην "πτήση" του κατά την αποθέωσή Του ...Στην "πτήση" Του στην αθανασία και τον Ουρανό, όπως του είχε υποσχεθεί ο Θεός ...Ο γλυκός Πολυδεύκης, ο οποίος λατρεύτηκε απ' όλον τον κόσμο. Αυτό άλλωστε σημαίνει και η λέξη Πολυδεύκης (πολύ + δεύκος: γλεύκος) ...ο πολύ γλυκός.

Μόνον ο Υιός τής Μητέρας μπορούσε να δημιουργήσει την παγκόσμια Ρώμη και μόνον αυτή η Ρώμη εξυπηρετούσε τον Υιό τού Πατέρα στον ρόλο που ακολουθούσε. Έπρεπε να βρει "θρόνο" ο Υιός τού Πατέρα και αυτόν μόνο ο Υιός της Γυναίκας μπορούσε να τον δημιουργήσει. Συμπληρωματικοί οι ρόλοι, οι οποίοι εξυπηρετούσαν ένα Μυστικό Σχέδιο

αιώνων. Γι' αυτόν τον λόγο ο Υιός τού Πατέρα "τρύπωσε" ανάμεσα στους Εβραίους και "ενανθρωπίστηκε" σε ανύποπτο χρόνο ...Τρύπωσε ανάμεσα σ' αυτούς, τους οποίους αποκάλεσε συλλήβδην "γεννήματα εχιδνών" ..."Τρύπωσε" ως "όφις" ανάμεσα σε "όφεις" ...Τρύπωσε ως Εβραίος ανάμεσα σε Εβραίους. Στόχος Του ήταν ν' αρπάξει τον θρόνο τού Υιού τής Γυναίκας και να "ρίξει" τον "αετό" στην Άβυσσο. Αυτό, το οποίο κατάφερε ο Υιός τής Γυναίκας με την απόλυτη γενναιότητα σε ατέλειωτες μάχες, του το άρπαξε ο Υιός τού Ανδρός με την απόλυτη πονηριά, χωρίς καμία απολύτως μάχη.

Αυτός ήταν ο λόγος τής εμφάνισης του Ιησού στη Γη ...Της εμφάνισης του Υιού τού Πατέρα, δηλαδή του Ιδίου στη Γη. Μόλις ο άνθρωπος και η Μητέρα του δημιούργησαν τον πρώτο Θεάνθρωπο, ο Θεός "ξανακατέβηκε" στη Γη, για να πάρει τη θέση του. Γιατί; ...Για να ξαναπέσει στην Άβυσσο. Για να ξαναβάλει τον εαυτό Του — και βεβαίως την ανθρωπότητα — στην ίδια διαδρομή, αλλά σε άλλη κλίμακα. Άρα, οι μύστες των μεγάλων Μυστηρίων, οι οποίοι είχαν μια στοιχειώδη γνώση τού Σχεδιασμού, ήταν βέβαιο ότι περίμεναν αυτήν τη μεγάλη "εμφάνιση" ...Γνώριζαν και πού να την περιμένουν ...Την περίμεναν από την εβραϊκή πλευρά ...Στον εκλεκτό λαό ...Ανάμεσα στα μέλη αυτού του λαού θα εμφανιζόταν ο Υιός τού Αρσενικού Θεού.

Τότε έγιναν όλα όσα μυστηριώδη είχαν προφητευτεί στους "πρωτόπλαστους" και εκείνη την εποχή φαίνονταν ανεξήγητα. Για να επιβληθεί αυτό το Σχέδιο, έπρεπε ο Υιός τού Άνδρα να συγκρουστεί με τον Υιό τής Γυναίκας. Αυτή η σύγκρουση δεν ήταν, η οποία ήταν γνωστή στους ανθρώπους ως προφητεία, όταν αποβλήθηκαν από τον Παράδεισο; ...Ο Υιός τής Γυναίκας θα πατούσε τον "όφι" — και άρα τον Υιό τού Άνδρα — στο κεφάλι, αλλά αυτός θα προλάβαινε να τον δηλητηριάσει. Όπως αντιλαμβανόμαστε, γι' αυτόν τον λόγο η "αχίλλειος πτέρνα" ήταν επικίνδυνο "ελάττωμα" τού Υιού τής Γυναίκας ...Την "έφτανε" ο "όφις" και όχι το "βέλος".

Όμως, το Σχέδιο έπρεπε να εξελιχθεί. Ο Υιός τού Ανδρός εμφανίστηκε σαν "φίδι" ...Έγινε ένα με τα "φίδια" τού εβραϊσμού και περίμενε τον "αετό" στην παγίδα του. Περίμενε τον ελληνικό "αετό", για να δρομολογήσει το Σχέδιο του Θεού. Γι' αυτόν τον λόγο όταν είδε να πλησιάζουν οι Έλληνες είπε "Ελήλυθεν η ώρα ίνα δοξασθή ο υιός του Ανθρώπου" Οι ανύποπτοι Έλληνες πλησίαζαν στην "παγίδα" ...Αυτοί θα τον "άρπαζαν" και θα τον ανέβαζαν στον "Ουρανό", για να "πέσει" μαζί τους στην "Άβυσσο".

Ο Ιησούς, εξαιτίας αυτού του ρόλου Του, "αποθέωσε" την Πατριαρχική εκδοχή της κοινωνίας. Παρ' όλο που ως φυσικό πρόσωπο λάτρευε τη μητέρα Του, βασικό πυρήνα τού έργου Του έκανε τη σχέση του με τον Πατέρα Του και την απόλυτη υπακοή Του στη βούλησή Του ...Απόλυτη υπακοή, ακόμα κι αν αυτό σήμαινε ότι θα έπρεπε να εγκαταλείψει, να στεναχωρήσει και να πληγώσει τη μητέρα Του. Οι αποφάσεις είχαν ληφθεί και τίποτε δεν άλλαζε, ούτε την απόφαση του Θεού ούτε τη μοίρα των ανθρώπων. Ο Υιός τού Ανδρός περίμενε τον αδελφό Του, που ήταν ο Υιός τής Γυναικός, για να τον επιτεθεί ...Ο "όφις" είχε στήσει την "ενέδρα" του και περίμενε τον "αετό" να επιτεθεί.

Όταν ο Τίτος ή ο Τραϊανός, ως κεφαλές τού ελληνικού "αετού" επιχείρησαν να καταστρέψουν την Ιουδαία, δεν γνώριζαν ότι δεν τους συνέφερε να μπουν μέσα στη "φιδοφωλιά". Δεν κατάλαβαν ότι επέτρεπαν στα "φίδια" να ανέβουν στον "αετό" τής Ρώμης. Δεν είδαν ότι ανάμεσα στα "φίδια" ήταν κι ένα μικρό, αλλά πολύ "δηλητηριώδες" "φίδι" με το όνομα Ιησούς και πολύ μικρό "σώμα" ολίγων οπαδών. Με την καταστροφή τής Ιερουσαλήμ το μεγαλύτερο μέρος των Ιουδαίων διείσδυσε στη ρωμαϊκή αυτοκρατορία. Τη "διασπορά" που έκανε με τους Έλληνες ο Αλέξανδρος — εξαιτίας της επιτυχίας του—, το έκαναν για τους Εβραίους οι αυτοκράτορες διάδοχοί του με την "επιτυχία" τους.

Ο Υιός τής Μητέρας την είχε "πατήσει" σαν άσχετος. Αντί να αφήσει το ετοιμοθάνατο "φίδι" τής πατριαρχίας να "ψοφήσει" σ' έναν κόσμο που άλλαζε, πήγε να το "σκοτώσει". Εξαιτίας των εκδικητικών του ενστίκτων πήγε να το "πατήσει", ενώ δεν υπήρχε κανένας λόγος ...Τίποτε να μην έκανε, θα το νικούσε. Τα "φίδια", αν δεν μπορούν να φύγουν από τη "φωλιά" τους, αλληλοφαγώνονται και στο τέλος πεθαίνουν. Άλλωστε και οι εμφύλιοι πόλεμοι μεταξύ των Εβραίων, εξαιτίας αυτών των κοσμογονικών αλλαγών, εκείνη την εποχή γίνονταν.

Οι νεαροί και μορφωμένοι Εβραίοι είχαν επηρεαστεί από τις κοσμογονικές αλλαγές, οι οποίες ακολούθησαν του ελληνικού θριάμβου. Ήθελαν να εξελληνιστούν και να εγκαταλείψουν το "σώμα" τού "όφεως". Η καταστροφή όμως της Ιερουσαλήμ και η αναγκαστική μετανάστευση των Εβραίων "αναζωογόνησε" την ηγεσία τους και άρα και την εσωτερική δομή τους. Ο εβραϊκός λαός, εξαιτίας των διωγμών και της εχθρικότητας του ελληνικού περιβάλλοντος της αυτοκρατορίας, παραδόθηκε και πάλι τυφλά στη φοβερή και τρομερή πατριαρχική του ηγεσία. Η καταστροφή έδωσε νέα δυναμική και νέους στόχους σε ένα "φίδι", το οποίο συντηρείται από τις στερήσεις και τις ταλαιπωρίες των δύσκολων στόχων. Η διασπορά τους μέσα στην εχθρική αυτοκρατορία ήταν χρήσιμη και σωτήρια, όπως μια καυτή και εχθρική έρημος είναι χρήσιμη και σωτήρια για ένα φίδι.

Αυτή ήταν η "ενέδρα" τού Αρσενικού Θεού. Μόνον με τον τρόπο αυτόν ο αδύναμος και σερνόμενος όφις θα νικούσε τον δυνατό, γενναίο και πλέον χαρισματικό θηρευτή τής φύσης ...Με τη γνώση. Γνώριζε τα "αντιοφικά" ένστικτα τού "αετού" και γνώριζε εξ' αρχής πού να του στήσει την "ενέδρα". Γνώριζε ότι ο "αετός" θα κυνηγούσε τα "φίδια" και αργά η γρήγορα θα έφτανε στο πιο δηλητηριώδες, που ήταν το εβραϊκό. "Τρύπωσε" ανάμεσα στους Εβραίους και περίμενε. Ήταν θέμα χρόνου ο ελληνικός "αετός" τής Μητριαρχίας να εμφανιστεί εναντίον αυτής της φαινομενικά εύκολης "λείας". Ο "αετός" δεν κατάλαβε την

παγίδα. Νόμιζε πως έχει μόνον ένα "φίδι" στη φωλιά, ενώ εκεί είχε δύο ...Δύο όμοιου είδους φίδια, που ήταν το "ενήλικο" ιουδαϊκό και το "ανήλικο" χριστιανικό. Στράφηκε εναντίον τού μεγάλου ιουδαϊκού "φιδιού" και το μικρό χριστιανικό "φίδι", που ήταν όμοιό του, το υποτίμησε. Το αποτέλεσμα ήταν το μεγάλο "φίδι" να φύγει και να αναπαραχθεί μέσα στην αυτοκρατορία και το μικρό να ανέβει στον "κορμό" τού "αετού" και να παραμείνει εκεί...Να παραμείνει εκεί και με την πρώτη ευκαιρία να τον "δαγκώσει" ...Απόλυτη αποτυχία από την επίθεση.

Έτσι την "πάτησε" ο πανίσχυρος "αετός" στην τρομερή "ενέδρα" τού Θεού. Γνώριζε ο Ιησούς πώς να νικήσει τον "αετό" ακόμα κι όταν θα φαινόταν πως ήταν χαμένος από "χέρι" ...Ειδικά όταν φαινόταν χαμένος και μάλιστα "σταυρωμένος". Γι' αυτόν τον λόγο ο Υιός τού Αρσενικού Θεού "τρύπωσε" με τη θανατηφόρα γνώση Του στον λαό αυτόν, ο οποίος επέμενε να αναζητά το "σκότος" στην πιο "φωτεινή" εποχή που γνώρισε ο κόσμος ...Στον τελευταίο ίσως λαό εκείνη την εποχή, ο οποίος επέμενε να σέρνεται σαν το "φίδι" τής πατριαρχίας την ώρα που "έλαμπε" ο Υιός τής Γυναίκας. Αυτός ήταν ο λόγος που επέλεξε ο Θεός τον πιο σκληρό κι αμετανόητο λαό τής πατριαρχίας ...Τον λαό που ήδη σκότωνε δικά του παιδιά, προκειμένου να μην αλλάξει τη φύση του ...Τον λαό για τον οποίο είχε προφητευτεί πως είναι ο "εκλεκτός" και ότι στις τάξεις του θα εμφανιστεί ο Υιός τού Θεού.

Στην πραγματικότητα η αφέλεια των Ελλήνων αυτοκρατόρων και η "καταστροφή" τής Ιερουσαλήμ έσωσε το εβραϊκό έθνος. Αν δεν γινόταν όλα αυτά και το έθνος αυτό αφηνόταν στην τύχη του, θα χανόταν ως λαός, όπως συνέβη και με τόσους άλλους ...Θα χανόταν πολύ εύκολα, εφόσον ως λαός ήταν από τους πλέον ασήμαντους της ανθρώπινης ιστορίας. Ο Σχεδιασμός τού Θεού έσωσε αυτόν τον λαό ...Ένας Σχεδιασμός, ο οποίος "επένδυσε" στα ένστικτα των ανθρώπων ...και, όταν αυτά υπάρχουν, εύκολα υπάρχει και παγίδευση. Τα ένστικτα των Ελλήνων έσωσαν τους Εβραίους ...Το μίσος τους για τα "φίδια" τής πατριαρχίας. Επί αιώνες υπέφεραν από τα "φίδια" και, όταν θεώρησαν πως έχουν τις δυνάμεις να εκδικηθούν, δεν αντιστάθηκαν στον πειρασμό ..."Δανεικά" είναι αυτά. Όταν ήταν ανήλικος ο ελληνικός "αετός", δεν υπήρχε "φίδι" τής πατριαρχίας που να μην δοκίμασε να τον εξοντώσει, τρυπώνοντας στη "φωλιά" του και στοχεύοντας κατευθείαν στα "αυγά" του.

Οι ίδιοι οι Περσικοί Πόλεμοι ήταν η μεγαλύτερη μάχη επιβίωσης που έδωσε ο "αετός" μέσα στην ίδια του τη "φωλιά" για την επιβίωσή του. Το μεγαλύτερο και ισχυρότερο "φίδι" τής πατριαρχίας εισέβαλε στη φωλιά τού "αετού", θέλοντας να εξαφανίσει τόσο τη μητέρα του όσο και τα γεννήματά της. Σε μια υπέρ πάντων μάχη επιβίωσης ο ελληνικός λαός — και άρα ο θηλυκός "αετός" — έδωσε τη νικηφόρα μάχη, κερδίζοντας τον χρόνο που απαιτούνταν για την ενηλικίωση του αρσενικού γόνου του ...Κέρδισε χρόνο, για να φτάσει η εποχή που ο λαός θα ευθυγραμμιζόταν πλέον με τον φυσικό εκπρόσωπό του, που ήταν ο Αλέξανδρος ...Με την εποχή που θα γινόταν ένας τέλειος "αετός", που θα μπορούσε να εκδικηθεί το "φίδι".

Η ελληνική Ρώμη ήταν ο μέγας "Αετός". Ο Αλέξανδρος είχε βγει από το "αυγό" του και ως Ίκαρος είχε πετάξει προς τον Ήλιο. Είχε γίνει ένας "αετός", που μπορούσε να πετάει στους

ουρανούς ...Ένας Αρχάγγελος για τους πιστούς των ασιατικών θρησκειών. Η αποθέωση αυτού του Αρχάγγελου είναι η τοποθέτηση του Πολυδεύκη στον Ουρανό. Αυτού του Αρχαγγέλου τη θέση κατέλαβε ο Ιησούς και βυθίστηκε στην Άβυσσο, παρασέρνοντας ολόκληρη την αυτοκρατορία μαζί Του. Αυτό έγινε όταν ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος παρέδωσε την αυτοκρατορία τού Αλεξάνδρου στον Ιησού. Μιλάμε για χρονολογίες-"καθρέπτες" ...Σαν να μην πέρασε μια "ημέρα". Το 323 π.Χ. αποθεώθηκε ο Αλέξανδρος με τον θάνατό του και το 323 μ.Χ. περίπου αποθεώθηκε ο νεκρός Ιησούς, αναλαμβάνοντας τη συνδιοίκηση του "αετού" ...33 χρονών αποθεώθηκαν καί οι δύο.

Από τον αετό τής Ρώμης πήγαμε στον δικέφαλο αετό τής Νέας Ρώμης. Γιατί όμως δικέφαλος "αετός" και όχι κάποιο άλλο σύμβολο, πιο γήινο. Υπάρχουν δικέφαλοι αετοί; Δικέφαλοι αετοί δεν υπάρχουν στη φύση, αλλά είναι δυνατόν ένας αετός να έχει δύο κεφάλια, όταν έχει "καταληφθεί" από ένα "φίδι" ...Αυτό, το οποίο έγινε στην περίπτωση της Ρώμης ...Αυτό περιγράφει το σύμβολο της χριστιανικής πλέον Νέας Ρώμης. Ο "όφις" πρόλαβε κι "ανέβηκε" στο "κορμί" τού Αετού και το κατέκτησε με το εβραϊκό "δηλητήριο" ...Έγινε "πειρατεία" τής ελληνικής αυτοκρατορίας από τον Ιησού ..."Κατέλαβε" το κορμί τού "αετού". Από την κυριαρχία τού Αλεξάνδρου τής Ρώμης πήγαμε στη διαρχία τού "ΑλεξανδροΙησού" τής Νέας Ρώμης. Ο νεκρός Αρχάγγελος άνοιξε τα "φτερά" του πάνω στον Σταυρό και με αυτόν ως "βαρίδιο" έπεσε σαν "μολύβι" στην Άβυσσο...

...Κανένας θνητός δεν δοξάστηκε και δεν λατρεύτηκε μετά θάνατον περισσότερο από τον Υιό τού Άνδρα ...Το αθάνατο δίδυμο των πιο ένδοξων ζωντανών-νεκρών — που δανείζει ο Ένας αθανασία στον Άλλο — ήταν πλέον μαζί ...Οι Διόσκουροι της Ρώμης είχαν πλέον ενωθεί αιώνια ...

Οι δύο θεογέννητοι Θεάνθρωποι είχαν "μπει" πλέον στο κοινό "αβγό" και μοιραζόμενοι την αθανασία περίμεναν την τελική τους γέννηση. Μετά από μια τεράστια "διαδρομή", οι Θεάνθρωποι ταυτίστηκαν και, ενώ έγιναν ένα, ήταν ταυτόχρονα και διακριτοί. Το "σπέρμα" τού Πατέρα "ξαναγύρισε" στη Μητέρα και ο Υιός Του μπήκε στην ίδια "μήτρα" με τον Υιό Της.

Ο Πολυδεύκης ήταν ο Υιός τής Μητέρας και ο Κάστορας ήταν ο Υιός τού Πατέρα. Αυτοί είναι οι αθάνατοι Υιοί τού Θεού, που είναι δύο, όπως και τα φύλα που τους γέννησαν ...Ο πιο διάσημος ζωντανός τής ιστορίας

και ο πιο διάσημος νεκρός τής ιστορίας ...Τα αγαπημένα αδέρφια, που μοιράζονται την αθανασία ...Οι κυρίαρχοι του Ουρανού, τόσο του Άνω όσο και του Κάτω Κόσμου ...Οι μόνοι αρσενικοί Θεοί τους οποίους επικαλούνταν οι Έλληνες ...Οι τρομεροί προστάτες τής ελληνικής Ρώμης. Οι Ρωμαίοι χρησιμοποιούσαν σε καθημερινή βάση τα ονόματά τους, για να εκφράσουν θαυμασμό ή μια ισχυρή εντύπωση, «mecastor!» ή «ecastor!» («μα τον Castor!») οι γυναίκες και «edepol!» («μα τον Pollux!») οι άνδρες. Ακόμα και σήμερα αυτές οι δύο μορφές δεσπόζουν σε όλα τα σημεία εξουσίας τής Ρώμης.

Αυτοί είναι τα κεφάλια τού τελικού δικέφαλου αετού τής Ρώμης ...Αυτοί είναι τα κεφάλια τού χριστιανικού κόσμου ...Τα κεφάλια τής χριστιανικής αυτοκρατορίας ...Τα κεφάλια μιας αυτοκρατορίας, η οποία κινείται στον Κάτω Κόσμο, αλλά για κάποιο μικρό διάστημα έφτασε μέχρι τις "παρυφές" τού Άνω Κόσμου. Ό,τι ακολούθησε ήταν φυσιολογικό, εφόσον το Σχέδιο έπρεπε να εξελιχθεί. Ο πατριαρχικός χριστιανισμός — ως νέος Κρόνος — καταδίωξε τους Έλληνες και νόμιζε ότι τους "ξεφορτώθηκε" με τον σταδιακό αφελληνισμό τού μηχανισμού τής αυτοκρατορίας. "Κατάπιε" εκ νέου το "αβγό" τού ελληνισμού και αυτό διατηρήθηκε ατόφιο και προστατευμένο για τους επόμενους αιώνες. Ο ελληνικός αετός, όμως, ήταν πλέον δηλητηριασμένος και δεν εκτελούσε τις δικές του σκέψεις

Με τις ελληνικές γνώσεις και με το ελληνοϊουδαϊκό "πλήρωμα" τού χριστιανισμού εξακολουθούσε να "πετάει", αλλά πλέον εκτελούσε τις εντολές τού νικητή όφι. Ο Σχεδιασμός είχε απόλυτη επιτυχία. Ο Λαβύρινθος είχε πιάσει σχεδόν το τελικό του "ύψος". Ό,τι "ύψος" κέρδισε η ανθρωπότητα με τον "αετό" τής Μητέρας, το οικειοποιήθηκε και ο "όφις" τής πατριαρχίας και μαζί του ακολούθησαν και τα υπόλοιπα "φίδια". Οι "λαθρεπιβάτες" είχαν κατακτήσει στο σώμα τού "αετού" ...Του "αετού", ο οποίος υπάκουγε απόλυτα στο κεφάλι τού όφεως, ο οποίος όμως πρακτικά ήταν νεκρός, λόγω της θυσίας Του πάνω στον Σταυρό.

Στην πραγματικότητα αυτός, ο οποίος έλεγχε το σώμα τού χριστιανισμού, ήταν ένας κοινός θρασύδειλος εβραϊκός "όφις" ...Ήταν ο αγράμματος Πέτρος ...Ο Πέτρος, ο οποίος είχε βολευτεί στο ιπτάμενο "ζόμπι" και δανειζόταν τα "φτερά" του. Με τη βοήθεια του Παύλου συντηρούσε την ελληνικότητα του "αετού", προκειμένου να έχει "αντισώματα" από τη συνύπαρξή του με τον "όφι". Με τον τρόπο αυτόν ο χριστιανισμός λειτουργούσε μέχρι τον τελευταίο αιώνα ...Τόσο η Ορθόδοξη όσο και Καθολική Εκκλησία αυτόν τον δικέφαλο Αετό διαχειρίζονταν για την επιβίωσή τους.

Η Νέα Τάξη πραγμάτων και ο Δράκων.

Το Σχέδιο, όμως, δεν είχε ολοκληρωθεί με την ίδρυση και τη λειτουργία τής απλής χριστιανικής αυτοκρατορίας. Οι χριστιανοί ήταν ένα ελληνοϊουδαϊκό "υβρίδιο", το οποίο δεν

είχε τα απόλυτα χαρακτηριστικά που εξυπηρετούσαν τον Σχεδιασμό. Όπως η ελληνική αυτοκρατορία τού Αλεξάνδρου πήρε τα τέλεια χαρακτηριστικά της όταν ο μηχανισμός της στελεχώθηκε και η εξουσία της μονοπωλήθηκε από αυθεντικούς Έλληνες, έτσι και η ιουδαϊκή αυτοκρατορία τού Ιησού θα έπαιρνε τα τέλεια χαρακτηριστικά της όταν θα στελεχωνόταν από αυθεντικούς Εβραίους ...Θα ολοκληρωνόταν όταν ο Εβραίος Θεάνθρωπος θα παραχωρούσε τη θέση Του εξ' ολοκλήρου στον εβραϊκό λαό. Όταν την πραγματική εξουσία και άρα και τις σημαντικές αποφάσεις που την αφορούσαν, θα τις έπαιρναν οι Εβραίοι τής διασποράς.

Γιατί ήταν αυτό σημαντικό; ...Γιατί οι Εβραίοι, ως ξένοι με τον χριστιανισμό, δεν θα ενδιαφέρονταν για την τύχη του και θα μπορούσαν να πάρουν αποφάσεις εις βάρος του, οι οποίες δεν θα μπορούσαν να παρθούν από τους ίδιους τους χριστιανούς. Ο δικέφαλος αετός τής Νέας Ρώμης ήταν ένα ενδιάμεσο "υβρίδιο", που δεν μπορούσε να οδηγήσει τον Σχεδιασμό στην ολοκλήρωσή του. Όπως λοιπόν έπρεπε ο αυθεντικός ελληνικός λαός να "διασπαρθεί" στην αυτοκρατορία και να αντικαταστήσει τον Θεάνθρωπο Αλέξανδρο, ώστε να κάνει στη μεγάλη κλίμακα αυτό, το οποίο ένας άνθρωπος μόνος του δεν θα μπορούσε να κάνει, έτσι έγινε και με τον Ιησού. Ο Ιησούς μόνος Του δεν μπορούσε να "κατεβάσει" την ανθρωπότητα ολόκληρη σε εκείνα τα "βάθη", τα οποία θα οδηγούσαν στην έκρηξη της τεχνολογίας και άρα προς την τελική φάση τού Σχεδιασμού ...Στην φάση όπου ΟΛΕΣ οι θρησκείες τού Κόσμου θα έπιαναν τον απόλυτο ιουδαϊκό "πάτο" τής πατριαρχίας.

Όσο άθλιος κι αν ήταν ο Πέτρος, δεν μπορούσε να νικήσει την "πτητικότητα" που πάντα διέκρινε τον υπάρχοντα και ισχυρό ελληνικό κόσμο μέσα στον χριστιανισμό ...Δεν μπορούσε να νικήσει τα ένστικτα αυτοσυντήρησης του "αετού". Ο χριστιανισμός, εξαιτίας των Ελλήνων και της συνδιοίκησης, ποτέ δεν θα απειλούσε τον ίδιο του τον "κορμό" και άρα δεν θα έκανε ανοίγματα προς τις άλλες θρησκείες. Ο "αετός αυτός επίσης ποτέ δεν θα μπορούσε να πιάσει τα απόλυτα όρια τής πατριαρχίας. Γι' αυτόν τον λόγο ποτέ δεν έγινε μια καθαρά πατριαρχική κοινωνία. Τα ελληνικά "γονίδια" τού "αετού" δεν τον άφηναν ποτέ να "σέρνεται" στον απόλυτο βαθμό.

Έπρεπε να αναλάβουν οι αυθεντικοί "εκλεκτοί" τής πατριαρχίας την εξουσία στην αυτοκρατορία τού Ιησού για να την "διαλύσουν". Έπρεπε οι αυθεντικοί Εβραίοι να αναλάβουν τα ηνία τού χριστιανισμού, για να τον κάνουν να "σέρνεται" σαν το "φίδι" ...Να τον "διαλύσουν", προκειμένου να παρασύρουν και τις υπόλοιπες θρησκείες στον δικό τους Λαβύρινθο ...Στον Λαβύρινθο, τον οποίον γνώριζαν τέλεια και τους βόλευε. Μετά την επικράτησή τους, δηλαδή, θα είχαμε "μετάλλαξη" του συστήματος, το οποίο μέχρι τότε είχε τη μορφή "αετού". Όπως οι Έλληνες έδωσαν το αυτοκρατορικό δημιούργημα του Αλεξάνδρου την ελληνική του μορφή και είδαμε τον "αετό" τής Ρώμης έτσι και οι Εβραίοι θα έδιναν στο αντίστοιχο δημιούργημα του Ιησού την καθαρά ιουδαϊκή του μορφή, για να δούμε τον "όφι" στην πιο ισχυρή του μορφή...

...Στην παγκόσμια μορφή του, την οποία όμως, χωρίς προηγουμένως να έχει εκμεταλλευτεί τον ελληνικό "αετό", δεν θα μπορούσε ποτέ να επιτύχει. Το ιπτάμενο δικέφαλο ελληνοϊουδαϊκό "υβρίδιο" τής Νέας Ρώμης έπρεπε να αλλάξει μορφή, για να πάμε στα

απίστευτα "βάθη" τής "αβύσσου" και βέβαια στα απίστευτα "ύψη" τού Σχεδιασμού. Αυτό έγινε με τους τοκογλύφους τού εβραϊσμού. Οι Εβραίοι τής "διασποράς" εντόπισαν την "κερκόπορτα" της ελληνοχριστιανικής αυτοκρατορίας και κατέλαβαν την εξουσία της ...Μια "κερκόπορτα", η οποία άνοιξε, εξαιτίας τού "ρήγματος" που προκάλεσε ο Λούθηρος.

Από αυτό το "ρήγμα" μπήκαν οι Εβραίοι στην κεντρική διοίκηση της χριστιανικής αυτοκρατορίας ...Από την προτεσταντική "πληγή" μπόρεσαν και "μόλυναν" αρχικά τον χριστιανικό "αετό" και στη συνέχεια τον "άλωσαν" ολοκληρωτικά". Από την εποχή τού Ναπολέοντα και του Ρότσιλντ στην πραγματικότητα συνδιοικούν τη χριστιανική αυτοκρατορία. Ελέγχοντας απόλυτα την "Τράπεζα της Αγγλίας", έλεγχαν απόλυτα την οικονομία τής Βρετανίας. ...Έλεγχαν την οικονομία τής μεγαλύτερης αποικιοκρατικής δύναμης της ιστορίας, και μέσω αυτής μπορούσαν να ελέγχουν το σύνολο του χριστιανισμού και όχι μόνον.

Η σημερινή Νέα Τάξη είναι το τελικό αποτέλεσμα ενός σχεδιασμού, ο οποίος διαρκώς επιδεινώνει την "υγεία" τού χριστιανικού "αετού" ...Ενός σχεδιασμού, ο οποίος έχει ξεκινήσει από την εποχή τής ναυμαχίας τού Τραφάλγκαρ και των Ναπολεόντειων Πολέμων ...Η σημερινή Νέα Τάξη είναι το τελικό αποτέλεσμα των μεταλλάξεων του χριστιανισμού ...Είναι η μετάλλαξη της θρησκείας, που ιδρύθηκε από έναν Εβραίο και μετά από αιώνες πέρασε καθαρά στη διοίκηση Εβραίων. Από τη Ρώμη τού ελληνικού Αετού πήγαμε στον δικέφαλο ελληνοχριστιανικό Αετό τής Νέας Ρώμης και από εκεί ...σε κάτι άλλο ...κάποιας άλλης Ρώμης ...Της Τρίτης Ρώμης. Τότε πραγματικά μπήκαμε στην τελική ευθεία ...Αυτό, το οποίο ήταν εξ' αρχής το ζητούμενο για τον Σχεδιασμό. Όπως και στην περίπτωση του Υιού τής Μητέρας έτσι έπρεπε και στην περίπτωση του Υιού τού Πατέρα να αντικατασταθεί ο Θεάνθρωπος πλήρως με τον αντίστοιχο λαό, ώστε να μεγιστοποιηθεί το αποτέλεσμα του προπατορικού αμαρτήματος ...Να πάει σαν "μολύβι" στον Κάτω Κόσμο όλος ο κόσμος τού Υιού.

Όλα αυτά έγιναν εξαιτίας σωρείας λαθών τής χριστιανικής διοίκησης. Ο σιωνισμός, εξαιτίας λανθασμένων χειρισμών ή ολιγωρίας τής Προτεσταντικής εξουσίας, ανέβηκε ανέλπιστα στην κορυφή τού συστήματος και από καθαρή ηλιθιότητα επιτέθηκε στον "αετό", ο οποίος στην πραγματικότητα τον "κουβαλούσε". Εκμεταλλεύτηκε τη "βάρδια" τού πιο ανίκανου, αγράμματου, ανασφαλούς και άσχετου δόγματος του χριστιανισμού και του υφάρπαξε την εξουσία.

Με συνοπτικές διαδικασίες — και χωρίς καθόλου αντίσταση — οι άσχετοι Προτεστάντες παρέδωσαν τη χριστιανική εξουσία στους

Εβραίους. Από τότε που συνέβη αυτό στην Τρίτη Ρώμη — που είναι το Λονδίνο — υπάρχει το αντίστοιχο εβραϊκό "Βατικανό", που είναι το City τού Λονδίνου ...Μια απολύτως ανεξάρτητη δομή εξουσίας μέσα στην "αυλή" τής Βασίλισσας ...Μια ανεξάρτητη επικράτεια, η οποία δεν ελέγχεται ούτε καν από το βρετανικό στέμμα ...Αυτό έκανε "κουμάντο", όταν για μυστηριώδεις λόγους τη μεγαλύτερη αποικιοκρατική δύναμη του κόσμου τη "διοικούσε" μια αγράμματη γυναικούλα όπως η Βικτόρια.

Σε αυτό το "κρατίδιο", που ασκεί τον έλεγχο και βέβαια την εξουσία στο σύνολο της χριστιανικής αυτοκρατορίας, Πατριάρχης "Άγιος" είναι ο Ρότσιλντ. Ό,τι είναι ο Πέτρος και ο Παύλος για τον "δικέφαλο αετό" τής Νέας Ρώμης είναι ο Ρότσιλντ και ο Χερτζλ για τον "δράκοντα" τής Τρίτης Ρώμης. "Άγιοι" αυτού του "δράκοντα" είναι όλοι οι γνωστοί Ροκφέλερ, Βάρμπουργκ, Γκόλντμαν, Σαγκς κλπ.. Λόγω της απληστίας του και της δόλιας φύσης του, αυτό το "φίδι" θεώρησε ασφαλές να επιτεθεί στον ίδιο τον "κορμό" τού χριστιανισμού ...Στο ίδιο το σώμα τής χριστιανικής Ρώμης. Μέσα σε ελάχιστα χρόνια "δηλητηρίασε" τόσο πολύ τη χριστιανική κοινωνία, που την έκανε στην κυριολεξία αγνώριστη.

Με πρωταγωνιστές τους πληρωμένους "δολοφόνους" τύπου Δαρβίνου, Μαρξ, Φρόιντ, Ράιχ, Μαρκούζε, Ντεριντά και Αϊνστάιν κατόρθωσαν και "αλλοίωσαν" τους βασικούς "πυλώνες" τής σκέψης, της οικονομίας αλλά και της ηθικής τού χριστιανικού κόσμου. Απευθυνόμενοι στα κατώτερα ένστικτα των ανθρώπων, κατόρθωσαν και συγκέντρωσαν στις τάξεις τους την πραγματική "χαβούζα" τής ανθρώπινης κοινωνίας ..."Δίχτυα" άπλωναν, τα οποία ψάρευαν πραγματικούς υπάνθρωπους. Από τους πρώτους πληρωμένους δολοφόνους προλετάριους και ναζιστές μέχρι τους σημερινούς σταλινικούς νεοφιλελεύθερους "αλληλέγγυους" όλοι τους "κατασκευάζονται" ιδεολογικά και συντηρούνται οικονομικά από τα συγκεκριμένα κέντρα εξουσίας. Πληρωμένοι από τους τοκογλύφους — οι οποίοι ξεκίνησαν από τον προτεσταντικό κόσμο—, άλωσαν όλα τα κράτη, για να τους τα παραδώσουν ως λεία ...Πληρωμένοι από τους τοκογλύφους, οι οποίοι σήμερα εμφανίζονται με ψευδώνυμα τύπου "επενδυτές", "δανειστές", "αξιολογητές"...

Οι τοκογλύφοι σιωνιστές από την πρώτη στιγμή που μπήκαν στα μεγάλα "σαλόνια" τής χριστιανικής εξουσίας, προσπάθησαν να εξαλείψουν όλους όσους αντιλαμβάνονταν ως εχθρούς τους ...Προσπάθησαν κυρίως να εξασθενήσουν τον ελληνισμό ...Αρχικά να τον "δηλητηριάσουν" και στη συνέχεια να τον σκοτώσουν. Σε αυτόν τον χρόνο — και εξαιτίας του φόβου τους για τον ελληνισμό — μεθόδευαν όλες τις περιπέτειές του. Η βαυαροκρατία, τα δάνεια των "Ολυμπιακών", οι προκαταβολικά "ατυχείς" ελληνοτουρκικοί πόλεμοι, η

εκστρατεία στη Ρωσία, η Μικρασιατική Καταστροφή, η κατάκτηση και ολική καταστροφή τής Ελλάδας από τους Ναζί, ο Εμφύλιος, η Χούντα ...μέχρι και το Πολυτεχνείο κλπ., ήταν όλα προτεσταντικής εμπνεύσεως χρηματοδοτούμενα από τους σιωνιστές συνεταίρους τους, προκειμένου να χάσει — όπως νόμιζαν — ο ελληνισμός την παγκόσμια επιρροή του. Νόμιζαν πως έτσι θα "εξαντλούσαν" τον προαιώνιο εχθρό τους ...Θα τον "εξαντλούσαν" σε τέτοιον βαθμό, που, όταν θα ερχόταν η κατάλληλη στιγμή, θα του έδιναν το θανάσιμο χτύπημα.

Μεθυσμένοι από τη δύναμή τους και θεωρώντας ότι ελέγχουν απολύτως τον "αποδεκατισμένο" ελληνισμό, άρχισαν τις επεμβάσεις, χωρίς να καταλαβαίνουν ότι αυτές οι επεμβάσεις είναι επικίνδυνες κυρίως για τους ίδιους. Θεωρώντας τους εαυτούς τους υπεράνω των πάντων, και χωρίς να βλέπουν πουθενά αντιπάλους άξιους να τους ανταγωνιστούν, άρχισαν να αισθάνονται σαν θεοί και άρα να μην φοβούνται να ενεργούν σαν τέτοιοι. Γι' αυτόν τον λόγο επιχείρησαν να μεταλλάξουν στον απόλυτο βαθμό τη χριστιανική κοινωνία και άρα τον δικέφαλο "αετό" ...Να μεταλλάξουν την ελληνοϊουδαϊκή χριστιανική κοινωνία στην τελική της μορφή, που είναι αυτή του δράκοντος ...Το "όφεως", δηλαδή, που μπορεί να "πετά".

Γι' αυτόν τον λόγο επιχείρησαν να "νοθεύσουν" ακόμα και την πληθυσμιακή της σύνθεση. Γκρέμισαν το ψυχροπολεμικό "μπλοκ", το οποίο οι ίδιοι είχαν δημιουργήσει και προώθησαν στις θέσεις εξουσίας — σχεδόν όλων των κρατικών εξουσιών — άθεους και προπάντων μισέλληνες κομμουνιστές. Ταυτόχρονα, ασκώντας εγκληματική πολιτική στον χώρο τής Μέσης Ανατολής, προκάλεσαν το μεγαλύτερο μεταναστευτικό "κύμα" στην ιστορία τής ανθρωπότητας. Εκατομμύρια μουσουλμάνων πέρασαν στον χριστιανικό χώρο, προκειμένου αυτός να χάσει τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του και άρα και τα ένστικτά του ...Σε έναν χώρο όπου οι άθεοι κομμουνιστές τους υποδέχονταν, προκειμένου να τους μονιμοποιήσουν εντός του χριστιανισμού ...Να τους μονιμοποιήσουν, για να τους χρησιμοποιούν εναντίον των χριστιανών οι οποίοι θα αντιδρούσαν.

Όλα αυτά έγιναν, για να αλλάξει ο χριστιανικός "αετός" ...Για να κατανικηθούν τα "ένστικτα" επιβίωσης του ελληνοϊουδαϊκού "αετού", που δεν θα "ακολουθούσε" την εβραϊκή επιλογή ...Την επιλογή να τον "θυσιάσουν", για ν' αποκτήσουν την παγκόσμια εξουσία. Αυτό ήταν το ζητούμενο για τους σιωνιστές ...Να "θυσιάσουν" τον χριστιανικό "αετό" και ως αντιπαροχή να πάρουν τον παγκόσμιο έλεγχο ...Να πάρουν τα "κομμάτια" του και να τα "ξεκοκαλίσουν" μέσα στα "λαγούμια" τού Κάτω Κόσμου. Αυτός ο σχεδιασμός ξεκίνησε το 1989. Τότε ήταν που οι "Άγιοι" τού τοκογλυφικού σιωνισμού, χρησιμοποιώντας το "κανόνι" τής FED τού Εβραίου Γκρίνσπαν, εξαπέλυσαν τη μεγαλύτερη επίθεση που έχει δεχθεί ο "αετός" τού χριστιανισμού.

"Σακατεύοντας" τον "αετό", μπόρεσαν και "άνοιξαν" όλα τα στεγανά των υπολοίπων θρησκειών. Βάζοντας "υποθήκη" τον χριστιανισμό, κατόρθωσαν και εισήλθαν εντός όλων των υπολοίπων θρησκειών. Βάζοντας την πολύτιμη "σάρκα" του "αετού" ως "δόλωμα", προσέλκυσαν όλα τα έρποντα "θηρία" τής πατριαρχίας στην "παγίδα" τους. Αυτή η "σάρκα" άλλωστε ήταν και η "αντιπαροχή" για την "επιτυχία" τους. Για να εντάξουν τις θρησκείες

στο τραπεζικό τους σύστημα, μοίρασαν τα "ιμάτια" τού χριστιανισμού. Επέτρεψαν τη λεηλασία της τεχνογνωσίας τής πιο παραγωγικής κοινωνίας στον κόσμο.

Για να μπουν οι Κινέζοι, οι Ινδοί ή οι Ιάπωνες στο τοκογλυφικό "άρμα" των σιωνιστών, έπρεπε να εκβιομηχανιστούν και αυτό γινόταν μόνον με τη χριστιανική τεχνογνωσία ...Γινόταν μόνον με τη χριστιανική "αυτοκτονία". Πώς διαφορετικά θα γινόταν αυτό, όταν οι χριστιανοί θεωρούσαν την τεχνογνωσία τους ως το απόλυτο πλεονέκτημά τους έναντι όλων των άλλων; Όταν θεωρούσαν την τεχνογνωσία τους ως το απόλυτο κεφάλαιό τους και αιτία να κάνουν πόλεμο εναντίον όποιου τη διεκδικεί; Δεν υπήρχε δηλαδή ούτε η μαθηματική περίπτωση οι χριστιανοί μόνοι τους — και για τα κέρδη τού δήθεν πλούτου — να παραδώσουν την τεχνογνωσία τους σε άλλες θρησκείες. Αυτό ήταν κάτι, το οποίο μπορούσαν να το κάνουν μόνον τα "παράσιτα" του χριστιανισμού, που η τεχνογνωσία αυτή δεν τους ανήκε και εξειδικεύονταν στη συγκέντρωση πλούτου.

Γι' αυτόν τον λόγο οι Εβραίοι — ως γνήσιοι συνωμότες — έψαξαν και βρήκαν τους κατάλληλους συνεργάτες. Φοβούμενοι δηλαδή την ενστικτώδη αντίδραση του χριστιανικού "αετού", που δεν θα δεχόταν τον "ακρωτηριασμό" του, χρησιμοποίησαν τους άθεους σταλινικούς και τους μουσουλμάνους. Γνωρίζοντας ότι κοινοί χριστιανοί με ελληνοϊουδαϊκή παιδεία δεν θα δέχονταν να θυσιάσουν τον χριστιανισμό, προώθησαν στην εξουσία κομμουνιστές, οι οποίοι όχι μόνον "έτρεφαν" τα ίδια αντιχριστιανικά αισθήματα με τους Εβραίους, αλλά είχαν και τους ίδιους εχθρούς. Οι κομμουνιστές όχι μόνον λάτρευαν τους Εβραίους "πατέρες" τής ιδεολογίας τους, αλλά μισούσαν τους χριστιανούς και ταυτόχρονα ήταν φοβεροί μισέλληνες. Δεν είχαν κανένα πρόβλημα να διαλύσουν το χριστιανικό κεφάλαιο και να κάνουν ζημιά στον ελληνισμό. Δεν είχαν κανένα πρόβλημα να διαλύουν τις χριστιανικές κοινωνίες και να επιχειρήσουν ακόμα και να ισοπεδώσουν την ελληνική.

Για να μην συναντήσουν αυτές οι αυθαίρετες ηγεσίες κοινωνικές αντιδράσεις, "πλημμύρισαν" τα κράτη με μουσουλμάνους, προκειμένου ν' αναπτύξουν μέσα σ' αυτά συλλογικές άμυνες. Εβραίοι χρηματοδότες κρύβονταν πάντα πίσω από τις οργανωμένες αντιχριστιανικές και ανθελληνικές πολιτικές. Εβραίοι χρηματοδότες ήταν οι χορηγοί όλων των κομμουνιστών ηγετών, οι οποίοι επιβλήθηκαν στην υποτιθέμενη εποχή τής νίκης τού καπιταλισμού. Εβραϊκής ιδιοκτησίας ΜΜΕ έπαιρναν τα κομμουνιστικά "σκουπίδια" και τα "γυάλιζαν", προκειμένου να τα εμφανίσουν στους λαούς σαν ιδανικές επιλογές εξουσίας. Όλα τα "σκουπίδια" τού κομμουνιστικού "βόθρου", αντί να εξαφανιστούν στον "πάτο" τής κοινωνίας, "επέπλευσαν" και κυριάρχησαν ...Μέρκελ, Ολάντ, Μπαρόζο, Ρέτζι κλπ. ήταν όλοι τους επιλογές τού εβραϊκού "φιδιού".

Την ίδια ώρα οργάνωναν τις "άμυνές" τους. Εβραίοι χρηματοδότες κρύβονταν πίσω από τις ΜΚΟ, οι οποίες δημιουργούν και κατευθύνουν κατά βούληση τα "κύματα" των λαθρομεταναστών. Ο ίδιος Σόρος είναι δηλαδή ταυτόχρονα χρηματοδότης και υποστηρικτής των "Τσιπραίων" που κυβερνάνε, αλλά και όλου αυτού του μηχανισμού, ο οποίος προκαλεί μεταναστευτικά "κύματα. Ο ίδιος Σόρος είναι αυτός, ο οποίος πληρώνει τους δολοφόνους του ISIS που δημιουργούν τους πρόσφυγες και ο ίδιος είναι χρηματοδότης των "ευαίσθητων" Κωνσταντίνου των ΜΚΟ, οι οποίοι τους "μοιράζουν" στις χριστιανικές χώρες.

Ήταν υποχρεωμένοι να χρηματοδοτήσουν όλες αυτές τις καταστάσεις, γιατί φοβούνταν την αντίδραση ενός κοινωνικού συστήματος, το οποίο έβλεπε ως δύναμή του το βιομηχανικό κεφάλαιο και δεν θα δεχόταν να γίνει το κεφάλαιο αυτό το μέσον του σιωνισμού, για ν' αποκτήσει την παγκόσμια εξουσία.

Το "τίμημα", δηλαδή, το οποίο πλήρωσε ο χριστιανισμός για την εβραϊκή παγκόσμια Νέα Τάξη, ήταν τρομακτικά μεγάλο. Τότε έγινε ο σχεδιασμός πραγματικά παγκόσμιος και η πατριαρχία τού Βάαλ επικράτησε παγκοσμίως. Τότε τα "φίδια" τού Βάαλ τράβηξαν ΟΛΕΣ τις θρησκείες στα τραπεζικά τους "λαγούμια". Τότε πραγματικά οι σιωνιστές ένιωσαν σαν Θεοί ...Θεοί, οι οποίοι ένωσαν όλες τις υπάρχουσες θρησκείες κάτω από την εξουσία τους. Πόσο όμως ρεαλιστικός θα ήταν ένας τέτοιος στόχος; Πόσο κοντά στην πραγματικότητα ήταν, όταν προσπαθούσαν να υποκαταστήσουν τον Θεό; ...Το αποτέλεσμα είναι κωμικοτραγικό. Το σύστημά τους έγινε ένας ανάπηρος ψευδοδράκων ...Ένας "όφις" μεταμφιεσμένος σε "δράκοντα" με "φτερά" δανεικά από τον ελληνισμό, τα οποία όμως δεν μπορούν να σηκώσουν το βάρος του ...Μιλάμε για τη "ντροπή" των "ιπαμένων" ...Μιλάμε για πτητική ικανότητα κότας. Γιατί δεν μπορούν να "πετάξουν"; ...Γιατί το μυστικό τής ελληνικής πτήσης είναι το μικρό "βάρος" σε συνδυασμό με τα μεγάλα "φτερά"...

...Οι μικρές απαιτήσεις από τους ευεργετημένους σε συνδυασμό με τη μεγάλη γνώση των ευεργετών είναι το μυστικό της "πτητικής" ικανότητας των Ελλήνων. Πρέπει να θυσιάζεσαι για τους λαούς και όχι να τους θυσιάζεις για την "κονόμα". Πρέπει να δίνεις στους λαούς περισσότερα απ' ό,τι τους παίρνεις, για να μπορείς να "πετάς" από πάνω τους. Δεν μπορείς να παίρνεις περισσότερα απ' όσα δίνεις, γιατί "βαραίνεις" και πέφτεις. Πώς είναι δυνατόν να "πετάξουν" τα εβραϊκά "ερπετά", όταν το μόνο που γνωρίζουν είναι να αρπάζουν από τους λαούς και κάθε τόσο οι λαοί να τους πατάνε στο "κεφάλι"; Πώς είναι δυνατόν να "πετάξουν" τα εβραϊκά "ερπετά", όταν με τραγουδάκια, παραμυθάκια και μερικές συνταγές αναψυκτικών θέλουν να αρπάξουν δισεκατομμύρια από τους λαούς; ...Αυτά είναι τα "παπατζηλίκια" τής Νέας Τάξης.

Θεώρησαν ότι μπορούσαν όλο αυτό να το "καμουφλάρουν" με τον έλεγχο της παγκόσμιας γνώσης. Θεώρησαν ότι μπορούσαν να το "καμουφλάρουν" με τη μαζική "πώληση" πτυχίων επιπέδου φαστ φουντ ...Τυπωμένα "χαρτιά υγείας" ανθρωπιστικών και κοινωνιολογικών "επιστημών". Θεώρησαν ότι με "καθρεπτάκια" θα ξεγελούσαν τους "ιθαγενείς". Στην πραγματικότητα προσπαθούν με την ελληνική γνώση — την οποία πουλάνε ως "χρυσάφι" στα δικά τους Χάρβαρντ — να μιμηθούν την "επιτυχία" τού Αλεξάνδρου. Αυτό ήταν το σχέδιό τους ...Ένα copy-paste τής ελληνικής "επιτυχίας". Ό,τι έκανε ο Αλέξανδρος με την παιδεία, προκειμένου να εντάξει τους λαούς τής Ασίας στην αυτοκρατορία του, ήθελαν να το κάνουν και οι ίδιοι με τις διαφορετικές θρησκείες.

Ακόμα όμως κι εκεί ήταν άπληστοι, γιατί το "φίδι" δεν αλλάζει ποτέ. Ακόμα κι αυτά, τα οποία ήδη είχαν χαρίσει οι Έλληνες, αυτοί θα τα πουλούσαν ...Θα πουλούσαν δηλαδή την παλιά Δωρεά των Ελλήνων, για να εξασφαλίσουν "πίστωση" χρόνου και να κλέβουν τους "ευγνωμονούντες" λαούς. Θα "πουλούσαν" τη Δημοκρατία — την οποία είχε προ πολλού χαρίσει ο Αλέξανδρος στους λαούς — και οι λαοί θα τους λάτρευαν. Θα τους "λάτρευαν"

όπως βλέπουμε σήμερα να τους "λατρεύουν" οι Ιρακινοί ή οι Λίβυοι, τους οποίους τους "εκδημοκράτισαν". Με τα αρχαία "φτεράκια" το κοιλιόδουλο "ερπετό" δεν μπορεί να "πετάξει" ...Μετά βίας κινείται.

Αυτό, το οποίο έχει σημασία, δεν είναι αυτό το οποίο πέτυχαν, αλλά αυτό που δοκίμασαν να πετύχουν. Στην κυριολεξία θέλησαν να υποκαταστήσουν τον Θεό και να πάρουν τη θέση Του. Ως άπληστοι Μνηστήρες επιχείρησαν ν' αρπάξουν τον κόσμο Του. Εξαιτίας αυτού του στόχου θέλησαν να επέμβουν ακόμα και στο επίπεδο του Σχεδιασμού ...Να επιταχύνουν υποτίθεται κάποιες "ζυμώσεις" πριν Αυτός προλάβει να γυρίσει ...κι αν γυρίσει να 'ναι αργά. Ακόμα και το κράτος τού Ισραήλ το ίδρυσαν με αυτόν τον στόχο. Δεν το έκαναν από αγάπη προς τους ομοεθνείς τους Εβραίους. Την αγάπη τους προς αυτούς την έδειξαν όταν χρηματοδοτούσαν τον Χίτλερ και στην ουσία χρηματοδοτούσαν το Ολοκαύτωμα. Αυτό το έκαναν για άλλους λόγους, οι οποίοι έχουν σχέση με την αποκρυφιστική γνώση που έχουν στην κατοχή τους. Γνωρίζουν πως, για να οριστικοποιηθεί ο Σχεδιασμός — και άρα για να επιστρέψει ο Θεάνθρωπος—, θα έπρεπε να υπάρχει κράτος Ισραήλ και αυτό το δεδομένο προσπάθησαν να το εξασφαλίσουν, όταν απέκτησαν την ισχύ να το κάνουν...

...Περί αυτού πρόκειται. Μέχρι και τον "Μεσσία" θέλησαν να "κατασκευάσουν" από τα δικά τους μέλη. Έφτασαν σε σημείο να αφήνουν υπονοούμενα ότι ο μελλοντικός Μεσσίας είναι φυσικός απόγονος του Ρότσιλντ. Στην κυριολεξία προσπάθησαν μόνοι τους να "σφυρίξουν" τη "λήξη" τού αγώνα τη στιγμή που θεωρούσαν ότι τους συνέφερε και άρα όταν προηγούνταν των κυρίων αντιπάλων τους — και άρα των Ελλήνων—. Τα "ερπετά" τής γης προφανώς "ζαλίστηκαν" από τα "ύψη" στα οποία ταξίδευαν ως "λαθρεπιβάτες" πάνω στον ελληνικό "αετό" ..."Ζαλίστηκαν" και προφανώς "μέθυσαν", γιατί δεν εξηγείται διαφορετικά η αυτοκαταστροφική τους μανία.

Γιατί μιλάμε για αυτοκαταστροφική μανία; ...Γιατί, όταν είσαι ένα "ερπετό"-λαθρεπιβάτης πάνω σε έναν "αετό", το τελευταίο πράγμα που σε συμφέρει να κάνεις είναι να τον σκοτώσεις. Σε συμφέρει όχι μόνον να μην τον απειλείς, αλλά να μεριμνάς για την υγεία του, προκειμένου να απολαύσεις τα καλά μιας "πτήσης", την οποία είναι αδύνατον να απολαύσεις με τις δικές σου δυνάμεις. Τι σημαίνει πρακτικά αυτό; ...Ότι οι Εβραίοι μια χαρά βολεμένοι ήταν στη χριστιανική αυτοκρατορία. Ειδικά με το "κόλπο" τού Ολοκαυτώματος, είχαν εξασφαλίσει τη θέση τής "ιερής αγελάδας" μέσα στη χριστιανική κοινωνία. Κονομούσαν ασύστολα και δεν τους ενοχλούσε κανένας. Ούτε φόρους πλήρωναν. Όποιος τολμούσε να τους αμφισβητήσει, του έβαζαν μια "ταμπέλα" ρατσιστή και αντισιωνιστή και τον "τελείωναν". Δεν είχαν δηλαδή λόγους πραγματικούς να κάνουν τέτοιο "άλμα" και στην πραγματικότητα να βρεθούν "απέναντι" απ' όλους τους λαούς και κυρίως από τους χριστιανούς. Η μόνη εξήγηση, που μπορεί να δοθεί, είναι ότι τους παρέσυρε η άπληστη "φύση" τους.

Είναι προφανές πως όλα όσα απολάμβαναν δεν τα εκτίμησαν στη σωστή τους βάση και λειτούργησαν με διαφορετικό τρόπο. Τώρα — και στην εποχή που θεωρούν ότι κατέχουν την απόλυτη δύναμη — θέλησαν να επιτεθούν και να δώσουν τη χαριστική βολή στον μισητό γι' αυτούς ελληνισμό. Επί δύο αιώνες τον συρρίκνωναν διαρκώς, προσπαθώντας να

"ακυρώσουν" το έργο τής διασποράς τους από τον Αλέξανδρο. Τώρα, που τους "ξερίζωσαν" απ' όλη την Ανατολική Μεσόγειο, θεωρούν ότι έχουν τη μεγάλη τους ευκαιρία. Προφανώς το κτήνος τού σιωνισμού ήθελε να κλείσει άπαξ και δια παντός τους λογαριασμούς του με τους μισητούς Έλληνες. Έτσι εξηγείται και η βιασύνη τους να "λύσουν" το "μακεδονικό" ζήτημα και ν' αποσυνδέσουν την έννοια της Μακεδονίας από αυτήν της Ελλάδας.

Η σημερινή επίθεση του Παγκοσμίου Συστήματος της Νέας Τάξης στην Ελλάδα δεν είναι παρά μια επανάληψη των Περσικών Πολέμων. Οι δυνάμεις του "όφεως", έχοντας επίγνωση της πίεσης που ασκούν στους λαούς, φέρνοντάς τους στα απώτατα όρια, γνωρίζουν ότι κινδυνεύουν με αντίδραση. Γνωρίζουν ότι, στριμώχνοντας τους λαούς, θα υπάρξει αντίδραση. Πού όμως θα είναι η αντίδραση αυτή πιο επικίνδυνη; ...Εκεί όπου μπορούν να ξεφύγουν από τον εγκλωβισμό ...Εκεί όπου υπάρχει δυνατότητα να "πετάξει" το θύμα τους ...Εκεί όπου η πίεση μπορεί να σπάσει επικίνδυνα "αυγά". Εκ των δεδομένων, δηλαδή, θα έπρεπε να λάβουν προληπτικά μέτρα εις βάρος τού ελληνισμού ...Εις βάρος τής Μητέρας με τον επικίνδυνο γιο...

...Αυτούς προσπαθούν να αλυσοδέσουν με ένα τεράστιο χρέος ...Να τους δεσμεύσουν για τις επόμενες γενιές, νομίζοντας πως έτσι εξασφαλίζουν την άμυνά τους. Η σιωνιστική Νέα Τάξη τού πατριαρχικού "όφεως" επιτίθεται ξανά στη "φωλιά" τού "αετού", θέλοντας να προλάβει ανεπιθύμητες εξελίξεις. Έχοντας γνώση πως ένα αμιγώς ελληνικό κράτος μπορεί να "γεννήσει" εκ νέου "αετό", φοβάται ...Ένας φόβος, ο οποίος γίνεται τρόμος όταν σκέφτονται ότι στη λήξη τού Σχεδιασμού ο Υιός τής Γυναίκας θα είναι ένα φυσικό πρόσωπο και θα είναι ταυτόχρονα και Υιός τού Ανδρός ...Όταν σκέφτονται ότι στο ελληνικό "αυγό" κυοφορούνται τα τρομερά "δίδυμα", που είναι πλέον Ένα.

Δυστυχώς γι' αυτούς, την "πάτησαν". Ήρθε η σειρά τους και την "πάτησαν" κι αυτοί. Όπως την "πάτησε" κάποτε ο "αετός", έτσι την "πάτησε" σήμερα και ο "όφις". Όπως την "πάτησαν" κάποτε οι Έλληνες, έτσι την έχουν "πατήσει" ήδη οι Εβραίοι. Τα ένστικτα του "όφι" τον πρόδωσαν και η τάση του για εκδίκηση είναι αυτή που τελικά θα "σώσει" τους Έλληνες. Τι είχαμε πει για το λάθος των Ελλήνων αυτοκρατόρων του "αετού" τής Ρώμης; ...Ακολούθησαν τα ένστικτά τους και άθελά τους έσωσαν τον "όφι", γιατί η διασπορά τού έδωσε τη δυνατότητα να επιβιώσει σε ένα εξαιρετικά εχθρικό περιβάλλον, που για την επιβίωσή του ήταν "ιδανικό". Η συγκέντρωσή των "όφεων" σε έναν χώρο τους απειλούσε με θάνατο. Η αφέλεια των Ελλήνων αυτοκρατόρων τής Ρώμης να επιτεθούν στη "φωλιά" των "φιδιών" τα έσωσε, γιατί τα "σκόρπισε" και τους έδωσε χώρο να κρυφτούν, να τραφούν και να επιβιώσουν.

Σε μια ανάλογη περιπέτεια επιβίωσης κινδύνευαν να μπουν και οι Έλληνες στα χρόνια τού "όφεως", αλλά κι αυτοί σώθηκαν από την αφέλεια των εχθρών τους. Οι Έλληνες έσωσαν τους Εβραίους αλλά και οι Εβραίοι με τη σειρά τους θα αποδειχθούν οι μεγάλοι "σωτήρες" των Ελλήνων. Γιατί συνέβη αυτό; ...Γιατί στους αιώνες που προηγήθηκαν ο ελληνισμός έφτασε στο χείλος τής καταστροφής. Η μεγάλη "διασπορά" των προηγούμενων αιώνων τους εξασθένιζε και μέσα στον χρόνο τους κατέστρεφε. Σχεδόν είχε εξαφανιστεί ο ελληνισμός από τα παράλια της Μεσογείου όπου κάποτε κυριαρχούσε. Είχε διαλύσει η μεγάλη "μήτρα" που γεννούσε τους Έλληνες και δεν υπήρχε μια μεγάλη και σκληρή κοινωνία-Μητέρα να τους σκληραγωγεί. Οι ανά τον κόσμο διάσπαρτες μικρές ελληνικές κοινότητες γίνονταν ολοένα και πιο αδύναμες και "απορροφούνταν" από τον κοινωνικό τους περίγυρο. Οι ατόφιες ελληνικές κοινότητες "φυλλοροούσαν" και γίνονταν όλο και μικρότερες. Μικρότερες "μήτρες", όμως, γεννάνε μικρότερα και πιο αδύναμα "γεννήματα".

Οι απόγονοι του λαού των μεγαλόσωμων "αετών" έμοιαζαν όλο και περισσότερο με μικρόσωμα "κοράκια", τα οποία περιόριζαν τις φιλοδοξίες τους στη μάχη τής επιβίωσης ...Μια επιβίωση, που, για τόσο "προικισμένους" ανθρώπους, ήταν εύκολη. Επειδή επιβίωναν εύκολα στις πατριαρχικές κοινωνίες, δεν τις αμφισβητούσαν και πολύ περισσότερο δεν έρχονταν σε σύγκρουση μ' αυτές ...Βολεύονταν στο να "σταυροκοπιοπούνται" και να παριστάνουν τους ιουδαιοχριστιανούς. Μεγάλη Ελλάδα, Μικρά Ασία, Αίγυπτος, Συρία κλπ., διαρκώς έχαναν τις ελληνικές τους "δυνάμεις".

Αντιλαμβανόμενος τα πράγματα ο "όφις" με βάση τις δικές του γνώσεις και ανάγκες — και άρα λανθασμένα—, νόμιζε ότι, "κυνηγώντας" τη "διασπορά" τους σε όλα τα μήκη και τα πλάτη τής αυτοκρατορίας, θα τους κατέστρεφε. Νόμιζε ότι "ξεριζώνοντάς" τους και συγκεντρώνοντάς τους σε μια "φωλιά", θα μπορούσε να τους οδηγήσει στον αλληλοσπαραγμό και στον θάνατο, όπως γίνεται με τα "φίδια". Αυτό, όμως, είναι λάθος ...Εκεί την "πάτησε" ο "όφις" τής πατριαρχίας. Τα "φίδια" είναι αυτά που έχει νόημα να τα συγκεντρώνεις σε ένα σημείο, γιατί, όταν εγκλωβίζονται σε μία "φωλιά", εξουδετερώνονται και αλληλοκατασπαράσσονται, γιατί δεν μπορούν να ξεφύγουν ...Όποιο σε απειλεί και θέλεις να το σκοτώσεις, το πιάνεις και το σκοτώνεις. Όμως, το ίδιο όμως δεν ισχύει με τους "αετούς". Οι "αετοί" πετάνε.

Όταν λοιπόν συγκεντρώνεις τους Έλληνες σε έναν περιορισμένο χώρο, τους αναζωογονείς. Στην πραγματικότητα επιταχύνεις τον εφιάλτη σου. Όταν φοβάσαι μήπως κάποιος απ' αυτούς "πετάξει", πρέπει να ενεργήσεις προκαταβολικά, γιατί, όταν τον εντοπίσεις ως εχθρό, δεν είναι σίγουρο ότι μπορείς να τον πιάσεις και να τον σκοτώσεις ...Από τον

εντοπισμό τού υπόπτου που σε απειλεί μέχρι την εξουδετέρωσή του έχεις πολύ λίγο και πολύ συγκεκριμένο χρόνο στη διάθεσή σου για να το κάνεις. Αυτό όμως είναι "λοταρία" και πρέπει να είσαι πολύ τυχερός να πέσεις στη σωστή ώρα ...Στην ώρα τού να καταλάβεις ποιος σε απειλεί πριν αυτός αποκτήσει πτητική ικανότητα. Ως εκ τούτου αλλάζεις την τακτική σου. Το είδος είναι αυτό που πρεπει να καταστρέψεις και όχι ν' αναζητάς το άτομο που σε απειλεί ...Εκεί εστιάζεις και κάνεις ζημιά. Το είδος των "αετών" καταστρέφεται από τη μεγάλη διασπορά και μόνο. Όσο πιο πολύ διασκορπούνται, τόσο πιο μικροί κι ασθενικοί γίνονται. Όσο πιο πολύ "διασταυρώνονται" με άλλα "είδη" άλλων κοινωνιών, τόσο εξασθενούν και χάνονται.

Αντίθετα, όταν τους συγκεντρώνεις, ενισχύεις το είδος τους. Γιατί; ...Γιατί αναπαράγονται μεταξύ τους ...Γιατί, όταν θα κινδυνεύσουν να πεθάνουν — από τη δυσκολία να επιβιώσουν—, θα "πετάξουν". Όταν λοιπόν τους συγκεντρώνεις όλους μαζί, τους ενισχύεις, γιατί δεν τους δίνεις την ευκαιρία να επωφελούνται από άλλους λαούς σαν "κοράκια" και αναγκαζόμενοι να λειτουργούν ανταγωνιστικά ο ένας με τον άλλο, ισχυροποιούνται ...Εκπαιδεύονται και "αγριεύουν". Επιπλέον, όταν τους συγκεντρώνεις, τους μεγεθύνεις, γιατί απλούστατα όλοι μαζί ξαναδημιουργούν τη Μεγάλη Μητέρα. Πολλές διάσπαρτες και αδύναμες "μήτρες" ενώνονται σε έναν χώρο και φτιάχνουν μία μεγάλη "μήτρα".

Σε αυτό το σημείο φάνηκε η άγνοιά τους. Έβλεπαν τον διασκορπισμένο ελληνισμό και δεν καταλάβαιναν το πώς αυτός λειτουργούσε. Δεν κατάλαβαν ότι, συγκεντρώνοντας τις μικρές διάσπαρες ελληνικές κοινότητες σε έναν πολύ συγκεκριμένο χώρο, στην πραγματικότητα έπαιρναν τα πολλά μικρά ελληνικά "αυγά" — τα οποία βρίσκονταν σε αναμονή "επώασης" μέσα στην αχανή "κοιλιά" τού πατριαρχικού Κρόνου — και τα έκαναν ένα "μεγάλο". Αυτά, τα οποία φαίνονταν σαν ακίνδυνες νεκρές "πέτρες" και είχαν διασκορπιστεί με την "πτώση" τού Αλεξάνδρου, ήταν "αυγά" τού ελληνισμού.

Μετά από αιώνες ελληνικής "διασποράς" πήγαν οι άσχετοι και ξαναδημιούργησαν το μεγάλο ελληνικό "αυγό", το οποίο είναι περίπου όμοιο με αυτό που "γέννησε" τον Αλέξανδο ...Ξαναδημιούργηαν ομοιογενή ελληνικό λαό. Χωρίς να ξέρουν σε ποιο αυγό απ' όλα αυτά τα πολλά "αυγά" έχει γίνει ήδη η "σύλληψη" και ενώνοντάς τα, αύξησαν τις δυνατότητές του. Από εκεί και πέρα είναι θέμα λογικής. Όσο πιο μεγάλο είναι αυτό το "αυγό", τόσο μεγαλύτερο το "πρόβλημα" που θα βγει από εκεί μέσα. Θέμα χρόνου ήταν, δηλαδή, να γεννηθεί ο Υιός Τής Μητέρας, που, ως χριστιανός, ήταν "μπολιασμένος" και με τη Γνώση τού Πατέρα. Όταν μετά — σκεπτόμενος ως "όφις" — θα πας να τους "κάψεις", για να επιταχύνεις τις εξελίξεις, μπορεί να μην έχεις προλάβει τις εξελίξεις αυτές.

Το ακόμα χειρότερο βέβαια είναι άλλο. Οι διώκτες τού ελληνισμού όχι μόνο δεν γνωρίζουν τις ιδιότητες του ελληνισμού, αλλά δεν γνωρίζουν ούτε τον γενικό Σχεδιασμό. Ως εκ τούτου κάνουν απανωτά λάθη. Καταστρέφοντας τον χριστιανισμό, στην πραγματικότητα καταστρέφουν τη "φυλακή" τού ελληνισμού. Καταστρέφοντας τον χριστιανισμό, δίνουν "ουρανό" στους Έλληνες ...Δίνουν "ουρανό" σ' αυτούς που μπορούν να γεννήσουν "αετό". Μέχρι εκείνη τη στιγμή ο κίνδυνος αυτός δεν υπήρχε. Ο πατριαρχικός χριστιανισμός είχε "καταπιεί" τον ελληνισμό και για όσο διάστημα ίσχυε αυτό θα ήταν δύσκολο ένας Έλληνας

να "σπάσει" το "αυγό" που τον φιλοξενεί. Ο χριστιανισμός γνώριζε τον ελληνισμό και μπορούσε έστω και δύσκολα να τον ελέγχει. Ο χριστιανισμός ήταν πανίσχυρος και το ελληνικό "αυγό" ήταν εγκλωβισμένο μέσα στο πανίσχυρο "κορμί" του. Αυτός ο χριστιανισμός ήταν το μεγάλο και σχεδόν ανίκητο πρόβλημα για τον ελληνισμό.

Μπορεί η "κατάποσή" του απ' αυτόν να ήταν επί αιώντες σωτήρια, αλλά στην εποχή κατά την οποία αναμενόταν η επάνοδός του, αυτό θα ήταν το μεγαλύτερό του πρόβλημα. Έπρεπε να διασπαστεί το "σώμα" τής χριστιανικής πατριαρχίας, για να εμφανιστεί ο ελληνισμός εκ νέου. Θα έπρεπε να διασπαστεί, γιατί η μόνη διαφορετική περίπτωση που υπήρχε για να επανέλθει ήταν να τον "ξεράσει" ο χριστιανισμός και αυτό δεν θα το έκανε ποτέ με τη θέλησή του, γιατί θα τον κατέστρεφε το "γέννημά" του. Ο Κρόνος γνωρίζει τι τον περιμένει αν "ξεράσει". "Ξεκοιλιάζοντας" οι Εβραίοι στην κυριολεξία τον χριστιανισμό, εμφανίζουν το ελληνικό "αυγό" στον κόσμο. Διέλυσαν το "κορμί" τού χριστιανικού "αετού" κι απελευθερώθηκε το ελληνικό "αυγό". Ό,τι "επωάστηκε" μέσα του δεν χρειάζεται καν να δώσει τη μάχη του με τον χριστιανικό Κρόνο.

Όλα αυτά έγιναν, γιατί απλούστα οι Εβραίοι αυτοκράτορες της Τρίτης Ρώμης είναι παντελώς άσχετοι. Δεν κατάλαβαν τις ιδιομορφίες τού αντιπάλου τους. Δεν κατάλαβαν ότι οι Έλληνες έχουν συγκεντρωθεί επικινδύνως στην ιστορική τους πατρίδα και έχουν αλλάξει χαρακτηριστικά ...Έχουν ισχυροποιηθεί ακόμα πιο πολύ κι απ' τους αρχαίους προγόνους τους και έχουν γίνει ΚΑΙ χριστιανοί. Πιο ισχυροί από ποτέ, ακόμα κι αν δεν το έχουν συνειδητοποιήσει και οι ίδιοι. Είναι πανίσχυροι, γιατί είναι θεογέννητοι Υιοί λόγω Μητέρας, όπως οι αρχαίοι πρόγονοί τους, αλλά ταυτόχρονα είναι και "εκλεκτοί" ως υιοθετημένοι και οι ίδιοι από τον Πατέρα.

Στη σημερινή τους μορφή έχουν τη γνώση τής Μητέρας, η οποία τους διαπαιδαγωγεί και ταυτόχρονα έχουν και τη Διαθήκη τού Πατέρα για "φορτίο". Είναι οι μόνοι στον κόσμο, οι οποίοι πληρούν τα χαρακτηριστικά που θα έχει ο Θεάνθρωπος της τελικής ευθείας ...Ο Θεάνθρωπος, ο οποίος θα έχει τον Θεό Πατέρα και Μητέρα ...Ο ανίκητος Δράκων των Γραφών ...Ο Δράκων ο Μέγας. Αυτό ακριβώς είναι ο Δράκων ...Είναι το ον, το οποίο έχει πάρει από τον Πατέρα Του τον κορμό τού "φιδιού" και από τη Μητέρα Του τα "φτερά" τού αετού ...Είναι ένας ιπτάμενος "όφις".

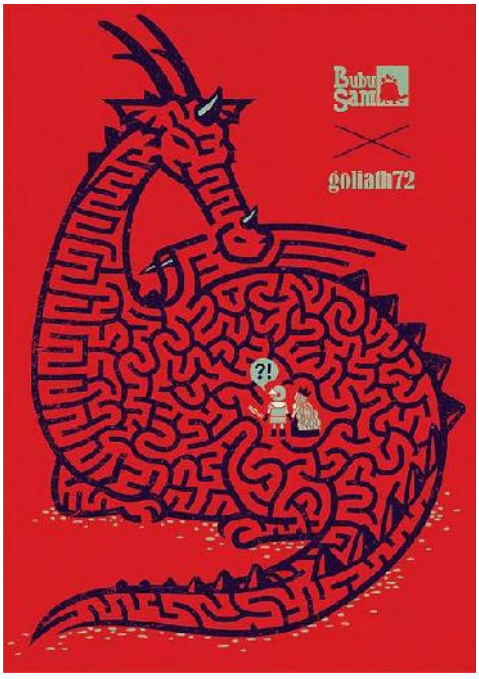

Σε αυτού του επικίνδυνου "όντος" τη "φωλιά" οι σιωνιστές θέλησαν να μπουν — και τελικά μπήκαν πιο δυνατοί από ποτέ—, αλλά την "πάτησαν". Γιατί; ...Γιατί δεν γνώριζαν — κι εξακολουθούν να μην γνωρίζουν —

τι τους περιμένει μέσα σ' αυτήν. Δεν ξέρουν πού "μπαίνουν" και αγνοούν ότι πάντα υπάρχει ο κίνδυνος της "ενέδρας". Το Μυστικό Σχέδιο έχει μπει επιτέλους στην τελική του ευθεία και ο Πατέρας τα έχει "βρει" με τη Μητέρα. Ο Υιός έχει πάρει τα τελικά χαρακτηριστικά. Έχει ενοποιηθεί πλέον η Γνώση, η οποία είχε διαχωριστεί σε αρσενική και θηλυκή ...Έχουν συνδεθεί πλέον τα Έπη με τις Διαθήκες ...Έχουν ενωθεί οι Γνώσεις των αυτοκρατοριών ...

Έχει γίνει ενιαία η Γνώση των ζωντανών με τη Γνώση των νεκρών. Οι Διόσκουροι μέσα στο "αυγό" έχουν γίνει Ένα, και άρα Διόσκουρος ...Τα δίδυμα της ζωής και του θανάτου έχουν ταυτιστεί. Ο Υιός, τον οποίον αναζητούν τα σιωνιστικά "φίδια", δεν έχει τα χαρακτηριστικά που γνωρίζουν, γιατί οι σύγχρονοι Έλληνες δεν είναι Υιός μόνον της Γυναίκας ...Δεν είναι το "αετόπουλο" των Επών ...Έχει ταυτόχρονα και τη γνώση του Όφεος ...Έχει πανίσχυρα "λέπια" και όχι αέρινα "πούπουλα". Ο Δράκων πλέον έχει γεννηθεί και είναι ελληνοχριστιανός ...και έχει απόλυτη ελευθερία κινήσεων.

Η διάλυση τού χριστιανισμού έχει καταστρέψει όλα τα περιοριστικά πλαίσια ...Περί αυτού πρόκειται ...Μιλάμε για το μεγαλύτερο στρατηγικό σφάλμα όλων των εποχών ...Το σφάλμα αυτό, το οποίο απειλεί την ασφάλεια του Λαβύρινθου της πατριαρχίας. Τα πιο ισχυρά "φίδια" τής πατριαρχίας, υποτιμώντας τον κίνδυνο του "ουρανού", έφτιαξαν ένα σύστημα γήινο χωρίς "ταβάνι" ...Έφτιαξαν έναν Λαβύρινθο ανοικτό. Προκειμένου να επεκτείνουν την εξουσία τους στον παγκόσμιο χώρο, "χαμήλωσαν" τον πανύψηλο χριστιανικό Λαβύρινθο και τον "άνοιξαν" από πάνω, για ν' αποκτήσουν "εμβαδόν". "Χάλασαν" τον σφραγισμένο με ΟΛΕΣ τις γνώσεις χριστιανικό Λαβύρινθο των διδύμων αυτοκρατόρων και με την αφέλειά τους έφτιαξαν μια παγκόσμια ανοικτή "αυλή" με "εμπόδια". Με τον τρόπο αυτόν έδωσαν "ουρανό" στους Έλληνες.

Θεώρησαν πως ήταν ασφαλές να καταστρέψουν έναν συγκεκριμένο "Κρόνο", παραμένοντας σε έναν ομοειδή "Κρόνο". Δεν είδαν την απειλή από μια τέτοια ενέργεια, γιατί κατέστρεφαν ένα πατριαρχικό σύστημα, παραμένοντας στην πατριαρχία ...Κατέστρεφαν μια εσωτερική "κούκλα" τής πατριαρχικής "μπαμπούσκας", θεωρώντας ότι παραμένουν ασφαλείς μέσα σ' αυτήν. Αυτό ήταν το λάθος τους. Μόνον στο θεωρητικό επίπεδο η ενέργειά τους ήταν σωστή. Γιατί; ...Γιατί, αν η "κούκλα" που καταστρέφεις είναι μεταλλική και αυτήν την περιβάλλει μια όμοιά της χάρτινη, δεν είσαι ασφαλής ...Αυτό έπαθαν. Η χριστιανική πατριαρχία ήταν αυτή, η οποία μέχρι τώρα έλεγχε και περιόριζε τον ελληνισμό. Η πατριαρχία τού Βάαλ δεν μπορεί να τον ελέγξει και πολύ περισσότερο να τον περιορίσει. Η χριστιανική πατριαρχία ήταν η απόλυτα εξειδικευμένη για να τον ελέγχει, γιατί σχεδιάστηκε και

θωρακίστηκε από τους ίδιους τους Έλληνες. Αυτή είχε τις τρομερές γνώσεις που την έκαναν πανίσχυρη, ελαστική και αδιάσπαστη, ώστε να μην απειλείται από τον ελληνισμό. Η πατριαρχία τού Βάαλ είναι βλακώδης και αφορά μόνον πρωτόγονους ανθρώπους ...Είναι η πατριαρχία των τρομοκρατημένων κάφρων και ως εκ τούτου δεν μπορεί ν' αντέξει στην ελληνική πίεση.

Τώρα, που στην πραγματικότητα ο ελληνισμός απελευθερώθηκε, αυτοί οι βλάκες πηγαίνουν μέσα στον Λαβύρινθο αυτόν να "κυνηγήσουν" τον Δράκοντα ...Να κυνηγήσουν αυτόν, που ως Έλληνας μπορεί να πετάξει ψηλά σαν "αετός" και ως χριστιανός είναι πιο δυνατός από τον σιωνιστικό εισβολέα "όφι ...Αυτόν, που μπορεί να τους "βλέπει" όταν δεν τον "βλέπουν" και μπορεί να τους διαλύσει αν "συναντηθούν". Δεν έχει καν την ανάγκη να μετακινηθεί από τον Λαβύρινθο. Δεν έχει καν την αγωνία τού πολεμιστή μπροστά σε ένα πεδίο μάχης, στο οποίο θα διεκδικήσει τη δόξα ..."Αραχτός" είναι και τους περιμένει στην πιο εύκολη "ενέδρα" όλων των εποχών. Άδεια είναι πλέον η ελληνική φωλιά. Ο δράκων είναι στον "αέρα" και έχει αρχίσει να "μετράει" τους εχθρούς του ...Οι "κυνηγοί" είναι θέμα χρόνου να γίνουν "θηράματα".

Τζάμπα ταλαιπωρούνται οι σιωνιστές με τους σχεδιασμούς εις βάρος τής Ελλάδας. Ο Δράκων δεν εξαρτάται πλέον από την τύχη τής Μητέρας του, γιατί απλούστατα είναι διασφαλισμένα τα πάντα. Ο ελληνικός λαός και να χτυπιέται σήμερα είναι άνευ σημασίας. Δεν μπορεί να πάθει τίποτε κι ούτε θα αφηνόταν ποτέ να πάθει κάτι άσχημο. Ο θηλυκός Θεός έτσι κι αλλιώς αθάνατος είναι. Τι θα τα κάνεις τα Έπη; Θα τα "σκοτώσεις", για να μην "παράγουν" Έλληνες; Τι θα την κάνεις την ελληνική κοινωνία; Θα την "κάψεις" με μια εθνοκάθαρση, για να μην "γεννά" νέους Έλληνες; Αυτό, το οποίο ήταν να κάνει η συγκεκριμένη παιδεία στη συγκεκριμένη κοινωνία πρόλαβε και το έκανε. Η νικητήρια Γνώση, η οποία καθιστά τον ελληνισμό θριαμβευτή έχει παραχθεί ήδη και έχει αρχίσει να παραδίδεται στους Έλληνες, για να αλλάξει ξανά η κλίμακα του Σχεδιασμού. Ο Δράκων έχει αρχίσει να πολλαπλασιάζει τα "κύτταρά" του. Θέμα χρόνου είναι να ξαναγίνει παγκόσμια Δωρεά και να βγει η ανθρωπότητα οριστικά από την Άβυσσο. Θέμα χρόνου είναι η ανθρωπότητα να "πετάξει" με τα "φτερά" του Δράκοντα στην κορυφή τού Άνω Κόσμου. .

Στο μεταξύ, όμως, οι ηλίθιοι εξακολουθούν να βιάζουν έναν ολόκληρο λαό. Στην κυριολεξία εξέθεσαν σκοπίμως την ύπαρξή του σε θανάσιμο κίνδυνο. Ως γνήσιοι τοκογλύφοι — και γνωρίζοντας να πολεμάνε μόνον με το χρήμα — επιτέθηκαν με την απόλυτη σκληρότητα στον ελληνισμό. Χρησιμοποιώντας τα "όπλα" τής οικονομίας, προσπάθησαν να τον εξοντώσουν. Με "όπλο" το χρέος και με εκφοβιστικά κόλπα των νταβατζήδων των καταγωγίων προσπάθησαν να τον "σκοτώσουν". Ο ελληνικός λαός είναι ο μόνος λαός σε έναν κόσμο υπερχρεωμένο, που, εξαιτίας συνομωσίας, αναγκάστηκε να μετατρέψει το ιδιωτικό του χρέος σε κρατικό χρέος ...Ο μόνος λαός στον κόσμο που κλήθηκε να πληρώσει τα ιδιωτικά χρέη των ιδιωτικών τραπεζών με την ατομική και τη συλλογική του ιδιοκτησία ...Όλα αυτά εξαιτίας τής συνωμοσίας των τοκογλύφων. Αυτά τα κτήνη τον έβαλαν να δανειστεί με υποθήκη το μέλλον ΟΛΩΝ των επόμενων γενιών, για να ξεπληρωθεί ένα χρέος

τεχνητό ...Ένα χρέος ανάλογο με ΟΛΩΝ των υπολοίπων κρατών, αλλά που ΚΑΝΕΝΑ απ' αυτά δεν τόλμησαν να βάλουν στην ίδια περιπέτεια.

Οι ίδιοι άνθρωποι, οι οποίοι με διαφθορές, απειλές και απάτες ανάγκασαν αυτό το κράτος να φορτωθεί "εικονικά" χρέη τοκογλύφων, ήταν αυτοί, οι οποίοι στο τέλος το έβαλαν να τα πληρώσει στο απολύτως ακέραιο, πράγμα το οποίο δεν το έκαναν σε κανέναν άλλο λαό ...Ούτε τις χώρες τού Τρίτου Κόσμου δεν τις αντιμετώπισαν με τέτοιον άθλιο και εγκληματικό τρόπο. Για την περίπτωση της Ελλάδας — και μόνον — το ΔΝΤ δεν σεβάστηκε την πλέον βασική ιδρυτική και καταστατική του αρχή και η οποία είναι να "κουρεύει" εκ των προτέρων το χρέος που καλείται να διαχειριστεί. Εντελώς παράλογα, παράνομα και δολοφονικά — παρ' όλο που εκ του υποτιθέμενου ρόλου τους κλήθηκαν να διαχειριστούν μια χρεοκοπία — αντιμετώπισαν το χρέος αυτής της χρεοκοπίας σαν διαχειρίσιμο και δεν το "κούρεψαν". Το "φόρτωσαν" εξ' ολοκλήρου στον λαό και τον διέλυσαν στην κυριολεξία. Δεν αντιμετώπισαν το κράτος ως χρεοκοπημένο και για να δικαιολογήσουν τη στάση τους, αντιμετώπισαν τους Έλληνες σαν απατεώνες στο σύνολό τους. Με βάση αυτήν την πρωτοφανή λογική το ελληνικό κράτος δεν πλήρωνε τα χρέη του, όχι επειδή δεν μπορούσε, αλλά επειδή οι Έλληνες ήταν απατεώνες.

Το πόσο εσκεμμένο ήταν το δολοφονικό αυτό "χτύπημα" το καταλαβαίνει κάποιος από την απλή και παράνομη μεθόδευση που ακολουθήθηκε. Εκβιάζοντας έναν ομοφυλόφιλο Πρωθυπουργό, ανάγκασαν το ελληνικό κράτος να ανακεφαλαιοποιήσει τις ιδιωτικές τράπεζες. Εκείνο το ποσό έριξε την Ελλάδα στα "βράχια". Αυτό, όμως, ήταν εγκληματικό και παράνομο. Γιατί; ...Γιατί η Ελλάδα ανήκε στην Ευρωζώνη ...Οι ελληνικές τράπεζες μόνον κατ' όνομα ήταν ελληνικές ...Εξαιτίας τού Ευρώ και της Ευρωζώνης, ήταν και παραμένουν ευρωπαϊκές.

Αποτελούσαν αρμοδιότητα και βέβαια ευθύνη τής ΕΚΤ να τις ελέγχει για την ομαλή τους λειτουργία και βεβαίως για τις πράξεις τους. Αποτελούσε υποχρέωση της ΕΚΤ να τις χρηματοδοτήσει, αν αυτές είχαν "εκτροχιαστεί". Δεν ήταν υποχρέωση του ελληνικού κράτους να τις χρηματοδοτήσει. Το ελληνικό κράτος είχε υποχρέωση να τις χρηματοδοτήσει

όσο υποχρέωση είχαν και όλα τα υπόλοιπα μέλη της Ευρωζώνης. Έπρεπε η ΕΚΤ να τις χρηματοδοτήσει και να πάνε φυλακή οι τοκογλύφοι, οι οποίοι μοίραζαν δάνεια χωρίς εγγυήσεις, και οι κολλητοί τους που τα έπαιρναν.

Όμως, αντί να γίνει αυτό, κατακρεούργησαν την Ελλάδα και την έβαλαν στην περιπέτεια των ενυπόθηκων δανείων, τα οποία κατέστρεψαν τον ελληνικό λαό ...Στην περιπέτεια που κατέστρεψε την οικονομία και εξανέμισε τις οικονομίες ολόκληρου του λαού. Αυτό, το οποίο έπαθε ο ελληνικός λαός δεν το έπαθε ποτέ κανένας άλλος λαός. Αυτό, το οποίο βίωσε ο ελληνικός λαός με τα υποτιθέμενα τεράστια χρέη του, μπορεί κάποιος να το καταλάβει μόνον αν προσπαθήσει να κάνει μια προσομοίωσή του στις μεγάλες οικονομίες.

Αν, για παράδειγμα, στις ΗΠΑ — με τα 20 τρισεκατομμύρια κρατικό χρέος ...τα τρισεκατομμύρια των ιδιωτικών στεγαστικών δανείων ...τα τρισεκατομμύρια των φοιτητικών δανείων ...τα τρισεκατομμύρια των πιστωτικών καρτών ...τα τρισεκατομμύρια των χρεών των Πολιτειών ή των μεγάλων πόλεων — προσπαθήσει κάποιος να μεταφέρει την εγκληματική πρακτική που ακολουθήθηκε για τους Έλληνες, οι Αμερικανοί θα πρέπει να "εξατμιστούν" από την πατρίδα τους. Μιλάμε για τη θεωρητικά πρώτη οικονομία τού κόσμου. Τόσο μεγάλο ήταν το έγκλημα που έκαναν στον ελληνικό λαό.

Για να αντέξουν την πίεση, εξαιτίας αυτού του πρωτοφανούς εγκλήματος, διέβαλαν τον ελληνικό λαό όσο κανέναν άλλο λαό στον κόσμο, προκειμένου να μην βρει στήριξη και συμπαράσταση από κανέναν. Με πρωτοστάτες όλα τα σιωνιστικής ιδιοκτησίας διεθνή ΜΜΕ και συμπαραστάτες όλες τις ηγεσίες των Προτεσταντικών κρατών, προσπάθησαν να δυσφημίσουν και να παρουσιάσουν σαν τεμπέλη και άχρηστο ίσως τον πιο παραγωγικό λαό στην ιστορία τού κόσμου. Με αυτόν τον χυδαίο και ύπουλο τρόπο ο λαός Υιός τού Θεού βρέθηκε στη χειρότερη κατάσταση που έχει βρεθεί από την εποχή των Περσικών Πολέμων.

Όλα αυτά, για κάποιους που είχαν γνώσεις, ήταν θέμα χρόνου να γίνουν. Ο "όφις" τής πατριαρχίας θέλησε να δώσει οριστικό τέλος στον "αετό" τής μητριαρχίας και θεώρησε τη σημερινή κατάσταση σαν ευκαιρία. Χιλιάδες Έλληνες έχουν ήδη πληρώσει με τη ζωή τους αυτήν την κατάσταση. Πολλοί απ' αυτούς άμεσα — εξαιτίας αυτοκτονιών — και οι περισσότεροι έμμεσα — εξαιτίας της υποβάθμισης της ποιότητας διατροφής και βέβαια της παρεχόμενης ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης—. Τα υπόλοιπα εκατομμύρια των Ελλήνων βιώνουν μια τρομερή κατάθλιψη, που τους "κατατρώει" μέρα με την ημέρα, εφόσον η προβληματικότητα της επιβίωσης κάνει την καθημερινότητά τους ανυπόφορη.

Όλα αυτά — με βάση τους ορισμούς τού διεθνούς Δικαίου — είναι Εγκλήματα κατά της Ανθρωπότητας. Όταν κάποιος λαός τιμωρείται και υποφέρει όχι για κάτι που ΕΚΑΝΕ αλλά γι' αυτό που ΕΙΝΑΙ, τότε έχουμε έγκλημα κατά της ανθρωπότητας. Η περίπτωση των Ελλήνων είναι ακόμα χειρότερη για τους εχθρούς τους, γιατί οι Έλληνες είναι αυτό που είναι εξαιτίας τού Θεού και όχι εξαιτίας της δικής τους βούλησης. Τον Θεό, τα Σχέδιά Του και την ανθρωπότητα εξυπηρετούσε η ύπαρξή τους ...και όταν αυτοί τιμωρούνται γι' αυτήν την ιδιότητα, έχουμε έγκλημα κατά του Θεού.

Θέμα χρόνου είναι ν' αρχίσουν οι συγκρούσεις στο ανώτατο επίπεδο ..."Δανεικά" είναι αυτά ...Έγιναν στο παρελθόν και θα ξαναγίνουν και στο άμεσο μέλλον. Ο "όφις" τού σιωνισμού θα "ξηλωθεί" άπαξ και δια παντός από αυτόν τον κόσμο. Το παγκόσμιο τραπεζικό σύστημα, που είναι ο "κορμός" του, θα γίνει κομμάτια. Οι Ρότσιλντ, οι Ροκφέλερ, οι Σόρος, οι Μπάφετ και όλα τα "σκουπίδια" τής γυφτιάς, της συνωμοσίας και της τοκογλυφίας θα πεθάνουν φτωχοί, "τσιρίζοντας" σε κάποια πολύ αφιλόξενη γωνιά αυτού του Πλανήτη. Θα φύγουν απ' αυτόν τον κόσμο ως οι απόλυτες εκφράσεις της βρομιάς, της μιαρότητας και της αμαρτίας...

...Τα "σκουπίδια" τής τοκογλυφίας, που έχουν ρημάξει τους λαούς ...Τα "τέρατα" της απληστίας, που δεν άφησαν ούτε καν το ίδιο το Ισραήλ εκτός της αθλιότητάς τους. Εδώ βέβαια βρίσκεται και το λεπτό σημείο. Είναι άλλο πράγμα ο διεθνής σιωνισμός, ο οποίος θα καταστραφεί παντελώς και άλλο πράγματα το εθνικό κράτος τού Ισραήλ. Το κράτος τού Ισραήλ είναι ένα συμβατικό χριστιανικού τύπου κράτος και ως εκ τούτου οι πολίτες του έχουν χάσει προ πολλού τα "φιδίσια" χαρακτηριστικά που χαρακτηρίζουν τους σιωνιστές τής διασποράς και τους υπερορθόδοξους του Ισραήλ. Είναι σε μεγάλο βαθμό μορφωμένοι και άρα εξελληνισμένοι και στην πραγματικότητα έχουν μ' αυτούς τις ίδιες διαφορές που οδήγησαν τους Εβραίους στους εμφύλιους της ρωμαϊκής εποχής.

Το αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης είναι να πέφτουν θύματα και οι ίδιοι των ίδιων σιωνιστικών πολιτικών, οι οποίες ταλαιπωρούν και όλα τα υπόλοιπα κράτη και λαούς ...Να πέφτουν θύματα του ρατσισμού των ίδιων φανατικών, οι οποίοι αποτελούν "μολυσματικούς" φορείς τού σιωνισμού. Το Ισραήλ δεν θα απειληθεί ποτέ κι από κανέναν, γιατί τα λάθη — και μάλιστα τα μεγάλα — δεν πρέπει να επαναλαμβάνονται. Το Ισραήλ δεν θα απειληθεί ποτέ, γιατί δεν συμφέρει ΚΑΝΕΝΑΝ να "διαλύσει" και ο λαός του να παραδοθεί ξανά στους "όφεις" τής διασποράς. Επιπλέον, ο Θεός υποσχέθηκε στους Εβραίους τη γη τής Παλαιστίνης και οι υποσχέσεις τού Θεού είναι παντοτινές. Απλά, όταν μιλάμε για υπόσχεση Θεού, ευνόητο είναι πως δεν θα αφεθούν οι Παλαιστίνιοι να αισθάνονται αδικημένοι ...Καθόλου αδικημένοι, και αυτό για τον Θεό είναι εύκολο να το κάνει. Από εκεί και πέρα κανένας δεν θα απειλήσει το Ισραήλ και ιδίως το Ισλάμ ...Το Ισλάμ τού Αρχάγγελου Γαβριήλ.

Οι σιωνιστές, όμως, θα "ξεριζωθούν" από όλα τα μήκη και τα πλάτη τής Γης. Κοντά σ' αυτούς και όλα τα "όργανά" τους. Όλοι όσοι βίασαν την Ελλάδα και συνειδητά έκαναν κακό στον Υιό τού Θεού, θα μετανιώσουν την ώρα και τη στιγμή που γεννήθηκαν ...Ομπάμα, Κλίντον, Γκρίνσπαν, Μπενράνκε, Στρος Καν, Τρισέ, Μπαρόζο, Μέρκελ, Σόιμπλε, Σαρκοζί, Γιουγκέρ, Μοσχοβισί, Ρέγκλινγκ, Λαγκάρντ, Τόμσεν, Βελκουλέσκου, είναι οι πιο γνωστοί απ'

αυτούς, και θα αναζητηθούν και οι υπόλοιποι συνωμότες. Μαζί τους και οι προδότες ...Οι Έλληνες προδότες. Ο Μητσοτάκης, ο Σημίτης, ο Καραμανλής, ο Παπανδρέου, ο Σαμαράς, ο Βενιζέλος, ο Τσίπρας, ο Καρατζαφέρης, η Δαμανάκη, και βέβαια ο Αλογοσκούφης, ο Στουρνάρας, ο Γεωργίου, ο Χριστοφοράκος, ο Τζαμάζ, ο Σάλας, ο Προβόπουλος, ο Παπαδήμος, ο Πικραμένος...

...Όλοι θα "πληρώσουν" τα εγκλήματά τους ...Μηδενός εξαιρουμένου. Θα φύγουν απ' αυτόν τον κόσμο "τσιρίζοντας", και αυτό δεν είναι δική μας εκτίμηση ...Αυτό είναι ΥΠΟΣΧΕΣΗ του Θεού από την εποχή που διαπράχθηκε το Προπατορικό Αμάρτημα. Επί αιώνες ΟΛΟΙ γνώριζαν ότι σε κάποια στιγμή, την οποία δεν γνωρίζει κανένας, θα γίνει Κρίση του Κόσμου. Όλοι γνώριζαν ότι κάποιοι θα την ΠΛΗΡΩΣΟΥΝ, αλλά κανένας δεν γνώριζε ποιοι θα είναι οι "ΑΤΥΧΟΙ", οι οποίοι θα βρεθούν να κάνουν τα μονίμως ίδια εγκλήματα στον απολύτως λάθος χρόνο ...Λάθος κάνουν αν νομίζουν ότι θα γλιτώσουν ...Είπαμε, "δανεικά" είναι καί αυτά. Τώρα, που γελάνε αυτοί, ο κόσμος είναι βυθισμένος στη θλίψη και την απόγνωση. Όταν θα πανηγυρίζει ο κόσμος, οι θλιμμένοι και οι απελπισμένοι θα είναι οι σημερινοί δολοφόνοι.

Όταν η Λαγκάρντ, που αξιώνει να είναι αφορολόγητα τα εκατοντάδες χιλιάδες δολάρια που λαμβάνει σε μισθό, εξευτελίζει στο παγκόσμιο κοινό σαν φοροφυγάδες τους Έλληνες των 400 ευρώ, γνωρίζει τι κάνει. Όταν ο διεφθαρμένος Βενιζέλος — που περιφέρεται ατιμώρητος να ροκανίζει τη λεία του, εξαιτίας του δικού του νόμου περί ευθύνης υπουργών — μας λέει το πόσο κοντά "αεροπορικώς" είναι οι Βαλτικές χώρες, γνωρίζει τι λέει, όταν απευθύνεται στους Έλληνες συνταξιούχους, των οποίων τα ταμεία ο ίδιος κατέστρεψε. Όταν ο Αλογοσκούφης έπαιρνε "αντιπαροχή" για την αποδοχή των swaps την πρόσληψη του γιου του από την Goldman Sachs, γνώριζε το "τίμημα". Όταν ο Τσίπρας μέσα από το Golfstreem δίνει εντολές να κοπούν συντάξεις την ίδια ώρα που παριστάνει τον κοινωνικό αγωνιστή, γνωρίζει τα ρίσκα του. Όταν ο Γεωργιάδης, που έχει υπογράψει και έχει υπερασπιστεί ΟΛΑ τα Μνημόνια, δίνει "σωτήριες" υποσχέσεις στους εξαθλιωμένους Έλληνες από τις πισίνες τού Αστέρα Βουλιαγμένης, έχει πάρει τις αποφάσεις του.

Όλα αυτά τα εγκλήματα θα τιμωρηθούν. Όλοι αυτοί οι εγκληματίες θα σακατευτούν, γιατί έκαναν τα απολύτως λάθος πράγματα την απολύτως λάθος στιγμή εναντίον του απολύτως λάθος λαού. Αυτοί, οι οποίοι θα τους κρίνουν — και πρέπει να γνωρίζουν τα εγκλήματά τους — τα γνωρίζουν πολύ καλά ...Τους έχουν μελετήσει πολύ καλά ...Καλύτερα απ' ότι νομίζουν τα "σκουπίδια". Το ακόμα χειρότερο γι' αυτούς είναι ότι τα αφεντικά τους διατηρούν "αρχεία" προδοσίας και αυτό είναι πολύ ανθυγιεινό για τους προδότες, όταν τα αφεντικά αυτά ηττηθούν και καταρρεύσουν. Οι πάντες θα δικαστούν σε αντικειμενικά δίκαιες δίκες. Θα δικαστούν, όμως, με βάση τα στοιχεία που διαθέτουν οι μυστικές υπηρεσίες των ισχυρών τού χριστιανισμού και άρα με βάση τα στοιχεία μέσω των οποίων σήμερα οι ίδιοι εκβιάζονται ...Θα ζήσουν τον εφιάλτη τους, γιατί μόνο αυτόν δικαιούνται.

Είναι όμως και άτυχοι ...πρέπει να το πούμε αυτό. Με πρόφαση τα χρέη — και με τη βοήθεια του προδοτικού υπηρετικού προσωπικού — θέλησαν και κατάφεραν να μπουν στον πιο διάσημο Οίκο τής ανθρώπινης ιστορίας με βασικό στόχο να βιάσουν την πιο περιζήτητη

ΖΩΝΤΟΧΗΡΑ τού κόσμου και βέβαια ν' αρπάξουν την κληρονομιά τού επίσης διάσημου Υιού Κληρονόμου ενός άφαντου Πατέρα. Κάποιοι, δηλαδή, ξένοι μπήκαν στον οίκο τής Πηνελόπης και εκτίμησαν ότι τόσο η ίδια όσο και ο γιος της ζούσαν επί πολλά χρόνια ΠΑΝΩ από τις δυνατότητές τους. Είναι άτυχοι όμως, γιατί τώρα, που το κατάφεραν, έπεσαν στην ταυτόχρονη άφιξη του ΑΝΤΡΑ της και του ΥΙΟΥ της.

Αυτό δεν είναι που περιγράφουν τα ΕΠΗ; Δεν περιγράφουν τις αθλιότητες αυτών, που σαν "θαυμαστές" και με τις "ψευδοδωρεές" τους δημιούργησαν χρέη, για ν' αρπάξουν έναν Οίκο; Υπάρχει Έλληνας που να μην γνωρίζει τι είδους "ομορφιές" ακολουθούν τόσο αναπάντεχες "συνευρέσεις"; ...Θα χορτάσουν σεξ, αλλά σίγουρα δεν θα είναι αυτό το οποίο είχαν υπ' όψιν τους όταν ξεκινούσαν τις αθλιότητές τους ...Γκαντεμιά ...Να λείπει ο Πατέρας χιλιάδες χρόνια και τώρα, που επιτέλους οι άθεοι σταλινικοί ανέλαβαν την εξουσία στη μυθική Ελλάδα, να "πέσουν" πάνω Του. Τώρα, που επιτέλους — εκτελώντας τις εντολές των σιωνιστών τού Ρότσιλντ — κατήργησαν τα θρησκευτικά και τα αρχαία ελληνικά, θα ψάχνουν τα παλιά βιβλία να δουν τη μοίρα τους. Να διαβάζεις — λέμε τώρα — σε όλη σου τη ζωή Μπακούνιν, Μαρξ και Μπρικνέρ και την ώρα που θεωρείς ότι δικαιώθηκες, να αποδεικνύεται ότι μέχρι και η Λουκά έχει κάνει πιο σωστή επιλογή ζωής από τη δική σου.

Τουλάχιστον θα μείνει σε όλους αυτούς τους μισέλληνες η γνώση τής ετυμολογίας των ελληνικών ονομάτων. Θα "πέσουν" ταυτόχρονα στα πιο τρομερά γεννήματα των Ελλήνων. Θα "πέσουν" πάνω σε κάποιον που λέγεται Οδυσσέας, που το όνομά του προέρχεται από το ρήμα "οδύσσομαι" (οργίζομαι, μισώ κάποιον) και σημαίνει θανάσιμα εξοργισμένος, και στον Υιό του, ο οποίος είναι μεγαλωμένος από τη Μητέρα του σαν ορφανό και περιφέρεται μοναχικός, μελαγχολικός και θλιμμένος, αναζητώντας μια καλή ευκαιρία να αποδείξει καί στους ΔΥΟ γονείς του πόσο αντάξιός τους είναι ...Πάθη αιώνων θα ξεσπάσουν πάνω τους.

Το τέλος τής Πατριαρχίας

Αυτό, το οποίο έχει σημασία είναι ότι το Σχέδιο τού Θεού βαδίζει προς το τέλος του και η πατριαρχία είναι θέμα χρόνου να χάσει το νόημα της ύπαρξής της. Οι στόχοι για τους οποίους είχε στηθεί αυτό το απάνθρωπο σύστημα έχουν περίπου επιτευχθεί και τώρα δεν έχει πλέον λόγο ο άνθρωπος να πληρώνει το τεράστιο κόστος αυτού, για ένα κέρδος το οποίο ήδη απολαμβάνει. Αυτά, τα οποία είχε "δει" κάποτε ο Υιός με τα "φτερά" τού Πατέρα του, τώρα τα βλέπει ο κάθε άνθρωπος χωρίς καν να "πετά". Μία βόλτα βγαίνει κάποιος στις βιτρίνες και βλέπει αυτά, τα οποία είδε ο Υιός στην εποχή των Πρωτόπλαστων. Εφόσον λοιπόν θεωρούμε ότι όλη αυτή η "παγίδα" στήθηκε, για να δημιουργήσει ο άνθρωπος την τεχνολογία, η οποία θα του δίνει τη δυνατότητα να ζει ως Θεός, δεν υπάρχει λόγος να συνεχιστεί αυτή η προσπάθεια, όταν η τεχνολογία αυτή έχει ήδη δημιουργηθεί.

Πλησιάζουμε προς τη στιγμή που θα έχει πλέον νόημα και θα είναι δυνατόν να επιτευχθεί η αλλαγή των συνθηκών. Πλησιάζουμε προς τη στιγμή που αυτό, το οποίο θα προτείνει ΕΝΑΣ, θα το δεχθούν με χαρά και ανακούφιση ΟΛΟΙ οι υπόλοιποι. Αυτό, δηλαδή, το οποίο θεωρήσαμε ως τον κύριο λόγο που το Προπατορικό Αμάρτημα οδήγησε σε μια "σφραγισμένη" και μη αναστρέψιμη κατάσταση, δεν υφίσταται πλέον ...Αυτό, το οποίο αναφέραμε στην αρχή τού κειμένου ως "δείκτη", για να καταλάβουμε σε ποιο σημείο βρισκόμαστε. Όταν θα φτάσουμε στο σημείο να αρκεί ο ΕΝΑΣ να το πει σε λίγους, οι λίγοι στους πολλούς και οι πολλοί σε όλους και να συμφωνήσουμε μεταξύ μας, σημαίνει ότι φτάσαμε στο τέλος.

Η έλευση του Πατέρα για πρώτη φορά δεν ενέχει θανάσιμο κίνδυνο, γιατί απλούστατα ο κίνδυνος να διχαστεί η ανθρωπότητα είναι ελάχιστος. Η Οικογένεια είναι τόσο κοντά στην έξοδο του "τούνελ", που ακόμα και μια μικρή "φασαρία" δεν την απειλεί με θάνατο. Είναι πλέον τόσο εμφανή και προφανή τα κέρδη, που δεν υπάρχει περίπτωση διαφωνίας. Αυτή η νέα εμφάνιση του Υιού και η εκ νέου ΣΥΜΦΩΝΙΑ με τον άνθρωπο θα σηματοδοτήσει το τέλος τής πατριαρχίας ...Το τέλος της περιόδου αυτής, όπου την εξουσία ενός απόντος Πατέρα τη διαχειρίζονται άχρηστοι, κακόβουλοι και ανώμαλοι υπηρέτες.

Η δικιά μας η γενιά είναι η τυχερή ...Αυτή που θα δει τη "μετάβαση" σε όλο της το μεγαλείο ...Η γενιά που θα βάλει τη "σφραγίδα" τής σωτηρίας και της Δωρεάς για όλες τις υπόλοιπες γενιές ανθρώπων που θα ζήσουν ως Θεοί και θα μας ευγνωμονούν. Θα "πετάξουμε" μια τελευταία φορά με τα "φτερά" τού Πατέρα, για να δούμε τι ακριβώς δημιουργήσαμε ΕΜΕΙΣ, εξαιτίας τής αγάπης και της Γνώσης Του. Θα δούμε από "ψηλά" το "εργοτάξιο-κολαστήριο", το οποίο όμως είναι αυτό που σήμερα παράγει ό,τι μπορεί να επιθυμεί ένας άνθρωπος, για να ζει ως Θεός ...Η μαγική "μηχανή", η οποία παράγει τα πάντα και για την οποία κοπιάσαμε για χιλιάδες χρόνια. Θα απολαύσουμε επιτέλους ΟΛΟΙ τους κόπους των κοινών μας προγόνων. Το σύνολο των θρησκειών της πατριαρχίας θα ενοποιηθούν και θα αποδειχθεί ότι τα πάντα ξεκινούν και καταλήγουν στον Θεό και τον Υιό Του τον άνθρωπο.

Θα αποδειχθεί με τον πιο απόλυτο τρόπο το απόλυτα αληθές ...Ο,ΤΙ έχει πει και έχει ΥΠΟΣΧΕΘΕΙ ο Θεός στο παιδί Του, είναι ΑΛΗΘΕΙΑ ...Αυτό, το οποίο γνωστοποιήθηκε εξ' αρχής στον άνθρωπο — και δυστυχώς, ενώ θα έπρεπε να το ξέρει, στην πορεία το

"ξέχασε"—. Θα αποδειχθεί ότι το σύνολο των θρησκειών αυτού του Κόσμου "μεταφέρουν" την Αλήθεια τού Θεού. Αυτό το "μήνυμα" θα μεταφερθεί τώρα σε ολόκληρο τον Κόσμο. Θα "πετάξει" ο Έλληνας από τον "δαιδαλώδη" χριστιανικό κόσμο, για να αποδείξει και να επιδείξει αυτήν την Αλήθεια. Θα είναι ο πρώτος που ως Ίκαρος θα ξεφύγει από τον Λαβύρινθο της πατριαρχίας και θα παρασύρει στο "πέταγμά" του και όλους τους υπόλοιπους ανθρώπους.

Αυτόν θα αναγνωρίσουν οι υπόλοιπες θρησκείες ως σωτήρα, γιατί αυτός θα "ίπταται" ...Αυτός θα αποκαλύψει από "ψηλά" όλα τα μυστικά τού σημερινού Λαβύρινθου, που καταδικάζει τους ανθρώπους να περιφέρονται στην Άβυσσο ...Αυτός θα είναι ο "ιπτάμενος" Γαβριήλ των Ισλαμιστών ...Ο ίδιος θα είναι ο μέγας "ιπτάμενος" Δράκων των Βουδιστών ...Ο Υιός της Γυναίκας ...Ο Υιός τής Αματεράσου για τους Σιντοϊστές ...Αυτός θα φέρει το φως, για να βλέπει για πάντα ο Θεός-Άνθρωπος ...Αυτός θα γίνει ο Εωσφόρος ...Αυτός θα πετάξει προς τον ΗΛΙΟ, χωρίς όμως να κινδυνεύει με πτώση εξαιτίας των αδύναμων "πτερών" του ...Αυτός θα αντέξει το "πυρ" του Ηλίου, γιατί η φωτιά δεν κινδυνεύει από τη φωτιά ...Το φως δεν κινδυνεύει από το φως και ..."ΕΛΛΑΣ" σημαίνει "ΦΩΣ". Επιτέλους "φως" στο "τούνελ". "Ξημερώνει" πλέον μια νέα περίοδος για την ανθρωπότητα και αυτό δεν μπορεί να το εμποδίσει πλέον κανένας.

Τραϊανού Παναγιώτης

Δημιουργός της θεωρίας του Υδροχόου